

Nữ Thần Âm Sát

Người Thứ 8

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

Người Thứ 8

Nữ Thần Âm Sát

Tủ Sách Z 28

Chương 1

Người đàn bà bí mật

Từ cổ chí kim, phụ nữ, nhất là phụ nữ đẹp nghiêng nước nghiêng thành, vẫn giữ vai trò quan trọng trong ngành điệp báo. Các cơ quan điệp báo quốc tế như CIA, MI, KGB, RU... thường có ban đặc biệt nữ giới. Gần đây, Smerch tổ chức Phản gián bí mật của Komitei Gosurdarstvennoi Bezopasnosti Xô viết - tiếp tục chính sách mỹ nhân kế mozgnos của Sít ta Lin, đã lập ra một nữ ban ám sát. Bộ truyện sau đây của NTT thuật lại những hành động lạ lùng của nhóm hồ ly tinh ám sát trong Liêu trai Smerch.

L.T.S.

V ăn Bình mới ném cà vạt xuống giường, khoát vội cái áo ngủ sặc sỡ rộng thùng thình vào người thì ngoài cửa tiếng chuông reo rè rè. Chàng cau mặt, chắt lưỡi :

- Lại khách.

Từ nửa tháng nay, chàng đã mai danh ẩn tích trong một căn phòng kín đáo ở Tân Định với Mộng Kiều. Hai người lặng lẽ dọn đồ ra khỏi đường Võ Tánh, tổ ấm quen thuộc của chàng và Mộng Kiều mà cả Sài gòn hoa lệ đều biết. Chàng định ninh che được con mắt tò mò kinh khủng của ông Tổng giám đốc, và của hàng chục nữ nhân viên ban Biệt vụ, có cảm tình không nhiều thì ít với chàng.

Hai tuần lễ trôi qua trong hạnh phúc êm đềm. Buổi tối, Mộng Kiều lái xe vào Chợ Lớn mua thức ăn. Suốt ngày, hai người ở lì trong phòng. Nàng dậy chàng đan len và thêu. Dậy mãi mà ngón tay chàng vẫn lóng cóng, nàng quay ra nấu bếp. Nhưng rốt cuộc, chàng đổ trứng thì trứng cháy, rô-ti gà thì gà cứng như cục sắt.

Mộng Kiều đành phải bỏ nghề thầy giáo để trở thành học trò. Chàng dậy nàng bắn súng, và nhu đạo tự vệ. Học được một buổi, nàng bỏ

luôn. Hai người chỉ còn trò tiêu khiển cuối cùng : tiêu khiển tình ái. Nhưng bạn gái của Mộng Kiều đã mò mẫm ra sào huyết và kéo tới ồ ạt như nước chảy. Hết người này đến người khác bấm chuông điện (oái oăm cho chàng, vì cái chuông điện của căn phòng bin-đinh cổ lỗ sĩ này kêu rè rè như tiếng ngỗng đực), vào ngồi cả buổi, giả vờ nói chuyện tầm phào, nhưng thật ra là để làm quen với chàng thanh niên bảnh trai.

Sáng mai, Văn Bình định lôi Mộng Kiều đi Thủ Đức, kiếm một xá xinh trong làng đại học để trốn bạn.

Reng reng...

Đang pha rượu cốc tay, Mộng Kiều ngẩng đầu lên, buột miệng.

- Lạ nhỉ?

Đã 10 giờ đêm, giờ mà nàng không bao giờ có khách. Nàng cũng không hẹn ai vào giờ này. Nàng tắt máy đánh rượu, chùi tay vào khăn mặt, sửa soạn ra cửa, song vội khựng người.

Nàng chợt nhớ ra chiếc áo mỏng dính trên mình. Hai người sắp đi ngủ nên nàng đã thay quần áo. Nàng có thói quen không mặc gì hết mỗi khi lên giường, như người Tây phương, để thân thể được thoải mái. Dưới đèn, da thịt hồng hồng của nàng hiện ra lồ lộ, bộ ngực nguyên tử căng cứng nhô ra, như muốn phá toang làn vải voan ni-lông.

Xấu hổ, Mộng Kiều vớ cái áo len dài tay. Văn Bình gạt đi :

- Để anh mở cho.

Gió lạnh ngoài hành lang thổi ùa vào. Văn Bình chờ người khi nhận ra khách quý là chàng sếu vườn Lê Diệp của sở Mật vụ, vệ sĩ thân tín số một của ông Hoàng, bạn thân nhất đời và cũng là kẻ thù nhất đời (vì hay phá đám) của chàng.

Văn Bình nhăn nhó :

- Chào anh.

Lê Diệp không cười rí rỏm như thường lệ. Chàng khép cửa, giọng trịnh trọng :

- Không dám, chào anh chị. Ông cụ ra lệnh tìm anh.

- Quái lạ, ông cụ nói rõ là tôi được nghỉ một tháng. Hôm nay mới là ngày thứ 15. Còn những 15 ngày nữa kia mà... Phiền anh về trình lại với

ông cụ...

- Lần nào tôi cũng làm trạng sư giùm cho anh và lần nào cũng thua không còn manh giáp. Lần này, thì thua đứt đuôi rồi vì ông Hoàng vừa đi họp với đại viện CIA và MI về, bắt tôi tìm anh ngay.

- Tại sao anh biết tôi ở đây?

- Tôi chẳng hiểu nữa. Ông Hoàng kêu tôi vào phòng, đưa cho tôi mảnh giấy ghi địa chỉ của anh trong khu Tân Định, yêu cầu anh tới trình diện hỏa tốc. Hỏa tốc A-1.

Hỏa tốc A-1 nghĩa là phải tới lập tức. Nghĩa là ông Tổng giám đốc cần bàn với chàng về một việc tối quan trọng. Đối với một lãnh tụ điệp báo cừ khôi như ông Hoàng, thì việc nào cũng tầm thường. Năm thì mười họa, ông mới dùng đến danh từ “quan trọng”. Và rất ít khi dùng đến danh từ “tối quan trọng”, đòi chàng tới trình diện theo thể thức hỏa tốc A-1.

Từ nãy đến giờ Mộng Kiều vẫn đứng yên trong góc. Sống với Văn Bình đã lâu, nàng đã quá quen với giờ giấc thất thường và những khắt khe quá đáng, gần như lỗ bịch và vô lý của nghề điệp báo hành động mà chàng là đứa con cưng. Mặt nàng hơi đượm vẻ buồn, một vẻ buồn man mác, người tinh tế mới nhận ra được. Nàng buồn vì biết chàng sắp phải lên đường. Lên đường đi đâu? Bao giờ mới về? Liệu chàng về được không? Mộng Kiều không thể và không được quyền biết.

Nàng chưa phải là vợ của chàng, cũng chưa phải là người yêu độc nhất của chàng. Chàng yêu nàng rồi đến ở một thời gian, chỉ có thể thôi. Chàng chưa hề nói “yêu nàng nhất đời” mặt dầu đã ngàn lần nàng gục đầu vào vai chàng thề thốt trọn đời sẽ chẳng yêu ai.

Lê Diệp mở tủ, xách ra cái va li nhỏ. Bất cứ ở đâu, Văn Bình đều mang cái va li bất hủ này theo. Tất cả hành trang cần thiết của chàng đã được cất sẵn trong va li, khi cần lên đường chàng khỏi phải thu xếp mất thời giờ. Lê Diệp đã xách cái va li này nhiều lần giùm Văn Bình nên biết rõ chỗ để, thậm chí chàng còn nhớ cả sức nặng của nó nữa.

Nước mắt chạy quanh. Mộng Kiều ôm chầm lấy Văn Bình, giọng cảm động :

- Khi về, anh nhớ lại thăm em trước tiên nhe!

Văn Bình thắt nút cà vạt :

- Dĩ nhiên.

Mộng Kiều hôn chùn chụt vào má chàng :

- Đêm nay, em sẽ đốt hương cầu nguyện cho anh.

- Em cầu nguyện ra sao?

- Cầu nguyện cho anh thuận buồm xuôi gió, suốt đại vô địch. Và nhất là cầu nguyện cho anh không quên em tàn nhẫn.

- Anh có một bài kinh cầu nguyện riêng, em chịu học không?

- Nói đi, em ghi ngay vào giấy.

- Em viết như thế này “Lạy trời, lạy chư thánh thần, hãy hóa phép thần thông, giáng xuống một cơn sét ghê gớm để đánh chết thằng Lê Diệp vì hắn luôn luôn phá đám hạnh phúc của chúng con...”

- Trời ơi, em đâu dám cầu nguyện bậy bạ như vậy.

Lê Diệp xen vào :

- Hừ, anh đừng rửa tội vô ích. Tôi còn nhiều bạn trên thiên đình, họ sẽ che chở cho tôi. Diêm vương lại có cô con gái rượu mê tôi như điên đổ. Ông bố định gả nàng cho con trai cưng của Nam Tào nhưng cô con nhất định cự tuyệt. Vì vậy, Nam Tào và Diêm vương xằng tằng với nhau, đây tôi trên này, không dám cho tôi chết, mặc dầu theo số tôi chỉ sống được 18 tuổi là cùng.

Mộng Kiều chấp tay vái :

- Xin anh, anh đừng bố báng. Em kiêng lắm.

Lê Diệp cười như nắc nẻ :

- Ấy, tại ông Z.28 mang thế lực ra dọa, tôi phải dọa lại chơi, để ông ấy biết rằng tôi không đến nỗi cà mềng như ông ấy tưởng.

Văn Bình chép miệng :

- Lạy cả trời cả nón. Anh gớm thật.

- Nếu gớm, tôi đã không xung phong làm tôi mọi cho anh, anh ở đâu tôi phải đến tận nơi thỉnh triệu. Được rồi, lần sau tôi sẽ trả lại công việc tày phái bạc bẽo này cho Nguyên Hương. Anh bằng lòng nhé?

- Ôi chao! Trên đời, tôi chưa sợ ai bằng Nguyên Hương.

- Phải. Vì nàng sẽ ăn gỏi anh tức khắc.

Mộng Kiều buột miệng :

- Chung qui cũng tại ông Hoàng...

Văn Bình gật đầu tán thành :

- Em nói đúng. Thủ phạm chính là ông cụ Già lợm khộm như vậy mà chưa chịu chết cho rồi.

Mộng Kiều đưa nóng tay lên miệng suyt :

- Ấy chết. Nhân viên của Sở ghi âm được thì khốn. Người ta không dám động tới anh, nhưng còn em... Cái tính đại mồn, đại miệng của anh chỉ làm khổ em mà thôi.

Lê Diệp hừ một tiếng ngăn rồi nói :

- Tôi cam đoan là không trình lại với ông cụ. Và nếu tôi trình nữa thì ông cụ lại lấy làm thích. Thật vậy, từ hai năm nay, ông cụ cứ cầu Trời, khẩn Phật sao cho mau chết.

Văn Bình trợn mắt :

- Anh điên rồi. Hoặc ông Hoàng của anh điên rồi.

Lê Diệp đáp, giọng ráo hoảnh :

- Vâng, thì ông Hoàng và tôi điên vậy. Anh cứ rửa nữa đi, nếu cần anh hãy thuê thầy bùa Cao miên ếm ông Hoàng thật nặng. Ông Hoàng mong chết lắm, vì anh biết không, trong chúc thư, ông cụ đã ghi lại 2 điều quan trọng : thứ nhất, mọi di vật đều tặng lại cho anh, riêng anh mà thôi, thứ hai, anh phải giữ chức phụ tá Tổng giám đốc với Triệu Dung.

- Chịu. Tôi chỉ khoái làm điệp viên hành động.

Mộng Kiều phụng phịu :

- Anh Văn Bình mỗi ngày ăn nói một liều lĩnh. Té ra anh rửa ông cụ chóng chết là để cướp gia tài.

Văn Bình ngửa cổ cười :

- Gia tài ư? Gia tài của ông cụ gần bát sách này giỏi lắm là được một trăm bạc. E không được một trăm bạc nữa. Em tính, com-lê có độc một bộ may từ thời hồng hoang, cà vạt cũng một, giày cũng một đôi, a còn sơ mi thì hai chiếc... Nhưng thôi, anh nói đùa đấy... Ông cụ còn phải sống với chúng mình một thời gian dài nữa. Giá Diêm vương giở trò, định bắt ông cụ, anh sẽ xuống tận văn phòng, phỗng luôn cô con gái rợu.

Lê Diệp chỉ ngón tay vào mặt Văn Bình :

- Bị bắt quả tang... Cô Mộng Kiều đã thấy tận mắt, nghe tận tai chưa? Mới đó đã quên liền.

Mộng Kiều nguýt Văn Bình một cái thật dài rồi quay mặt vào tường. Không rõ nàng quay mặt vào tường để tỏ bày sự giận hờn, hay để thúc giục hai người đàn ông nhìn lên bức ảnh toàn thân của nàng, lộng lẫy trong cái khung bằng vàng tây 14 ca-ra.

Bị quần áo che lấp, Mộng Kiều đã đẹp, khác thường, trong ảnh, và trong phục sức đơn giản nhất - một miếng vải bằng hai ngón tay ở trên, và nửa cái mũ soa hỉ mũi óng ánh kim tuyến ở dưới - sự khác thường này đã vọt lên mực độ kinh khủng. Thật vậy, ngắm nàng trong bức hình màu Agfa, chụp đúng nghệ thuật, thì lực sĩ vô địch thế giới về bắp thịt cũng mềm nhũn như bánh phở Thanh trì, thì tượng đá cổ xưa cũng toát mồ hôi, và rợn tóc gáy.

Nhan sắc của nàng có thể ví với trái siêu bom 200 mêgatôn, khi nổ quả đất sẽ tan tành như cám. Mặt nàng, cổ nàng, vú nàng, ngực nàng, bụng nàng, chân nàng, chao ôi, tất cả đều là núi lửa, tất cả đều là men rượu bồ đào.

Nhìn Mộng Kiều rồi nhìn ảnh nàng trên tường, Văn Bình nao nao. Chàng ôm vai nàng. Chỉ chờ đợi có thể, nàng ngã vào vòng tay lực lưỡng của chàng.

Lê Diệp chặt lưỡi, xách va-li xuống cầu thang.

10 phút sau, Văn Bình mới xuất hiện trên vỉa hè, bên chiếc xe hơi hòm đen dài ngoằng và xấu xí của Lê Diệp đúng hơn của sở Mật vụ. Chàng định lên tiếng pha trò song vội nín bật. Ở băng sau, chàng thoáng thấy hai gã hộ pháp mặc com-lê đen: vệ sĩ đặc biệt của ông Hoàng.

Họ gật đầu chào chàng. Chàng hỏi Lê Diệp :

- Ô hay, tôi sắp thành cụ Tổng giám đốc rồi chẳng?

Lê Diệp nhún vai :

- Chẳng biết nữa. Lúc tôi xuống ga-ra, ông cụ cho hai cậu này tháp tùng, mỗi cậu thủ một khẩu tiểu liên tổ bố. Tôi phản đối thì ông cụ xua tay, dặn : không được. Kể từ hôm nay, Văn Bình phải được bảo vệ cẩn mật.

Biết tính ông già, tôi không phản đối. lát nữa, anh thử hỏi xem sao. Riêng tôi, tôi đã ngấy cuộc sống tiền hô, hậu ủng ấy rồi.

Chiếc Citroen cũ mèm đứt khỏi lề đường êm ru, phóng biến vào đêm vắng. Mới gài số một mà bốn bánh xe đã chồm khỏi mặt đường, nếu xả hết ga nó còn chạy nhanh hơn cả Jansen Interceptor, báu vật xe hơi mà Văn Bình vừa sắm, trị giá trên 10 ngàn đô la nữa.

Xe chạy ngòng ngoèo một hồi mới hướng về trung tâm thành phố.

Thấy Lê Diệp không rẽ vào đường Nguyễn Huệ, nơi tọa lạc trụ sở Công ty Điện tử, tổng hành doanh bí mật của ông Hoàng, Văn Bình hỏi, giọng ngạc nhiên :

- Anh lái đi đâu?

Lê Diệp đáp :

- Đi gặp ông cụ.

- Ai chẳng biết là đi gặp ông cụ, nhưng ở đâu mới được chứ? Không lẽ mất mấy trăm triệu xây cất cái pháo đài bê-tông ấy, ông cụ lại dọn nhà đi nơi khác.

- Đúng. Đêm nay, ông cụ chờ anh tại Khánh hội.

- Quái, Sở làm gì có trụ sở an toàn bên Khánh hội?

- Từ mấy tháng nay, anh bù khú với mỹ nhân nên không biết nhiều việc quan trọng. Ông Hoàng gọi anh về là đúng, nếu không chẳng bao lâu nữa anh sẽ hoàn toàn rỉ sét.

- Khổ quá, tôi mới nghỉ xả hơi có nửa tháng với Mộng Kiều.

- Anh lầm rồi. Nửa tháng với cô Mộng Kiều là chuyện sau này. Anh quên bằng một tháng ở Huế, và 3 tuần lễ ở Long hải nữa.

- Ủ, tôi lú ruột, chẳng còn nhớ gì cả. Trụ sở Khánh hội hoạt động lâu chưa?

- Vừa chẵn 2 tuần. Đạo này, ông cụ thường ngủ đêm ở Khánh hội. Nhân viên đều mù tịt, trừ Triệu Dung, Nguyễn Hương và tôi, toàn thể đều đình ninh ông cụ đóng đô thường trực trên lầu Công ty Điện tử.

- Tại Sao?

- Ám sát.

- Ai ám sát.

- Smerch.
- Ai bị ám sát?
- Không biết. Việc này ở ngoài phạm vi của tôi. Vả lại, tôi mới từ miền tây về, chân ướt chân ráo, chẳng thạo tin tức hơn anh là bao. Trong 10 phút nữa, anh sẽ giáp mặt ông cụ rồi tha hồ mà lục vấn.
- Ừ thì thôi. Đạo này anh ăn phải đũa của Nguyễn Hương nên chuyên môn nói lát gừng, câu nào cũng đau xé ruột.
- Nguyễn Hương xuất ngoại từ tuần nay. Anh là người thân nhất mà không hay tin thì lạ thật.
- Xuất ngoại? Nguyễn Hương đi đâu? Tại sao anh không báo cho tôi biết?
- Nàng qua Pháp. Sang Ba lê để thương lượng với đại diện Phòng Nhì. Tôi không báo cho anh biết được vì lẽ giản dị tôi đi vắng. Như anh đã biết, tôi bận công tác ở miền tây.
- Trời đất ơi, phen này tôi còn mặt mũi nào gặp lại Nguyễn Hương nữa.
- Thôi, đừng đóng kịch nữa, ông Z.28. Ngoài mặt thì buồn như đưa đám ma nhưng trong lòng thì vui hơn hội nữa.
- Văn Bình lặng thinh. Lời nói của bạn có phần nào đúng. Tuy đúng, chàng vẫn giận. Chàng la cà với phụ nữ, không phải vì bạc tình với Nguyễn Hương. Nàng là một phần của đời chàng. Tuy nhiên, chàng không thích nghe ai chỉ trích tính la cà này. Vì chàng sẽ suy nghĩ, lương tâm sẽ cắn rứt.
- Xe hơi bon bon trên đường Trịnh Minh Thế rồi quẹo phải, vào một hẻm tối om. Xa xa, vọng lại tiếng còi tàu thủy.
- Đột nhiên, Văn Bình hỏi :
 - Ai thay, anh biết không?
- Lê Diệp giật mình :
 - Ai thay ai?
 - Nguyễn Hương. Nàng qua Ba lê, ai tạm thời làm bí thư cho ông Hoàng?
 - Có lẽ Quỳnh Loan.

- Quỳnh Loan, tham vụ văn hóa tại sứ quán của ta ở Vạn Tượng ấy à?

- Phải. Con bé đáo để nhất Sở, và kinh khủng nhất Sở. Nhất được danh tài điệp báo Z.28 vào xà lim công an một đêm không phải tay xoàng.

Lê Diệp vừa gợi lại một kỷ niệm chua cay nhưng rí rỏm. Mờ mắt vì nhan sắc của Quỳnh Loan. Văn Bình đã bị nàng toa tập với Nguyên Hương, lừa rủ chàng đi chơi, hò hẹn mây mưa, để rồi bố trí cho chàng vào bót cảnh sát làm bạn với muối và rệp. Một thời gian sau, chàng lên Lào, điều tra về vụ thùng độc được bị đánh cắp, [1] và gặp lại Quỳnh Loan.

Tuy được Nguyên Hương gửi gắm tha thiết, Quỳnh Loan vẫn không chế ngự được sự vùng dậy thực mang của con tim. Và nàng yêu Văn Bình, sau nhiều đêm tự xét lương tâm. Nàng đã hiến tinh thần và thể xác cho chàng. Lần đầu trong đời, nàng gần gũi đàn ông. Sau cuộc chung chăn gối ngăn ngùi, hai người từ biệt nhau: chàng về Sài Gòn, nàng ở lại Vạn Tượng.

15 tháng trời trôi qua từ buổi cọ sát lạ lùng của người trinh nữ với chàng thanh niên hồ hải. Chàng không nhận được thư từ cũng như tin tức về nàng.

Bỗng nàng tái hiện. Tái hiện như làn chớp xẹt giữa đêm giông mù mịt.

Lê Diệp hăm ga xăng, miệng nói :

- Tuân lệnh ông cụ, Triệu Dung đánh khẩn điện gọi Quỳnh Loan về. À, tại sao anh thù người ra như vậy? Sợ ăn đòn hội chợ phải không? Ai thấy anh được đàn bà đẹp theo cả đống cũng tưởng anh sung sướng nhất trần gian, chỉ có tôi mới thấy anh khổ.

- Không.

- Tôi hỏi gì đâu mà anh trả lời không.

- Thế à! Tôi quen miệng, đáp bừa. Đến chưa?

Văn Bình mong chóng gặp ông Tổng giám đốc để khỏi phải nghe chuyện về Quỳnh Loan. Quỳnh Loan, Quỳnh Loan... chàng thấy trước mắt hàng chục hình bóng của nàng, chàng nghe bên tai hàng chục tiếng gọi nàng, ở đâu chàng cũng thấy nàng, ở đâu chàng cũng nghe thiên hạ gọi

nàng. Đầu chàng bỗng nhúc như búa bổ. Nếu Lê Diệp không ngồi bên, ở băng sau không có hai tú gương bằng thịt ngồi chồm chồm, vẻ mặt lì lợm, thì Văn Bình đã gục xuống ghế, mắt nhắm nghiền để tránh nhìn thực tại phũ phàng và đau đớn.

Đến trước cổng một biệt thự trệt khá rộng, Lê Diệp dừng xe. Tuy chung quanh không có ánh đèn, Lê Diệp cũng không mở pha hoặc bóp kèn, hoặc ấn chuông điện, cửa cổng bằng sắt vẫn mở ra cho xe hơi từ từ chạy vào vườn. Sự kiện này chứng tỏ rằng trụ sở Khánh hội của ông Tổng giám đốc được canh phòng bằng dụng cụ điện tử. Con mắt điện tử ở trong biệt thự “nhìn thấy” Lê Diệp đã ra lệnh cho cửa cổng tự động mở ra và đóng lại.

Xe chạy được một trăm thước thì đậu lại bên bậc cấp. Trời vẫn tối mò.

Quang cảnh tiêu sơ và âm đạm khiến Văn Bình liên tưởng lại trụ sở Tân Sơn Nhất, một trong những tổng hành doanh bí mật đầu tiên của sở Mật vụ. Ở đây không có những cái ghế sắt tróc sơn bị vứt lỏng chỏng trên nền cỏ phiến loạn, không có cái hồ nước đen bẩn và đặt xịt như hắc ín, không có những mái ngói và tường gạch rêu xanh, tưởng như chạm vào là nát bầy, tuy nhiên, Văn Bình vẫn thấy quen thuộc, thân mật như đã tới thăm nhiều lần, như khu vườn ở đây chính là khu vườn của trụ sở Tân Sơn Nhất.

Văn Bình bùi ngùi nghĩ đến những tiện nghi khoa học tân tiến và lộng lẫy trong tòa bin-đình cao ngất gần bờ sông Sài gòn. Có lần ông Hoàng cho chàng biết là trụ sở đường Nguyễn Huệ có thể chịu được bom nguyên tử: trong trường hợp thủ đô bị oanh tạc bằng nguyên tử, thì nhà hầm của Công ty điện tử vẫn tồn tại, bên dưới có đủ điện, nước, dưỡng khí, thực phẩm, thuốc men cho mấy trăm người trong thời gian 12 tháng.

Phải là một việc tối quan trọng ông Hoàng mới rời trụ sở Nguyễn Huệ để qua Khánh Hội. Phải là một việc tối quan trọng ông Hoàng mới bố trí chu đáo và hùng hậu để đưa chàng về gặp. Bỗng nhiên, chàng đâm ra sốt ruột, mong cánh cửa mở ra ngay.

Lê Diệp xô cửa gỗ bước vào.

Cánh cửa nghiêng ken két trên bản lề hoen rỉ. Để giầy Văn Bình dấn vào nền gạch, chứng tỏ căn nhà này bỏ hoang, hoặc không được chăm

nom nên râu xanh phủ đầy.

Hai gã vệ sĩ ở lại bên ngoài. Lê Diệp kéo Văn Bình vào gian phòng bên trái :

- Ông cụ kinh khủng thật. Không ai có thể ngờ được đây là trụ sở điệp báo. Vô tuyến truyền hình bằng hồng ngoại tuyến quan sát suốt ngày đêm, ai đi qua biệt thự, và nhất là ai lên vào, đều bị chụp hình, đưa lên phòng an ninh. Tuy nhiên, đây là trụ sở phụ nên ông Hoàng chỉ cho xây cất lại nhà hầm. Bê-tông cốt sắt dày gần ba thước, nghĩa là không thua hầm trú ẩn bom nguyên tử của Mỹ tại Ngũ giác đài... Nhưng thôi, chúng mình đến rồi.

Như căn phòng có ma, đột nhiên một ánh chớp lóe lên, rồi dưới đất nứt ra một lỗ vuông : cánh cửa xuống hầm vừa dạt sang bên.

Nhà hầm mang một vẻ thiết trí độc đáo: bậc thang được lót thảm ni-lông hãm thanh, tường bê-tông đều sơn nhiều màu sắc sỡ như trong tổng hành doanh CIA tại Langley, đèn điện đều giấu trong tường, bàn ghế được chôn cứng trên nền nhà. Qua một cánh cửa nữa, Văn Bình vào tới văn phòng của ông Hoàng.

Khác thường lệ, ông Tổng giám đốc không ngồi trước bàn giấy, chúm mũi vào đồng hồ sơ cao ngất như núi. Lần này ông đứng sững giữa phòng, căn phòng trống trơn, chỉ gồm một cái bàn sắt vuông, bên trên không có gì hết, và hai cái ghế bất động.

Khác thường lệ, ông Tổng giám đốc cũng không bận rộn với điều xì-gà Ha-van bất hủ. Cách đây không lâu, ông đại sứ Việt Nam tại Hoa Thịnh đốn đã mầy mò mua biếu ông Hoàng một hòm xì-gà Cuba thượng hạng, điều nào cũng lớn, dài như xì-gà của cố Thủ tướng Sốt-sin. Loại xì-gà này rất hợp với thú hút của ông Hoàng, nên ông càng nghiện nặng thêm. Từ thuở biết ông Hoàng đến giờ, ít khi Văn Bình thấy ông thọc tay túi quần, và luôn luôn tay ông phải nâng niu điều thuốc tri kỷ.

Đêm nay, ông Hoàng thọc tay túi quần.

Đêm nay, ông Hoàng không hút xì-gà.

Hai sự kiện đáng kể này làm Văn Bình chột dạ. Thoạt vào, chàng định nhăn mặt, cười khẩy một tiếng để phản đối thói quen phá đám của ông

Hoàng, nhưng bây giờ chàng không dám nữa. Chàng bỗng thương ông Hoàng, trọng ông Hoàng hơn bao giờ hết. Ông Tổng giám đốc là tất cả, còn điệp viên Z.28 chỉ là hạt bụi vô nghĩa.

Thấy chàng, ông Hoàng bước rảo lại, chìa bàn tay răn reo, giọng run run (ô kìa, tại sao ông Hoàng lại xúc động mạnh mẽ) :

- Anh Z.28.

Văn Bình cười :

- Thưa, được tin ông gọi, tôi đến liền. Trụ sở Khánh hội này buồn quá!

- Mời anh sang đây là dụng ý của tôi. Anh không thể tới tòa nhà đường Nguyễn Huệ kể từ ngày hôm nay. Vì lý do rất giản dị : tại trụ sở Trung ương của ta đã có mặt nhân viên của địch.

- Thưa, họ trà trộn vào hàng ngũ ta là chuyện thường, chẳng có gì đáng ngại cả. Và lại, Smerch, KGB, GRU đều biết tên, biết mặt tôi. Tôi đến hoặc không đến gặp ông, họ cũng vẫn biết tôi là cộng sự viên thân cận của ông.

- Sự thật không hẳn như vậy. Sở dĩ tôi không muốn anh đến đại lộ Nguyễn Huệ là vì địch đang rình rập để ám sát anh.

- Từ 5 năm nay, định mưu toan ám sát tôi gần 50 lần rồi, và ngày nay tôi vẫn còn sống.

- Trước khác, giờ khác. Anh còn nhớ thơ Xuân Diệu không? Sự thật hôm nay không thật đến ngày mai... Anh còn sống vì nhân viên địch kém cỏi, anh lại gặp may mắn lạ thường. Lần này, địch xử dụng những nhân viên cừ khôi, chuyên môn về ám sát. Mặc khác, chiến dịch ám sát này được máy tính điện tử bố trí, hàng ngàn chi tiết đều được nghiên cứu kỹ lưỡng, khiến cho sự may mắn không thể còn nữa.

- Ông tin nơi tôi. Bao giờ tôi cũng thận trọng. Địch giết được tôi cũng trầy vi, tróc vẩy. Ít ra tôi cũng hạ được một tiểu đội của địch rồi mới chịu gục ngã.

- Lời nói của anh rất khẳng khái, song đó là cái khẳng khái của anh hùng cá nhân, khẳng khái của quân tử tào. Trầy vi, tróc vẩy là điều địch không cần, miễn hồ loại trừ được anh là đủ. Cần hy sinh hàng vạn nhân

viên đổi lấy anh, họ cũng chấp nhận. Trước khi chết, anh phải bắn gục được hết nhân viên Smerch, KGB và GRU thì may ra tôi mới cho phép anh liều mạng.

- Họ có hàng vạn nhân viên... Tôi bắn hạ họ một lúc sao được!

- Dưới mắt tôi, cũng như theo sự nhận xét của trung ương CIA, và MI, anh là điệp viên quý báu nhất của điệp báo đồng minh. Lâu ngày không gặp anh, cho nên hôm nay tôi cần cho anh biết một vài tin tức quan trọng : đầu tiên là tin tức về cô Nguyễn Hương.

Văn Bình nhanh nhẩu (nhưng khôn thay lại là nhanh nhẩu đoảng) :

- Thưa, tôi biết rồi. Hương đang ở Ba Lê.

Ông Hoàng nheo mắt sau kính cận thị :

- Ở Ba Lê? Ai nói với anh là Nguyễn Hương đang ở Ba Lê?

- Thưa, Lê Diệp. Lê Diệp nói là nàng sang Pháp để thương nghị với nhân vật lãnh đạo Phòng Nhì.

Ông Hoàng đưa hai tay lên trời, bộ điệu thiếu não :

- Chết rồi... Z.28 ngày nay không còn là Z.28 ba tháng trước nữa.

Nhân viên của Sở báo cáo với tôi rất đúng. Trí phán đoán tinh tế của anh đã hoàn toàn rí sét. Nếu anh không thức đêm quanh năm, không xúc miệng buổi sáng bằng một chai huyết-ky, không phí sức mỗi ngày cả chục lần, chắc chắn anh đã biết là bạn anh nói dối.

- Nói dối?

- Phải. Chuyện này bịa trăm phần trăm. Nó được đặt ra để phỉnh phờ nhân viên hạ cấp của ta và tay sai của địch. Không những anh không phản đối Lê Diệp, anh lại còn mù người tới độ không hề nghi ngờ lời nói của bạn anh nữa. Z.28, anh biện hộ đi... Anh vốn là trạng sư hùng hồn nhất trong làng điệp báo thế giới. Tôi sẵn sàng nghe.

- Thưa ông, trong phút bối rối, tôi không kịp nghĩ ngợi.

- Làm nghề điệp báo hành động, không khi nào được phép bối rối. Đôi khi muốn nghĩ ngợi cũng không có thời giờ nữa. Trên trời, phi công bắn nhau, húc máy bay vào nhau nhanh như chớp xẹt, không có thời giờ nghĩ ngợi, trực giác, giác quan thứ sáu, siêu giác đã nghĩ ngợi trước cho họ. Siêu giác này chỉ nảy nở trong cơ thể điệp viên lỗi lạc, khỏe mạnh và sáng

suốt về cả phần hồn lẫn phần xác. Xưa nay, anh là người có siêu giác vô cùng tinh tế. Tinh tế đến nỗi nhiều phen tôi phải lắc đầu, tưởng anh có con mắt thông thiên, hoặc có tài đọc được gan ruột thiên hạ. Điệp viên tâm thường có thể bối rối, có thể lằm lằm, riêng anh, anh không thể bối rối, không thể lằm lằm.

Nguyên Hương là trưởng phòng bí thư của tôi. Trưởng phòng bí thư, nghĩa là một phần quan trọng của tôi, một phần quan trọng của đầu não điệp báo quốc gia, một phần quan trọng trong guồng máy điệp báo của thế giới tự do. Hầu hết điệp vụ tối hệ đều qua tay Nguyên Hương. Bắt được nàng, địch lợi bằng đào được mỏ vàng trị giá ngàn triệu đô-la... Tin tức trong đầu nàng khai thác cả năm chưa hết. Cơ sở của ta sẽ sụp đổ, mạng lưới hành động của đồng minh sẽ thành dã tràng xe cát sau bao năm lao tâm khổ trí, với bao nhiêu tiền của, mồ hôi, và xương máu đổ vào... Thử hỏi anh, nếu anh là tôi, anh có phái Nguyên Hương sang Pháp không? Nhất là Ba lê ngày nay khác Ba lê 10 năm trước... nhân viên của địch đầy ứ, đường lối của Phòng Nhì đối với chúng ta như sừng với đuôi. Z.28, anh nghĩ sao? Anh có cử cộng sự viên thân tín của anh sang Ba lê nữa không?

- Thưa không. Tôi không ngờ lại chậm hiểu như vậy.

- Anh rất đáng khen. Đáng khen vì đã kịp thời nhận chân khuyết điểm để khắc phục. Nguyên Hương bằng xương, bằng thịt không lên đường qua Âu châu, nhưng nếu nhân viên của địch núp tại Tân Sơn Nhất và Orly tuần trước sẽ thấy Nguyên Hương rời Sài Gòn trên chuyến phi cơ thương mại Air-France phản lực và đáp xuống Ba lê sáng hôm sau.

- Nghĩa là?

- Nghĩa là Nguyên Hương vẫn ở Sài Gòn, chẳng đi đâu hết. Đúng vậy, Nguyên Hương đang ở đây, dưới hầm trụ sở Khánh hội, tiếp tục làm việc với tôi, trong vòng bí mật tuyệt đối. Tôi thường rời Nguyễn Huệ qua Khánh hội là vì thế.

Còn Nguyên Hương hiện có mặt tại Ba lê, trong trụ sở trung ương của Phòng Nhì là Nguyên Hương giả, giả song giống như thật. Một trong những mục đích của chuyến công tác này là để thử lại đáp số bài toán do Smerch đặt ra : đó là thử lại xem Smerch có bố trí một cuộc tổng ám sát các

nhân viên đầu não của tình báo Nam Việt không? Và đến chiều nay, tôi có thể trả lời dứt khoát là “có”. Trong quá khứ, họ tìm cách ám sát ta, nhưng chưa ám sát khoa học toàn diện, chưa ám sát đại qui mô, chưa xử dụng máy móc nghiên cứu và hoạt động điện tử tân tiến nhất, đặc lực nhất.

Trước kế hoạch mới của Smerch, ta phải áp dụng biện pháp thích nghi : thứ nhất, thành lập một ban mới, ban Đảo vụ, bí hiệu K-54. Ban này chuyên tìm kiếm và đào tạo những nhân viên có khuôn mặt, và thân hình giống anh, giống tôi, giống Lê Diệp, giống Nguyễn Hương, tóm lại, giống các nhân vật cao cấp của Sở. Tiếng Pháp, là ban đào tạo Sosie. Từ sau đại chiến thứ hai, KGB đã lập ban Sosie. Chúng ta nghĩ đến vấn đề này hơi muộn, nhưng muộn còn hơn không.

Ông Hoàng ngưng nói, luồng mắt xa xăm. Đoạn, ông rút tay ra khỏi túi quần, giọng chắc nịch :

- Bây giờ đến tin tức quan trọng thứ hai. Một cuộc gặp gỡ vừa diễn ra tại 100 hải lý, ngoài khơi Vũng Tàu, trên tiềm thủy đỉnh Nguyên tử Skipjack của hải quân Hoa Kỳ. Tham dự mật nghị này có ông phó Tổng giám đốc CIA, đô đốc Tổng giám đốc MI, và tôi. Chúng tôi đã bàn bạc nhiều chuyện quan trọng, và quan trọng nhất là một kế hoạch sắp được thực hiện phía sau bức màn sắc.

Điệp vụ này rất nguy hiểm. CIA và MI đều đồng thanh đề nghị anh đứng ra điều khiển. Phí anh, không nhân viên nào trong thế giới tự do có thể thành công. Đó là vinh dự lớn lao cho chúng ta. Theo kế hoạch, trong vòng từ 3 đến 6 tháng nữa, anh mới phải bắt tay vào việc, hiện nay đang là giai đoạn chuẩn bị.

Anh cần sống để hoạt động cho nhân loại, và đặc biệt là cho kế hoạch chung của CIA, MI và của ta. Địch lại đang tìm mọi cách ám sát anh. Nên tôi đã quyết định gọi anh tới đây để bố trí công tác bảo vệ. Trước khi đi sâu vào chi tiết, tôi muốn nhấn mạnh một điều : ấy là anh vẫn cầu thả, có lẽ còn cầu thả hơn trước nhiều lắm.

- Thưa ông, có lẽ nhân viên của Sở phức tạp thiên lệch. Tôi luôn luôn tuân theo chỉ thị an ninh do ông vạch ra.

- Chẳng hạn?

- Thưa ông, tôi không còn là nhân viên tập sự XX nữa. Trong số nhân viên Z. Tôi có thể tự hào là xuất sắc.

- Không bao giờ tôi coi thường tài năng của anh. Đúng ra, trên thế giới, anh là một trong các điệp viên lỗi lạc nhất. Tuy nhiên, nhân vô thập toàn, con người không phải là thần thánh nên lầm lẫn, sơ hở là thường. Vì anh là phần tử ưu tú, tôi càng có trách nhiệm phải bảo vệ anh từng giây, từng phút. Dĩ nhiên, anh sẽ bất bình. Anh không muốn trở thành cậu bé, ngày đêm phải bám sát bà vú. Song tôi không còn cách nào hơn nữa. Yêu cầu anh đặt quyền lợi của Sở lên trên, tạm quên tự ái bản thân, và trả lời những câu hỏi tò mò hầu như quá đáng của tôi. Nào, ta bắt đầu từ nếp sống hàng ngày : mấy giờ anh lên giường ngủ?

- Thưa, thường thường từ 2 đến 3 giờ sáng.

- Không được. Thức khuya, rất hại sức khỏe. Muộn nhất là 11 giờ, anh phải ngủ. 11 giờ là nhân nhượng lắm rồi, võ sĩ vô địch trước ngày thượng đài phải lên giường từ 7 giờ tối. Đoàn cầu Việt Nam chân ướt chân ráo đến Hồng Kông dự giải vô địch phải vào phòng đúng 8 giờ tối, 8 giờ sáng mới được trở dậy.

- Thưa ông...

- Tôi biết anh định nói gì rồi. Phải, anh vốn có sức khỏe bằng sắt, nắng mưa, mệt nhọc không thấm vào đâu, nhưng việc bắt anh ngủ sớm còn nhằm một mục đích khác : thay đổi toàn diện giờ giấc sinh hoạt cố hữu của anh, hầu đổi phương bị lạc hướng.

Việc uống huyết-ky và hút thuốc Salem cũng vậy : từ nay cho đến ngày nhận công tác, anh chỉ được phép uống huyết-ky ở nhà, ra đường, vào tiệm, tham dự tiếp tân thì chọn thứ rượu khác. Như cô-nhắc chẳng hạn.

- Cô nhắc là món tôi ghét nhất.

- Ghét hay yêu không phải là từ ngữ của nghề điệp báo. Nhiều khi, ghét mà vẫn phải yêu, yêu mà vẫn phải ghét. Anh nên học uống cô-nhắc đi thì vừa, vì trong tương lai anh phải đóng vai trò một nhà triệu phú mê cô-nhắc hơn là thi sĩ Tản Đà mê thơ nữa.

Riêng về vấn đề thuốc lá, tôi đã lo liệu xong rồi.

- Trời, thà chết tôi không thể nhịn thuốc Salem.

- Tôi không bắt anh nhịn Salem, nhưng chỉ bắt anh hút loại Salem do Sở chế tạo. Đúng ra, tôi đã nhờ hãng Reynolds bên Hoa Kỳ cuộn một loại Salem đặc biệt cho anh. Nghĩa là ruột thuốc lá Salem mà vỏ ngoài là thứ khác. Trong phòng tôi còn sẵn một thùng, trên một ngàn gói. Anh tiêu thụ đến đâu, tôi sẽ cung cấp cho anh đến đấy.

- Tôi có cảm tưởng đang bị ông biến thành con người khác.

- Cũng gần như thế. Về áo quần, thợ may của Sở đã cắt xong 5 bộ khác. Toàn là hàng thường, hàng térylène Anh quốc. Kể ra, térylène là hàng âu phục đắt nhất ở đây, gần hai ngàn một thước, nhưng đối với vét-tông anh vẫn mặc chỉ là trứng chọi đá. Ở Việt nam, chưa ai dám tung 100 ngàn đồng để may một bộ com-lê như anh. Ở Việt Nam, cũng chưa ai dám sắm sơ-mi lụa thượng hạng Ý đại lợi như anh. Nếu tôi không lầm, mỗi cái gần 50 đô la. Tất cả những đồ xa xỉ đế vương này phải cất bỏ hết.

- Vâng.

- Giờ đến chuyện khác. Chuyện xe hơi.

- Vâng, tôi xin gửi chiếc Jansen Interceptor vào ga-ra của Sở. Nếu ông lắm tôi mới chịu tạm biệt chiếc xe đua quý giá này đấy.

- Tôi biết. Tôi biết. Anh mua mất bao nhiêu tiền?

- Thưa, 13 000 mỹ kim.

- Hừ, anh lại định giấu tôi. Cô Katy gửi về tặng anh. Jansen Interceptor là loại xe dành cho xa lộ bên Mỹ, một trăm cây số ăn hơn 40 lít xăng, tốc độ hơn 300 cây số một giờ, không thích hợp với xứ ta, nhất là không thích hợp với nghề điệp báo. Cách đây 2 năm, anh lái chiếc Isso-Griffo, tôi đã lo hết máu mặt rồi, bây giờ anh lại đa mang cái của nợ cơ khí này nữa. Kể từ hôm nay, tôi đổi xe mới cho anh.

- Thưa...

- Tôi không có xe đua xì-gà. Mà chỉ có xe hòm đen cũ mèn Citroen, nhưng ít ra cũng chạy được từ 160 đến 220 cây số. Tuy nhiên, vì phương diện an ninh và bảo mật, anh chỉ được sử dụng xe Citroen thường, 11 mã lực. Vì tôi không thể cấp xe tốt làm địch để ý tới anh.

Văn Bình giơ hai tay lên trời, để tỏ bày sự thất vọng :

- Sao ông không bắt tôi đi xe Honda cho rồi!

Mặt ông Tổng giám đốc vẫn lạnh như tiền :

- Kể ra, dùng Honda tiện hơn xe hơi. Đường Sài Gòn chật chội, xe hai bánh len lỏi dễ dàng, địch muốn ám sát cũng khó. Chắc anh còn nhớ một vài vụ vừa xảy ra : quân khủng bố chỉ cần đứng đợi ở góc đường, lợi dụng cảnh kẹt xe, thông thả tiến lại, kề súng vào cửa, thân nhiên lấy cò. Dĩ nhiên, địch giết anh chẳng dễ nào. Nhưng biết đâu đấy... Một ngày kia, anh uống nhiều rượu, lại ngồi xe với bạn gái, tay chân anh không còn nhanh nhẹn nữa.

- Tôi van ông. Còn hình phạt nào nữa, xin ông cho tôi chịu luôn một thể.

- Sở mới tậu được một tầng lầu khang trang ở góc đường Ngô Đức Kế. Trong cái bin-đỉnh vừa cất xong, tầng thứ 10, tầng cao nhất. Các tầng bên dưới là lầu quán, mình không dính dáng tới. Có thang máy riêng, ra vào anh có thể khóa lại.

- Nghĩa là tôi phải dọn về đây.

- Phải. Anh dọn về ngay bây giờ.

- Có ai cùng ở với tôi không?

- Hai vệ sĩ túc trực ngày đêm. Anh không được cho ai biết địa chỉ này. Mộng Kiều và các cô bạn khác của anh phải tưởng là anh xuất ngoại vắng một thời gian.

- Trời đất thánh thần ơi, bắt tôi chừa huyết ky, hút Salem giả mạo, mặc quần áo quê mùa, lái xe bò ì ạch vẫn còn chưa đủ, ông còn bắt tôi ở tù nữa.

- Người ham chơi như anh cần ở tù một thời gian để phục hồi sức khỏe. Hàng ngày, y sĩ riêng của tôi sẽ đến thăm anh, và chích thuốc khỏe.

- Thưa ông, dạo này tôi tăng thêm 5 kí thịt vì ăn toàn đồ bổ. Nếu được y sĩ chiếu cố, chỉ độ một tháng nữa là tôi sẽ thành đô vật Nhật bản.

- Ừ, anh nên béo hơn trước.

- Béo xấu lắm. Vả lại, béo làm cho tay chân chậm chạp, lâm sự rất nguy hiểm.

- Tôi cần anh mập mập để đóng đúng vai trò mới, còn xấu hay đẹp là việc chỉ liên quan riêng đến đàn bà, mà như anh đã thấy, tôi là Giám đốc

điệp báo, không phải là đàn bà. Mập làm hoạt động chậm chạp thì anh chịu khó tập dượt cho nhanh nhẹn. Từng sống ở Nhật, chắc anh đã tỉ thí với những võ sĩ nặng trên một tạ mà nhanh nhẹn như nhái bén.

Văn Bình chép miệng :

- Phục vụ dưới quyền ông đã lâu, chưa lần nào tôi bị trói buộc vào nhiều điều kiện nhiều khê và gay go như lần này.

Ông Hoàng rút cặp kính dày cộm ra khỏi mắt :

- Chẳng có gì lạ cả. Vì đây là một điệp vụ quan trọng. Xe hơi đang chờ anh ngoài sân. Tuần sau, tôi sẽ gặp anh lại. Trong thời gian một tuần nghỉ ngơi, anh không nên đi đâu. Nếu cần, thì đi ban đêm, và chỉ đi trong trường hợp bất khả kháng. Chào anh.

Văn Bình lúi lúi ra ngoài. Chàng quên chào lại ông Tổng giám đốc. Đó là một cách biểu lộ sự bất bình của chàng. Tuy nhiên, ông Hoàng không quan tâm tới. Ông còn bận nghĩ đến điệp vụ quan trọng khác.

Bên ngoài mưa rơi lất phất.

Giờ này được hú hí trong phòng với giai nhân thì tuyệt.... Chàng cau mặt khi nhớ lại thực tế phũ phàng. Lê Diệp lẳng lặng nhìn Văn Bình trèo lên xe, đóng cửa một cách bực bội. Lại vẫn hai tủ gương đầy thịt trong chiếc Citroen sọc sọc, nếu chàng là chủ nhân thì đã bán cho hàng sắt vụn ở Chợ lớn.

Cả hai đều ngậm hột thị. Từ lúc Văn Bình lên xe đến khi xe về đến đầu đường Trịnh Minh Thế, họ vẫn không nói với nhau hoặc với chàng một lời. Dường như họ là tượng gỗ.

Văn Bình gọi chuyện trước :

- Các anh tên gì?

Gã ngồi bên bắt đầu nhếch mép :

- Ông cụ dặn chúng tôi tiết kiệm nước bọt đến mức tối đa. Xin anh đừng hỏi vô ích.

Văn Bình trợn mắt :

- Ít nhất cũng phải biết tên để gọi cho dễ. Nếu không, tôi đặt tên xấu thì đừng trách.

Cả hai tiếp tục ngồi im. Văn Bình to tiếng :

- Coi chừng... Tôi sẽ cho một anh ăn bụi.

Gã tài xế cười gằn :

- Chúng tôi với anh là đồng nghiệp, anh lại là đồng nghiệp đàn anh, giỏi võ hơn, cao cấp hơn. Có giỏi thì anh đọ sức với ông Tổng giám đốc, bọn tôi chỉ là muối tép. Song le, nói để anh rõ, chúng tôi có súng thuốc mê, cô Quỳnh Loan cho phép được dùng trong trường hợp anh định bỏ trốn. Tưởng anh cần biết rằng loại súng này rất hiệu nghiệm, đùng nhẹ là thuốc mê phọt ra, con voi nặng hai tấn cũng quay lơ trong vòng 3 giây đồng hồ, còn tác động nhanh hơn xi-a-nuya nữa.

Văn Bình sửng sốt :

- Cô Quỳnh Loan ra lệnh?

- Đích thị. Lệnh cô Loan nghiêm lắm.

Văn Bình không đáp, ngồi dựa vào góc. Tài xế vẹn toàn như Quỳnh Loan, chàng không dám đùa bỡn. Chàng càng không dám đùa bỡn vì nàng đã hy sinh thể xác và linh hồn cho chàng tại Vạn Tượng. Ông Hoàng đã khôn ngoan dùng nàng để ràng buộc chàng.

Trong khoảng khắc, xe hơi đã tới đường Ngô Đức Kế và đậu lại. Gã vệ sĩ ngồi bên nhảy xuống nhìn vòng tròn. Khi biết chắc tứ phía không có ai khả nghi, hăn mới mở cửa cho chàng.

Ít khi Văn Bình đi xe có người lái và người mở cửa. Vinh dự này thường dành cho viên chức cao cấp. Với cấp bậc Đại tá tình báo, chàng có quyền dùng xe riêng, tài xế riêng, và vệ sĩ riêng, nhưng không hiểu sao chàng lại cảm thấy chức vụ chàng còn quá nhỏ bé, không xứng đáng được tiền hô hậu ủng.

Bước xuống xe, Văn Bình mất hăn vẻ nhanh nhẹn cố hữu. Sự chăm chút thận trọng của ông Tổng giám đốc làm chàng già hăn đi.

Gã vệ sĩ mở cửa hông bằng chìa khóa riêng. Loại khóa Yale kiên cố bậc nhất thế giới.

Cửa mở ra thì đèn bên trong cũng tự động bật sáng. Lại mở khóa thang máy. Gã vệ sĩ nhường Văn Bình vào trước. Chàng thấy dễ chịu vì thang máy được điều hòa khí hậu.

Tầng lầu thứ bảy được trang trí như đại lý quán Caravelle, có lẽ còn lộng lẫy và tân tiến hơn nữa. Tường được lót đá cẩm thạch vàng Ý đại lộ, nền nhà trải thảm len Ba tư, trên trần lủng lẳng những bộ đèn bát giác chế tạo tại Tây Đức. Cửa đều bằng kính dày của Pháp, súng bắn không thủng. Không khí mát rượi như mùa thu ở Đà Lạt.

Văn Bình được mời vào phòng khách: một căn phòng rộng thênh thang đèn thấp mờ mờ giữa những cây kè và cây chuối lùn tịt màu xanh êm ái, và những bình hoa lê đơn, hoa hồng, hoa thược dược, đặt trên những xích đồng nhỏ xíu bằng sắt mạ kền sáng loáng.

Văn Bình ném vét-tông xuống đi-văng, giọng uể oải :

- Buồn ngủ rồi... đêm nay hai anh ngủ đâu?

Gã tài xế đáp :

- Ở đây.

Văn Bình nhìn nhón nhác quanh phòng :

- Khổ quá, các anh quên rượu... Thiếu huyết ky, tôi có thể phát điên lên được.

Gã tài xế xoa tay, trịnh trọng :

- Tưởng gì... cô Quỳnh Loan đã sai người mang sẵn hai két Johnny Walker, nhãn đen. Trong tủ lạnh, thức ăn lúc nào cũng đầy ứ.

- Điện thoại ở đâu?

- Cô Quỳnh Loan ra lệnh cắt điện thoại từ sáng nay rồi. Cần việc gì, tôi sẽ liên lạc với tổng hành doanh bằng walkie-talkie.

Văn Bình thần thờ mở vô tuyến truyền hình. Tiếng xè xè nổi lên, tràn ngập gian phòng rồi màn ảnh lóe sáng một màu trắng xóa. Chàng sực nhớ là giờ này đài vô tuyến đã nghỉ.

Buồn bã, chàng cho tay vào túi lấy gói Salem. Ngón tay chàng chạm phải một ống tròn nhỏ xíu. Mặt chàng bỗng tươi hẳn. Những viên thuốc vàng trong ống tròn này có thể giúp chàng thoát khỏi xà-lim thần tiên của ông Hoàng đêm nay.

Chàng giả vờ vào phòng ngủ thay quần áo, nhưng thật ra để dốc ống thuốc vào tay. Còn hai viên... hai viên cuối cùng.

Rượu huyết-ky gợn sóng lăn tăn trên ba cục đá vuông vắn và trắng muốt. Chàng nâng ly lên miệng. Uống xong, chàng mời :

- Sao hai anh không làm một ly cho vui.

Gã vệ sĩ lắc đầu :

- Lệnh trên không cho chúng tôi uống rượu.

Văn Bình hừ một tiếng :

- Rõ lắm chuyện. Làm một vài ngụm đã chết ai chưa? Nam vô tửu như kỳ vô phong, không uống rượu là đại.

Chàng rót một ly đưa tận tay hắn. Dáng điệu ung dung, chàng bưng ly thứ nhì cho gã tài xế. Cả hai lừ mắt nhìn nhau như để hội ý, rồi cùng uống một hơi.

Văn Bình đứng dậy đốt thuốc Salem. Loại thuốc mê đặc biệt này tác động trong vòng 30 giây đồng hồ.

Gã vệ sĩ bưng mặt, lấp bắp :

- Nhức đầu quá...

Gã tài xế dựa lưng vào ghế rồi từ từ nhắm mắt lại. Văn Bình mỉm cười khoác vét-tông vào người. Chàng ra thang máy, sửa soạn bấm nút, song sau một giây đồng hồ suy nghĩ lại quay vào. Có thể ông Hoàng đã đặt nhân viên canh chừng bên dưới.

Cảm thấy cộm cộm dưới nách, Văn Bình bỗng nhớ đến khẩu súng Luger quen thuộc. Hồi nãy, ông Hoàng đã rút khẩu súng và bao da trong hộc bàn ra, đưa cho chàng, giọng lo lắng :

- Tôi biết anh không thích đeo súng, nhưng bắt đầu từ hôm nay anh nên chịu khó nghe lời tôi. Ban Chuyên môn đã lau chùi nòng súng kỹ lưỡng, mỗi viên đạn đều được xem xét bằng kính hiển vi, và đặc biệt là bao da đã được đánh xi nhẵn bóng, anh đừng vào là khẩu súng tuột ngay xuống tay.

Lâu lắm, Văn Bình không đeo súng. Hoạt động tại Sài Gòn, chàng thích dùng hai bàn tay. Ngay cả những khi vật lộn với Tử thần trong lòng địch, chàng cũng ghét khí giới cồng kềnh. Nhưng đêm nay chàng không thể gác ngoài tai lời dặn của ông Hoàng...

Chàng tắt hết đèn, mở cửa sổ nhìn ra sân sau. Nhanh như chim én, chàng vọt ra ngoài, bám ống máng, tuột xuống.

Sau nhiều ngày nghỉ xả hơi, tay chân lười cử động nên Văn Bình mỏi rừ. Lệ thường, chàng leo trèo ống máng nhẹ nhàng, nhưng đêm nay chàng lại có cảm tưởng là tòa nhà cao mấy chục tầng với những ống máng dài vô tận.

Quả ông Tổng giám đốc phê bình đúng. Mới dùng sức trong 5 phút ngắn ngủi mà Văn Bình phải ngồi bệt trên bậc cấp, và thở phì phò. Đàn bà và những đêm thức trắng đã làm suy mòn sức khỏe Hạng Võ của điệp viên Z.28.

Đột nhiên, chàng nảy ra ý định trở lên phòng. Trong quá khứ, chàng đã trái lệnh ông Hoàng nhiều lần, và ông Hoàng đã bỏ qua cho chàng. Song lần này chàng đi quá trớn. Tuy nhiên, chàng không ngăn ông Tổng giám đốc bằng Quỳnh Loan.

Nhưng tư tưởng hiền hòa ấy chỉ vụt sáng rồi tắt ngúm trong óc Văn Bình. Chàng có cái hẹn quan trọng, và chàng không thể lỡ hẹn. Trong thời gian chung sống với Mộng Kiều, chàng đã vắng nhà hai đêm, và mỗi đêm lừa cho nàng ngủ vui với viên thuốc mê đặc biệt.

Mỗi đêm, chàng lén đến phòng riêng của Như Luyến [2], vợ ly dị của bác học nguyên tử Đoàn Trung. Vì tai tiếng, Như Luyến không dám gặp chàng công khai. Mặt khác, vì công việc nàng chỉ có thể có mặt tại Sài Gòn nửa tháng một lần. Sau khi đoạn tình với Đoàn Trung, nàng xuất ngoại ít lâu rồi trở về Đà Lạt, phục vụ trong Nguyên tử lực cuộc.

Về nhan sắc, Như Luyến trội hơn nhiều người đàn bà đã đi qua đời Văn Bình. Song chàng yêu nàng, không hẳn chỉ vì nàng đẹp trên mức trung bình. Chàng yêu nàng vì vẻ đoan trang lôi cuốn, vì kiến thức lạ lùng của nàng, và nhất là mối tình giữa hai người có giá trị ngang trái cấm.

Văn Bình rảo bước ra đại lộ Nguyễn Huệ.

Mưa vẫn bay lất phất.

Chàng vẫy xích-lô máy, trèo lên, ra hiệu cho tài xế chạy về phía bắc thành Phố. Như thường lệ, mỗi khi ở Đà Lạt về, Như Luyến ngụ trong

một căn phòng dành cho chuyên gia cao cấp của phủ Thủ tướng ở đường Yên đồ.

Giờ này, nàng đang chờ chàng.

Huýt sáo miệng, chàng đạp xích-lô máy tại ngã tư Trương Minh Giảng rồi bách bộ lại. Chàng đã thuộc lòng lối ra vào nên chỉ trong loáng mắt đã nhảy qua tường - một bức tường thấp một thước rưỡi - rồi vòng cửa sau lên lầu hai.

Đến trước phòng Như Luyến, chàng hơi ngạc nhiên vì đèn còn sáng. Nàng đã dặn chàng là tắt hết đèn để cho mọi người không để ý. Lẽ ra chàng gõ cửa hoặc cất tiếng gọi. Không hiểu sao chàng lại tra chìa khóa vào ổ, mở cửa bước vào vội vàng.

Sự nhanh nhẹn kỳ ảo của hơn 10 năm tập luyện võ công đã cứu chàng khỏi bị trọng thương trong đường tơ, kẽ tóc. Cánh cửa gỗ tếch vừa mở ra thì Văn Bình nghe vù một tiếng.

Tiếng vù này rất nhẹ nhàng, người không thính tai, và không quen thuộc với thanh âm võ khí, không tài nào nhận ra được. Khi ấy, óc chàng không kịp suy nghĩ nữa. Gân cốt chàng như tuân theo một mệnh lệnh siêu phàm tức khắc chuyển động, xô chàng ngã xuống đất, cuộn tròn như khúc dồi trước khi lăn vào chân tường.

Tiếp sau tiếng vù là tiếng phập.

Tiếng của vật nhỏ và nhọn cắm vào cửa gỗ.

Trong một phần vi phân của giây đồng hồ, Văn Bình thoáng thấy một bóng đen núp sau tủ gương, trên tay còn lăm lăm khẩu súng lục, nòng dài lêu nghêu. Chỉ nhìn khẩu súng, chàng đã biết đối phương là ai. Loại súng bắn tên này là sản phẩm đặc biệt của Smerch, cơ quan Phản gián Xô viết, chuyên ám sát các nhân vật nổi tiếng trên thế giới.

Cách đây không lâu, ông Hoàng gọi chàng vào văn phòng, cho coi loại súng bắn tên của Smerch. Nó nhỏ như khẩu 6,35 mà phụ nữ thường dùng, song nòng dài gấp đôi, có khi gấp ba. Mỗi xạ-giờ chứa 3 mũi tên, bắn mũi này thì mũi khác tự động nhảy lên nòng như đạn thường.

Tên này chỉ nhỏ bằng cây kim gút, nhưng được chế bằng thép riêng tại Đông Đức nên cứng lạ thường, có thể xuyên qua những chướng ngại vật

dầy nhất mà đạn bắn không thủng. Khẩu súng bắn tên rất dễ xử dụng, con nít lên 5 bắn cũng trúng đích ngon lành vì nó không giật. Trong đường kính 5 thước, mũi tên có thể xuyên qua thân thể nạn nhân và vọt ra ngoài, không để lại vết máu, thậm chí phải quan sát kỹ lưỡng mới tìm thấy cái lỗ tí xíu ngoài da.

Nếu đầu tên được phết độc được thì nạn nhân sẽ chết tức khắc. Đầu tên lại có thể chứa một cái túi tròn, khi bắn ra, một thứ thuốc mê cực mạnh tỏa đầy, làm nạn nhân bất tỉnh trong nháy mắt.

Biết rõ tác dụng kinh hồn của súng bắn tên, Văn Bình không dám khinh thường. Chàng chồm dậy thì mũi thứ hai vèo tới. Nghĩa là địch chỉ còn mũi thứ ba, mũi cuối cùng.

Đối phương nhả đạn một cách bình tĩnh và lì lợm, tuy nhiên Văn Bình lại bình tĩnh và lì lợm hơn nên cả hai phát đều trật ra ngoài. Trong khi ấy Văn Bình đã núp được sau ghế sô-pha.

Địch từ từ tiến lại.

Hắn là một thanh niên trạc 20, cao lớn, thân thể gầy guộc, xương yết hầu và lưỡng quyền nhô lên nhọn hoắt, da mặt xanh tái, môi thâm sì, tóc húi cao, tay dài như tay khỉ, mắt một mí tí hí nhưng sáng quắc.

Hắn còn cách chàng ba thước.

Văn Bình cúi thấp xuống, chuẩn bị nhảy tránh. Ngón tay xù xì của địch đặt vào cò súng.

Thì biến cố xảy ra.

Biến cố xảy ra do sự nhanh trí của Như Luyện. Nàng bị trói giật cách khuỷu vào ghế, dựa lưng vào bàn trang điểm, miệng bị nhét giẻ cứng ngắt, tóc xõa xuống vai, vẻ mặt sợ hãi cực độ.

Nàng vùng vẫy, xô cái ghế xuống đất, đụng vào chân gã thanh niên nhân viên Smerch. Hắn lạng người về phía trước, miệng súng tụt xuống. Cơ hội hãn hữu đã tới với Văn Bình.

Chàng tung hai chân lên. Thế song cước tuyệt hảo của chàng đã đảo lộn tình thế một cách êm thấm. Khẩu súng bắn tên ghê gớm rớt xuống nền gác, gã nhân viên Smerch bị hất vào cái bàn trang điểm, làm cái bàn ngã lỏng chỏng.

Văn Bình phi thân lại, kết thúc tấn bi kịch bằng một phát atemi xuyên xẻ như dao chém vào bờ. Đối phương chưa quậy một phút đồng hồ rồi nằm lịm.

Nụ cười nở rộng trên môi, Văn Bình ôm lấy Như Luyến, quên rằng nàng đang bị trói còng queo vào ghế sắt. Trước mặt, chung quanh chẳng thấy, chẳng nghe gì nữa hết. Chàng chỉ thấy khuôn mặt đẹp như hoa của Như Luyến, nhà nữ bác học nguyên tử góa bụa. Chàng chỉ nghe được hơi thở thoả thức và thơm ngát của nàng.

Chàng cúi xuống hôn nàng đắm đuối.

Trong giây phút say mê, chàng không biết đến họng súng đang chực sẵn phía sau.

Cũng họng súng bắn tên.

Họng súng quái ác của Smerch Xô viết.

Lần này thì chàng hết hy vọng vì đối phương đứng cách 4 thước. Đối phương lại tỏ ra lão luyện với luồng mắt sáng như dao cạo, và miệng súng vừa tầm, không cao, không thấp, không cứng cáp, cũng không rung rung. Tư thế cầm súng này phải là kết quả của một công trình luyện tập chính xác và kiên nhẫn.

Thấy ngón tay của địch từ từ bóp cò, Văn Bình tái mặt. Trong khoảng cách này, chàng không thể trở tài quăng mình hoặc đá hai chân để cướp súng. Trước khi chàng có cử chỉ khả nghi, địch đã nhắm đạn. Nghĩa là chàng chỉ còn giải pháp độc nhất : nhắm mắt lại chờ chết.

Vĩnh biệt cõi sống đầy gai nhọn và rượu huyết ky là điều đáng tiếc, nhưng thà ra đi bây giờ còn hơn. Nhiều người đàn bà không được chàng yêu đã cầu nguyện cho chàng chóng chết để hình ảnh chàng sống mãi trong tâm khảm của họ.

Bụp...

Phát súng bắn qua nòng dài kêu êm tai như thể được lọc bằng ống cao su hãm thanh.

Văn Bình lãnh viên đạn vào giữa trán. Chàng thấy cháy bỏng trên mặt, báo hiệu viên đạn xuyên vào óc. Song chàng không thấy đau đớn.

Chàng ngã nhào xuống đất.

Gã nhân viên thứ nhì của Smerch rút trong người ra một cái túi ni-lông đặc biệt màu đen, tuy rất mỏng và không nhìn thấu qua được. Hắn luồn miệng túi vào đầu Văn Bình rồi kéo xuống. Một phút sau, khối thịt lực lưỡng của điệp viên Z.28 đã nằm gọn trong túi.

Vẻ mặt hớn hở như đứa trẻ được thầy giáo khen thưởng, gã nhân viên Smerch buộc miệng túi lại bằng giây dù, rồi kiêng lên vai.

Trước khi quay ra, hắn không quên nhìn quanh phòng một vòng. Thấy Như Luyện nằm còng queo trên đất, miệng vẫn ú ớ vì đồng giẻ bắn thiu, hắn suy nghĩ một phút, ra vẻ bối rối.

Với túi ni-lông nặng trĩu một bên vai, hắn cất khẩu súng thuốc mê vào túi, móc khẩu Luger đeo dưới nách ra. Sau khi xem xét bì đạn, hắn nhắm Như Luyện, sửa soạn bóp cò.

Đoàng...

Khói súng xanh um và khét lẹt.

Một tiếng kêu cất lên.

Song người trúng đạn không phải là Như Luyện mà là gã điệp viên Smerch.

Thần Vệ nữ hiện ra ở ngưỡng cửa.

Nàng là Quỳnh Loan, nhân viên ban Biệt vụ của ông Hoàng, người yêu lạ lùng nhất của Văn Bình Z.28.

[1] Xin đọc “Bà Chúa Thuốc Độc”

[2] Câu truyện Như Luyện và Văn Bình đã được thuật lại trong “Một vụ đánh cắp tài liệu nguyên tử”

Người Thứ 8
Nữ Thần Ám Sát
Chương 2
Kế hoạch ám sát

Phải, thần Vệ nữ đã tới cứu chàng điệp viên đam mê là Quỳnh Loan, ngôi sao sáng của ban Biệt vụ.

Sự can thiệp của nàng không do tình cờ mà ra. Đó là kết quả của những toan tính thận trọng và khôn ngoan xuất phát từ văn phòng Tổng giám đốc sở Mật vụ.

Mọi việc xảy ra đều đặn như kim đồng hồ ngay sau khi Văn Bình giã từ trụ sở bí mật Khánh hội. Chiếc Citroen cổ lỗ sĩ vừa đưa Văn Bình ra đường cái thì dưới hầm vắng vẻ, ông Hoàng bấm chuông điện gọi Quỳnh Loan.

Mân mê cái quẹt máy trong tay, ông Hoàng nói :

- Ngồi ở phòng bên, cô đã nghe hết cuộc trò chuyện giữa tôi và Văn Bình. Hơn ai hết, cô có dịp nhận thấy sự tiên đoán của Sở là đúng. Theo cô, liệu đêm nay Văn Bình bỏ đi nữa không?

Quỳnh Loan đáp :

- Thưa, tôi tin là có. Lệ thường, Văn Bình rất điềm đạm và khoan thai. Đêm nay, anh ấy có vẻ sốt ruột.

- Đúng. Sốt ruột vì nội đêm nay có hẹn với Như Luyến.

Mặt Quỳnh Loan tái mét rồi ửng đỏ. Ông Tổng giám đốc giả vờ quay lưng về phía nàng :

- Lẽ ra, tôi giao việc này cho người khác. Chẳng hạn cho Lê Diệp, vì chỉ Lê Diệp mới đủ tài ba can thiệp để gỡ rối cho Văn Bình. Những điệp vụ hiểm nghèo cần nam giới hơn là phụ nữ. Tuy nhiên, tôi lại cần cô. Cô đã hiểu nguyên nhân chưa?

- Có lẽ ông cho rằng Văn Bình có cảm tình đặc biệt với tôi. Thưa ông, tôi không chối cãi điều ấy, nhưng đầu sao anh ấy là con ngựa bất kham, không chịu nép mình trong khuôn khổ kỷ luật, hơn nữa trong thời

gian qua anh ấy còn bê tha, hoang toàng gấp hai, gấp ba trong quá khứ, sợ một mình tôi không chế ngự nổi.

- Trước khi bắt tay vào công việc, tôi đều nghiên cứu kỹ càng. Đánh cờ, thiên hạ thường nghĩ đến tấn công hoặc phòng thủ riêng rẽ, về phần tôi, tôi coi phương diện tấn công hoặc phòng thủ tương đương với nhau. Mỗi bước tiến của tôi đều đi kèm với bước thoái. Tôi nói như vậy để giải thích cho cô hiểu rằng cô được triệu hồi là vì tôi đã cân nhắc chu đáo khả năng của cô có thể lật ngược thế cờ. Tôi không trách cứ cô, vì việc đáng tiếc đã xảy ra rồi. Giờ đây, cô nên thú thật với tôi. Tại sao cô xin lưu lại Vạn Tượng lâu hơn nhiệm kỳ đã định?

- Ông tha lỗi cho tôi. Trong một phút mềm yếu, tôi đã phạm điều khoản của kế ước tuyển dụng, và nội qui của Sở. Tôi xin sẵn sàng từ chức để làm gương cho chị em trong ban Biệt vụ.

- Tôi mời cô về Sài Gòn không phải là để ký đơn từ chức. Văn Bình đã phạm nhiều lỗi lầm nặng nề hơn cô nhiều. Theo ý tôi, việc cô vừa nói chưa hẳn là vi phạm, mặc dầu nữa nhân viên Biệt vụ bị kế ước tuyển dụng và nội qui ràng buộc là không được kết hôn cũng như khai hoa nở nhụy. Không riêng gì nữ nhân viên Biệt vụ, hàng trăm ngàn nữ trợ tá quân đội cũng bị ràng buộc khắt khe như vậy. Ngành điệp báo, dĩ nhiên, phải đòi hỏi khắt khe hơn ngành nữ trợ tá nữa.

Song le, tôi đã bỏ qua vụ này từ lâu. Tôi cho rằng cảm đoán tình yêu là điều hoàn toàn vô ý. Tôi biết cô liên lạc quá sâu xa với Văn Bình trong những ngày hoạt động chung tại Vạn Tượng. Nhiều phụ nữ khác cũng liên lạc sâu xa với Văn Bình nhưng lại giữ gìn triệt để, còn cô, tôi có cảm tưởng rằng cô muốn thế. Phải không, cô Quỳnh Loan?

- Thưa ông, đúng. Tôi muốn có con với Văn Bình, và tôi đã có. Tôi quan niệm rằng đứa con chung là xiềng xích đối với Văn Bình. Anh ấy sẽ đúng đắn hơn trong việc xử thế, và cân nhắc hơn trong công tác điệp báo. Sau khi chúng tôi xa nhau một thời gian ngắn, tôi biết là có mang nên làm đơn xin ở lại Lào quốc.

Đúng 9 tháng sau, tôi sinh hạ được một đứa con trai. Tôi che đậy rất khôn ngoan, đình ninh không ai biết. Có mang được 5 tháng, đến khi bắt

đầu có bụng, tôi xin phép ông đại sứ được qua Thái du lịch, và đi luôn cho đến ngày sinh nở.

Thưa ông, tôi sinh nở rất khó khăn, suýt nữa phải mổ nếu không gặp y sĩ tận tâm và có tài...

- Bây giờ, tưởng cô nên biết rằng viên y sĩ chăm nom cô trong nhà hộ sinh gần phi trường Đồn mường là nhân viên của Sở, đặc phái từ Sài Gòn lên. Văn Bình la cà khắp nơi trên thế giới, ở đâu cũng để lại ái tình vương vãi, song đây là lần đầu tiên, có con chính thức, và nhất là có con với một nữ nhân viên ưu tú trong Sở. Là Tổng giám đốc, tôi có bốn phận phải lo liệu giùm cô và Văn Bình, và làm cha tinh thần cho đứa trẻ. Trở về Vạn Tượng, cô nuôi con ở đâu tôi cũng biết. Cô Quỳnh Loan? Cô đã báo tin có con cho Văn Bình biết chưa?

- Thưa, khi có mang, tôi viết thư cho Văn Bình. Anh ấy trả lời là đến ngày sinh nở thì đánh điện để anh ấy lên Lào. Tôi không đánh điện vì không muốn làm phiền. Và lại, tôi biết trước là Văn Bình bận tít tít, nếu không bận việc công thì lại bận việc tư, không có thời giờ lên thăm con được.

- Tại sao cô lại gửi con cho dì phước nuôi?

- Thưa, tôi sợ.

- Không có gì cô phải sợ. Bắt đầu từ mai, cô sẽ mang con về đường đường của Sở, giao cho y sĩ trưởng. Tôi sẽ bố trí chăm nom nó cho tử tế. Nếu tôi không lầm, nó giống Văn Bình như hệt.

Quỳnh Loan nhìn ông Hoàng, nước mắt chảy quanh :

- Cảm ơn ông. Tôi không ngờ nó giống bố như hai giọt nước. Giống nhất là cặp mắt. Thưa ông, mắt nó cũng ươn ướt, khô khan, điểm đàng và lạnh lùng như mắt bố nó. Sau khi ra đời, nó ồm nhom ồm nhách làm tôi hết sức lo ngại. Nhưng chỉ ba tháng sau, nó lớn nhanh như thổi, và từ bấy đến nay không hề đau ốm.

- Cô đặt tên cháu là Văn Bình phải không?

Quỳnh Loan giật mình :

- Vâng. Theo quy ước giữa chúng tôi, đứa con chung đầu tiên sẽ mang tên Văn Bình.

- Kể ra, cô nên đặt tên khác thì hơn. Vì tôi không muốn các nữ nhân viên khác biết chuyện. Cô không lạ gì Văn Bình có nhiều giây nợ trong Sở, đặc biệt là Nguyên Hương. Tôi đã giữ kín không để vụ này lộ ra ngoài, cô cũng nên giúp tôi một phần. Vì tôi lo ngại một số nữ nhân viên khác sẽ bắt chước cô. Khi ấy nội quy của Sở sẽ trở thành mảnh lấy lộn. Tuy nhiên, điều tôi sợ nhất không phải là sự bất lực của nội quy. Mà là sợ các nữ nhân viên từ chức để làm tròn thiên chức người mẹ.

- Thưa, tôi xin hứa...

- Được rồi. Ngày mai, cô sẽ đi khai sinh cho nó.

- Ông cho phép tôi ghi tên cha là Tống Văn Bình không?

- Đồng ý. Nếu cô thỏa thuận, tôi chỉ muốn đổi tên mà thôi. Chẳng hạn Tống Văn...

- Thưa, ở Tây phương, người ta thường lấy tên danh nhân để đặt cho con. Về tuổi tác, ông là cha tôi. Về tài ba, ông là thầy tôi. Tôi đã phiền nhiều ông quá nhiều, giờ đây xin ông cho tôi phiền nhiều lần nữa. Ông là cha tinh thần của cháu bé, vì vậy tôi muốn đặt tên nó là Văn Hoàng... Tống Văn Hoàng để kỷ niệm, vì đầu sao ông cũng già rồi.

Ông Hoàng phá lên cười, cái cười trong trẻo vô tư lự như phát xuất từ một thanh niên 20, cái tuổi thần tiên :

- Ủ, cũng chẳng hề gì. Cô cứ gọi nó là Tống Văn Hoàng...

Đang nói, đột nhiên ông Hoàng ngừng lại.

Ngọn đèn đỏ gắn trên tường nháy tắt hai cái.

Rồi cửa phòng mở ra, Lê Diệp bước vào, giọng nghiêm trọng :

- Thưa ông, tín hiệu của Văn Bình.

Ông Hoàng xoa tay :

- Anh cho theo dõi từng phút một. Tôi ra xe ngay bây giờ với cô Quỳnh Loan.

Ba phút sau, ông Hoàng đã ngồi gọn trong xe Citroen, với Quỳnh Loan một bên. Tài xế phóng ra khỏi khu Khánh hội tối om và u uất. Ông Hoàng nói :

- Xe của tôi liên lạc trực tiếp với Lê Diệp bằng điện thoại siêu tần số. Có lẽ trong 5 phút nữa Lê Diệp mới gọi. Trong thời gian này, tôi có thể

cho cô biết rõ chi tiết của việc sắp làm.

Tôi triệu cô về Sài Gòn để giao hai việc. Việc thứ nhất : hợp thức hóa tình trạng đứa trẻ. Việc thứ hai : thay mặt tôi để bảo vệ Văn Bình.

Quỳnh Loan lắc đầu :

- Từ ngày làm việc dưới quyền ông, tôi chưa khi nào dám trái lệnh. Song lần này, tôi sợ không làm tròn chỉ thị của ông. Nếu được, xin ông giao nhiệm vụ bảo vệ Văn Bình cho nhân viên khác?

- Tại sao cô từ chối?

- Vì Văn Bình là người cứng đầu nhất thế giới. Muốn trị kẻ cứng đầu chỉ có một giải pháp : áp dụng kỷ luật nội bộ hoặc cho một bài học về võ thuật. Theo chỗ tôi biết thì chưa bao giờ Sở áp dụng nổi kỷ luật với Văn Bình mặc dầu hạnh kiểm của anh ấy mỗi ngày một bừa bãi, coi trời bằng vung. Hồi ở Hồng Kông, ông chưa khiển trách mà Z.28 đã tự tiện xin thôi và bỏ qua Vạn Tượng đi tu. Nhiều lần Z.28 lại dọa từ chức. Còn về bài học võ thuật thì đừng nói trong Sở mật vụ, ngay cả trên toàn Đông Nam Á nữa cũng chưa tìm được ai đủ tài nghệ, đủ thao lược để quật ngã Văn Bình. Nói tóm lại, Văn Bình là người bất trị.

- Cao nhân tắc hữu cao nhân trị.

- Thưa ông, tôi là phụ nữ chân yếu tay mềm, không phải là cao nhân. Cao nhân là Lê Diệp hoặc Triệu Dung. Tuy nhiên, tôi cũng chưa tin rằng Triệu Dung hoặc Lê Diệp có thể hạ Z.28 đo ván... Nếu ông cho phép, tôi xin đưa ra một đề nghị. Đề nghị ông đích thân gặp Văn Bình để sửa trị. Đối với ông, Z.28 vẫn kính nể như cha ruột.

- Cô nói đúng. Z.28 sẽ không dám dở ngón võ biền hoặc láo xược trước mặt tôi. Nhưng y còn một phương pháp khác, vô cùng lợi hại : từ chức. Y gia nhập Sở bằng khẩu ước, từ nhiều năm nay chưa chịu ký một tờ giấy cam kết nào. Và lại, cam kết bằng giấy cũng vô ích. Tôi ra mặt, Văn Bình sẽ bỏ Sở ngay. Từ sau vụ Hồng Kông và KX [1] , tôi cố gắng gượng nhẹ với Văn Bình. Vì vậy, tôi cần đến cô.

Ngoài cô ra, không ai có đủ sức mạnh để lôi kéo Z.28. Tôi tin là cô sẵn sàng ửng thuận.

- Thưa, không bao giờ tôi dám thoái thác. Nhưng tôi không hiểu sức mạnh của tôi là sức mạnh nào?

- Sức mạnh của ruột thịt. Cô là nữ nhân viên trong Sở đầu tiên có con với Văn Bình.

- Tôi sợ rằng hòn máu nhỏ mọn này không đủ sức mạnh để thuyết phục Z.28.

- Có lẽ cô chưa hiểu rõ đời tư của Văn Bình. Hồi nhỏ, y được phụ thân thương yêu hết mực. Sở dĩ y bắn giỏi, võ giỏi một phần cũng nhờ phụ thân. Sự đối xử này đã ảnh hưởng nhiều tới tâm tính của Văn Bình. Y không muốn có con, chẳng phải vì ghét trẻ. Mà chính vì y sợ cuộc sống điệp báo đầy nguy hiểm không cho phép y chăm nom con cái. Văn Bình là con người thép nhưng lại có nhược điểm đối với đàn bà. Nhất là đối với người đàn bà đã mang đứa con của mình. Và nhất là đối với con ruột. Cô hơn mọi nhân viên của Sở, hơn cả tôi vì thế.

Quỳnh Loan thở dài :

- Vâng, tôi huy vọng ông nói đúng.

Ông Hoàng cũng thở dài :

- Có lẽ đây là lần thứ nhất cô hoài nghi khả năng của tôi. Kể ra, cô hoài nghi không phải là quá đáng. Thánh nhân cũng lầm thì người trần như tôi bị lầm là dĩ nhiên. Công tác tôi giao cho cô được thu gọn vào một câu ngắn ngủi, và cô được toàn quyền ứng biến: dùng tình thương để giữ riết Văn Bình, không cho đi đâu một thời gian.

- Tôi xin tuân lệnh.

Ông Hoàng im bật.

Giọng nói quen thuộc của Lê Diệp từ máy điện thoại siêu tần số văng ra, nghe rõ mồn một :

- Thưa, như ông dự tính, Sở Khanh đã tới gặp Thúy Kiều.

Ông Hoàng hỏi :

- Sở Khanh đang ở đâu?

Lê Diệp đáp :

- Đầu đường Yên ổn.

- Anh phải bám thật sát. Tôi sẽ đến ngay.

Chiếc Citroen bất hủ của ông Tổng giám đốc chồm bốn bánh trên đường nhựa, tưởng như vừa được lắp động cơ máy bay phản lực siêu thanh. Đại lộ Pasteur với những thân cây cao, đen sì hai bên chạy dài trong bóng tối lơ mờ.

Ông Hoàng ngoảnh sang phía Quỳnh Loan :

- Sở Khanh là mật danh được dùng để chỉ Văn Bình. Chắc cô cũng biết rằng danh từ này không được lựa chọn cố ý để dè bieu Z.28. Chẳng qua Lê Diệp lấy theo thứ tự trong sổ mật danh mà thôi. Còn Thúy Kiều...

Ông Tổng giám đốc ngưng nói, lơ đãng nhìn qua cửa xe ra đường. Lệ thường bình tĩnh, Quỳnh Loan bỗng trở nên nôn nóng một cách kỳ lạ. Nàng nhòm người trên ghế, giọng hốt hoảng :

- Thúy Kiều là ai, thưa ông?

Giọng ông Hoàng vẫn thản nhiên :

- Là bà Như Luyện. Có lẽ cô không biết Như Luyện là ai.

- Thưa biết. Tuy nhiên, tôi không ngờ Văn Bình lại đã mang Như Luyện.

- Theo phúc trình của Phản gián, thì nhân viên Smerch đã phăng ra sự đi lại lén lút giữa Z.28 và Như Luyện. Họ tìm cách ám hại Z.28 nhiều lần mà chưa gặp cơ hội. Tôi sợ đêm nay...

- Thưa, quyền hạn của tôi đến đâu?

- Tùy cô. Nếu không gặp trở ngại, cô nên bắt sống. Trong hoàn cảnh bất khả kháng hãy bắn chết.

- Đến nơi, thưa ông?

- Một phút nữa.

- Thưa ông, tôi có linh giác là lạ. Không khéo...

- Hy vọng là Z.28 không hề gì. Vì theo mật tin, nhân viên Smerch chỉ được lệnh bắn Z.28 bằng đạn thuốc mê rồi mang đi, chứ không quyết tâm hạ sát. Người bị hạ sát là Như Luyện. Tôi đã tính toán chu đáo : khẩu súng dưới nách Văn Bình được gắn một bộ phận điện tử phát tuyến đặc biệt, nhờ nó Lê Diệp và tôi có thể theo dõi nhất cử nhất động của Văn Bình.

Xe đậu lại.

Lê Diệp từ bóng tối vọt ra.

Nhanh như máy, Quỳnh Loan nhảy xuống xe, theo Lê Diệp chạy lên lầu. Về yếu ớt chậm chạp cố hữu đã biết mất, nhường chỗ cho phản ứng nhậm lẹ và hữu hiệu.

Lê Diệp húc vai vào cửa phòng.

Và viên đạn bá phát, bá trúng của Quỳnh Loan vọt ra khỏi nòng súng, bắn ngã tên nhân viên Smerch.

* * * * *

Nửa giờ sau...

Trong gian phòng rộng thênh thang, trần thiết giản dị và lạnh lùng chỉ có ba người.

Quỳnh Loan, Văn Bình và Như Luyến.

Văn Bình nằm thiêm thiếp trên giường, mắt nhắm nghiền, hơi thở hỗn hển như người vừa chạy việt dã. Như Luyến đã tỉnh cơn sợ, ngồi dựa lưng vào ghế sofa, mặt còn xanh tái. Nàng nhìn chung quanh, hết nhìn căn phòng lạ hoắc đến nhìn Văn Bình bất tỉnh. Sau cùng nàng nhìn Quỳnh Loan bằng cặp mắt pha lẫn lo lắng và sửng sốt.

Nhưng Quỳnh Loan không nhìn lại.

Ruột gan nàng đang sôi sùng sục. Sau khi bắn hạ tên sát nhân Smerch, nàng dìu Như Luyến xuống xe, trong lúc Lê Diệp cõng Văn Bình lên vai.

Dưới đường, nàng gặp một xác chết nằm sóng soài. Lê Diệp chép miệng nói :

- Nhân viên Smerch. Hắn lảng vảng ngoài cửa để canh chừng cho đồng bọn. Chẳng may hắn đụng tôi. Hắn chưa kịp phản ứng thì tôi đã tặng một mũi dao. Cách 5 thước, lưỡi dao lá liễu của tôi được phóng trúng tim, hắn chết không kịp trối.

Một chiếc Citroen sơn đen khác đậu xích gần xe hơi của ông Tổng giám đốc.

Ông Hoàng dặn Quỳnh Loan trước khi lên xe :

- Tôi về đây. Cô sẽ dứt khoát giải thích với bà Như Luyến. Và nhất là với Văn Bình.

Lê Diệp đưa toàn thể về trụ sở Tân Sơn Nhất. Ông Hoàng từ già trước tiên. Rồi đến Lê Diệp. Nhiệm vụ của Quỳnh Loan bắt đầu. Một nhiệm vụ bạc bẽo, đau đớn mà nàng hằng mong đợi song bây giờ nàng lại không ham thích nữa.

Nàng cố chế ngự máu ghen đang cuộn cuộn trong huyết quản song càng tập trung tư tưởng nàng càng ghen mạnh hơn lên. Những khóa huấn luyện điệp báo bổ túc liên tiếp ở Sài Gòn và hải ngoại, và những năm lăn lộn trong nghề đã biến Quỳnh Loan thành cô gái có trái tim bằng sắt nguội. Nhưng trái tim nàng chỉ có thể cứng rắn với kẻ thù. Nàng đã trở về với tính tình cố hữu của người đàn bà muôn thuở.

Mặt nàng đang đỏ bừng bỗng chuyển sang màu trắng. Ít khi nàng giận dữ - từ nhỏ đến lớn, nàng chỉ giận dữ ba, bốn lần - nhưng khi giận dữ nàng mất hết lương tri. Lỗ tai nàng kêu âm âm, như thể hàng chục, hàng trăm phi cơ phản lực đang bay trên không phận đội bom nặng 500 kí xuống ghế nàng ngồi.

Cơn ghen của Quỳnh Loan đã lên tới cực độ. Như đọc được ý nghĩ của nàng, Như Luyện run cầm cập. Quỳnh Loan gằn giọng :

- Bà là người yêu của Z.28?

Như Luyện đáp :

- Không. Còn cô, cô là ai?

- Bà không được quyền hỏi tôi, vì tôi đang thẩm vấn bà. Tôi là nhân viên của ông Hoàng.

- Tôi hoàn toàn vô tội. Sở Mật vụ không thể hỏi cung tôi.

- Phải, đối với Sở, đối với luật pháp, bà hoàn toàn vô tội. Nhưng đối với thằng Lập, con bà, bà có tội. Đối với luân lý thánh hiền, bà có tội. Bà có tội, bà biết chưa?

- Cô lầm rồi. Giữa tôi và Đoàn Trung, đã có sự ly thân dứt khoát.

- Tôi không lầm. Bà ly thân chứ chưa ly hôn.

- Tháng tới, tòa sẽ xét xử. Đoàn Trung và tôi đều thỏa thuận xa nhau.

- Đồng thời Đoàn Trung thỏa thuận cho bà đi lại với Văn Bình.

- Việc tôi do tôi tự ý định liệu, không dính dáng đến Đoàn Trung. Cô cũng vậy, cô không thể can dự vào chuyện riêng của tôi.

- Xin bà trả lời câu hỏi hồi nãy : bà là người yêu của Văn Bình Z.28?

- Cô hỏi Văn Bình tiện hơn.

- Tôi không muốn đối chất vì như vậy Văn Bình sẽ xấu hổ, bà cũng xấu hổ không kém. Là đàn bà với nhau, nhất là đàn bà trí thức, chúng ta nên tiến tới một sự thỏa thuận.

- À ra cô là...

- Vâng, tôi là người yêu của Z.28. Hơn thế nữa, Văn Bình đã có con với tôi. Vì hạnh phúc của con tôi, hạnh phúc của tôi, vì quyền lợi của Sở, tôi trân trọng yêu cầu bà buông tha Văn Bình kể từ hôm nay.

Như Luyến cúi gằm xuống nền nhà, mắt nàng bỗng nhiên ươn ướt. Nàng biết Văn Bình có nhiều ý trung nhân, và chàng cũng không giấu nàng điều đó. Song nàng không hề biết chàng có con.

Giọng Như Luyến trầm hẳn xuống :

- Xin cô tha lỗi. Cô tên là...

Quỳnh Loan đáp :

- Là Quỳnh Loan, nhân viên ban Biệt vụ. Tôi hy vọng từ nay bà sẽ xa hẳn Văn Bình. Đối với phụ nữ như bà và tôi, thì ghen tuông là thường tình. Nếu chưa có con, tôi sẵn sàng nhắm mắt cho Văn Bình làm quen với mọi người. Nhưng tình hình đã đổi khác. Tôi là người cộc tính, trong cơn tức giận tôi có thể giết người. Bà là nhà bác học, còn tôi là nhân viên điệp báo, am hiểu võ nghệ...

- Đáng tiếc... Cô ghét tôi còn tìm cách cứu tôi làm gì?

- Tôi không hề ghét bà... Ông Hoàng ra lệnh cho tôi cứu Văn Bình và mặc bà với nhân viên Smerch nhưng...

- Trời ơi, họ là nhân viên Smerch?

- Phải, sự si mê mù quáng của bà và Văn Bình đã dẫn đường chỉ nẻo cho nhân viên Smerch Xô viết. Nếu ông Hoàng can thiệp chậm một vài phút nữa, cả bà lẫn Z.28 đã thành người thiên cổ. Cháu Lập sẽ thành đứa trẻ

mồ côi, con tôi sẽ mất cha, còn tôi, tôi sẽ thành góa bụa mặc dầu tôi chưa là vợ chính thức.

- Vâng, tôi xin nghe lời cô. Tôi xin đi. Giờ đây, cô muốn tôi đi đâu?

- Xuất ngoại.

- Còn công việc của tôi ở Đà Lạt nữa.

- Không sao. Ông Hoàng đã lo liệu đầy đủ cho bà.

- Chắc cô cũng biết rằng về đường tài chính tôi không lấy gì làm dồi dào cho lắm. Hiện nay, trương mục của tôi trong ngân hàng đã hết.

- Ông Hoàng đã chuyển ngân qua Nam Mỹ cho bà một số tiền khá lớn. 50 ngàn đô la.

- Trời ơi, ông Hoàng bắt tôi đi Nam Mỹ!

- Bà bằng lòng vậy. Một năm sau, bà sẽ đặt lại vấn đề với ông Hoàng. Có thể ông Hoàng sẽ cho bà qua Âu châu, chẳng hạn Thụy sĩ hay Pháp quốc. Thôi, chào bà, chúc bà lên đường may mắn. Nhân viên của tôi đang chờ bà trong xe dưới đường. Bà sẽ ra thẳng sân bay Tân Sơn Nhất. Thông hành, chiếu khán, vé phi cơ, tất cả đã được lo liệu xong xuôi.

Nước mắt chạy quanh, Như Luyến nhìn Văn Bình. Chàng vẫn nằm thiêm thiếp, mặt ngoảnh về phía hai người, song mắt lại nhắm nghiền. Quỳnh Loan cười nửa miệng :

- Bà muốn từ biệt Z.28 ư? Đáng tiếc là Z.28 bị trúng đạn thuốc mê đặc biệt của Smerch, ít nhất 24 giờ sau mới tỉnh. Nếu chích thuốc giải mê vội vã, nạn nhân có thể bị đông máu trong tim mà chết. Tôi tin là bà không nỡ giết Z.28.

Một giọt nước mắt lăn trên gò má Như Luyến :

- Khi Văn Bình tỉnh dậy, xin cô nói giùm là tôi phải đi xa. Vì bốn phận, tôi phải...

Như Luyến không thể nói hết câu. Cỗ họng nàng bị cảm xúc làm nghẹt thở. Mặt rầu rầu, nàng bước ra cửa.

Quỳnh Loan thờ thẩn tì tay vào cửa sổ, nhìn xuống đường. Đến khi nghe tiếng máy xe hơi rú tròn trịa, chiếc Citroen quen thuộc lao mình vào bóng tối, nàng mới quay lại.

Trên giường, Văn Bình từ từ mở mắt. Quỳnh Loan đã phình gạt Như Luyện. Nàng không muốn Văn Bình bận lòng thêm nữa.

Đột nhiên, máu ghen lại réo sùng sục trong huyết quản. Quỳnh Loan không cười trả khi thấy Văn Bình hé miệng chào. Nếu là người thiếu công phu tập luyện thì còn một vài giờ đồng hồ nữa mới dậy được. Nhưng Văn Bình là võ sĩ kỳ tài, có gân cốt bằng thép nên thuốc mê vừa tẩn là chàng trở lại sáng khoái như cũ.

Mặc dầu cõi lòng rào rạt, Quỳnh Loan vẫn giữ nguyên vẻ mặt giận dữ. Văn Bình chống tay trên nệm, giọng âu yếm :

- Em...

Tiếng em tha thiết không làm Quỳnh Loan rung động như thường lệ, trái lại nàng bực bội hơn. Nàng rút trong túi ra một ống xơ-xanh nhỏ và ngấn, loại tự động.

Văn Bình còn ngờ ngác, chưa hiểu Quỳnh Loan định làm gì thì mũi kim nhọn hoắt đã phập vào tay. Thuốc mê ngấm ngay vào máu, chàng ngã vật xuống giường.

Quỳnh Loan lăm bắm một mình :

- Hừ, cho ngủ thêm 12 giờ nữa.

Rồi nàng cất tiếng cười, không biết nàng cười vì vui hay buồn, vì trên khóe mắt tuyết đẹp của nàng long lanh một giọt lệ.

Ngoài trời, gió bỗng đổi chiều. Mặt lặn chớp sáng quắc xẹt ngang nền mây u uất. Những giọt mưa lớn đầu tiên đua nhau dội xuống thủ đô Sài Gòn say sưa trong giấc ngủ gần sáng.

* * * * *

Mùa đông năm ấy, Hà Nội rét như cắt ruột.

Cơn rét gia tăng một cách kinh khủng vì những trận mưa liên tiếp, không phải mưa rào đoán mệnh và dữ dằn đổ hàng trăm tấn nước xuống các đường phố chật chội, ngoằn ngoèo và tối om, mà là mưa nhỏ li ti, từng giọt như mũi kim, buốt sâu vào da thịt.

Mưa hoài, mưa mãi, mưa không ngớt hột, mưa làm thối vườn Bách thảo, biến những lối đi tới phủ Chủ tịch thành bãi bùn lầy lội, bắn thiu...

Ban ngày, dân chúng Hà Nội không bén mảng tới khu vực gần phủ Chủ tịch vì lính gác trùng điệp. Nếu không có họng súng và lưỡi lê, họ cũng ở lì trong nhà, vì trời mỗi lúc một lạnh, lạnh đến nổi tay chân tê cứng, hàm răng lập cập, nói không ra tiếng nữa.

Ban đêm, vườn Bách thảo đã vắng như chùa Bà Đanh. Ban đêm, sự cô tịch trở thành rùng rợn.

Tuy đêm đã khuya, mưa rơi tầm tã, nhiều người trong ngôi nhà gần phủ Chủ tịch vẫn còn thức. Họ tụ tập trong căn phòng lớn nhất trên lầu từ nửa đêm, quanh cái bàn chữ nhật trước những xếp giấy trắng chưa viết chữ, những ly cà phê đặc sệt luôn luôn được rót đầy, và những đĩa đựng tàn thuốc lá khói bốc nghi ngút, tro sấm bay tung tóe.

Họ gồm 6 người. 6 người, trong đó có 2 phụ nữ. Toàn thể đều phục sức như nhau : áo cổ đứng bốn túi bằng vải kaki vàng. 2 nhân vật thuộc nữ giới cũng mặc áo cổ cứng, duy khác màu, màu tím nhạt âm đạm và lạnh lùng, cũng âm đạm và lạnh lùng như quang cảnh bên ngoài.

Tòa nhà được canh gác cẩn mật, cách 5 thước lại một người lính đội mũ sắt, lưỡi lê tuốt sáng lòe. Mọi cửa ra vào đều được đóng chặt, trừ cánh cổng sắt bề thế, đối diện với cửa hông của phủ Chủ tịch.

Biệt thự bí mật này là trụ sở của đoàn cố vấn Smerch. Ngày thường, cửa sổ trên lầu được mở hé, ánh đèn lọt xuống vườn, một khu vườn rộng thênh thang, trồng toàn hoa lạ, và nuôi toàn beo vắng, khí độc và gấu lợn.

Đêm nay, cửa sổ đều đóng kín. 6 nhân vật trong phòng họp đang bàn tán xôn xao bỗng ngưng bật.

Họ vừa nghe tiếng giày lộp cộp ở cầu thang.

Người đến sau cùng là một ông già trán hói, trên đầu lơ thơ một dúm tóc muối tiêu, mắt sáng quắc như truyền điện. Nếu 6 nhân vật mặc áo kaki cổ đứng là người Việt tuổi từ 35 đến 50 thì ông già trán hói là người Nga.

Tướng H. trưởng đoàn cố vấn Smerch.

Theo truyền thống Smerch, nhân vật lãnh đạo đều mang tên tắt. Tuy cử tọa đêm ấy đều giữ nhiệm vụ nòng cốt trong guồng máy điệp báo của

nước Việt nam dân chủ cộng hòa, chỉ một vài người được biết tên thật của tướng H.

Mọi người rầm rập đứng dậy.

Tướng H. khoát tay, ra hiệu cho toàn thể ngồi xuống. Cuộc họp bắt đầu.

Tướng H. nhìn đảo một vòng quanh bàn rồi cất tiếng :

- Lẽ ra tôi đến vào hồi 12g15, nhưng vào phút chót phải gặp thủ tướng Phạm Văn Đồng để thảo luận một số chi tiết. Sáng mai, đúng 5 giờ, tôi về Mạc tư khoa nên phải triệu tập các đồng chí ở đây đêm nay. Đây là một phiên họp quyết định, yêu cầu các đồng chí cho biết ý kiến đầy đủ trước khi kế hoạch Thái Bình Dương được thực hiện.

Tướng H. chậm rãi rút trong túi ra tẩu thuốc Falcon, nhồi thuốc lá đầy ắp, kéo một hơi rồi hất cằm về phía người đàn ông gày guộc, nét mặt lì lợm ngồi ở cuối bàn :

- Tôi trao lời cho đồng chí Trần Quốc Hoàn.

Trần Quốc Hoàn là một trong các thủ lĩnh điệp báo uy tín của Bắc Việt. Hắn đả hăng một tiếng cho cuống họng khỏi khan rồi nói :

- Tuân lệnh đồng chí trung tướng, tôi đã huy động các cộng sự viên phụ trách Kế hoạch lại để rút ưu khuyết điểm. Lần này có hai nữ đồng chí tham dự : xin trân trọng giới thiệu Thanh Vân và Thanh Giang.

Hai người đàn bà mặc áo vét tím đứng dậy một lượt.

Dầu phục sức buồn tẻ, họ vẫn không mất hết nhan sắc. Chiếc áo kaki rộng thùng thình như áo sản phụ không giấu được những đường cong nảy nở và tròn trịa nổi bật bên dưới, con mắt đàn ông thành thạo phải biết là cả hai đều có bộ ngực rất đẹp, và cái eo rất thon, đủ sức, đủ tài để dự thi hoa hậu Đông nam á và đoạt giải danh dự.

Cả hai đều có cặp mắt lạ lùng : mắt rộng và đen láy, lông mi dài, phủ gần kín, quan sát kỹ mới thấy lông mi giả. Mớ tóc dài, uốn quăn, tha thướt, che lấp nửa trán và một bên tai cũng giả phần nào. Họ dùng một loại son riêng, óng ánh dưới ánh đèn. Từ thân thể họ toát ra một mùi hương đặc biệt, có lẽ do nước hoa thượng hạng mà ra, khiến nam giới si tình phải ngây ngất.

Họ là chuyên viên nữ ban của Phán gián Smerch, Thanh Vân trạc 30, tuy nhiên thân thể trẻ trung như thiếu nữ 18. Thanh Giang là một thiếu phụ tứ tuần, cử chỉ từ tốn, đầy kinh nghiệm nhất là kinh nghiệm quyền rũ đàn ông theo nghệ thuật của công an Xô viết KGB.

Tướng H. nhìn hai nữ chuyên viên hồi lâu. Cái nhìn của ông già trán hói sắc lẹm như lưỡi dao cắt đứt quần áo của hai người đàn bà, lột họ trần truồng để đánh giá của báu phía sau. Tuy đã quen với nhỡn tuyến đàn ông, Thanh Vân và Thanh Giang cũng đỏ mặt.

Song giọng nói nghiêm nghị và khô khan của trung tướng H? đã buông ra :

- Chào các nữ đồng chí. Nào bây giờ chúng ta vào việc. Yêu cầu đồng chí Trần Quốc Hoàn báo cáo đầy đủ về kế hoạch Đại tây dương.

Trần Quốc Hoàn lại đặng hắng lần nữa trước khi nói một hơi trơn tru như học trò tiểu học chăm chỉ trả bài :

- Thưa, kế hoạch Đại tây dương được chấp thuận cách đây 18 tháng. Mục đích của kế hoạch này là ám sát Z.28 với bất cứ sự hy sinh nào. Z.28 tên thật là Tống Văn Bình, là điệp viên đặc lực nhất của mật vụ Nam Việt, cũng là kẻ thù nguy hiểm nhất của các cơ quan tình báo xã hội chủ nghĩa.

Từ năm 1959, trung ương KGB đã hạ lệnh cho các cơ sở trực thuộc tìm cách loại trừ Z.28. Tuy vậy, hãn vẫn thoát chết, một phần nhờ may mắn, phần khác vì hãn có nhiều mưu lược, và rất giỏi võ thuật.

Từ năm 1959 đến năm 1966, nhân viên KGB phối hợp hoạt động với tình báo địa phương đã chủ trương ám sát Z.28 cả thảy 48 lần, vâng, đúng 48 lần, nhưng trong 48 lần đều không đạt được kết quả như ý. Và chúng ta đã thiệt mất 20 nhân viên trung cấp.

Vì hoàn cảnh đòi hỏi gắt gao, công tác này được ủy thác cho trung ương Smerch từ hạ tuần năm 1966. Một kế hoạch cụ thể được đề nghị và chấp thuận, mệnh danh là kế hoạch Đại tây dương.

Kế hoạch này do phân cuộc Smerch tại Hà Nội dự thảo, và đệ trình trung ương Mạc tư khoa. Cuối năm 1966, kế hoạch Đại tây dương được

trung ương chấp thuận, và trung tướng H. đích thân từ Liên xô qua Hà Nội để điều khiển nội vụ.

Riêng trong tháng 12-C6, 4 nhân viên ưu tú được bí mật đưa vào Sài gòn. Họ có trách nhiệm theo dõi Z.28 từng giờ, từng phút, và khi nào thuận tiện thì hạ sát.

Theo báo cáo của trú sứ Nam Việt, Z.28 có bệnh mê gái bất trị, và hẳn thường chạy theo đàn bà có chồng. Hẳn hết - nếu không muốn nói là tất cả - đàn bà gặp hẳn đều mê hẳn như điều đố. Nữ nhân viên của Sở Mật vụ ghen tị, tranh chấp lẫn nhau vì hẳn.

Cơ hội tốt đẹp đã tới với chúng ta khi Z.28 đi lại với một thiếu phụ nhan sắc tuyệt trần đã góa chồng và ly hôn. Thiếu phụ này là Như Luyện, chuyên viên vật lý nguyên tử từ Mỹ quốc về. Cách đây không lâu, một nhân viên KGB mang tên Kô-băng [2] đột nhập Việt Nam để chiếm đoạt một số bí mật nguyên tử.

Kô-băng liên lạc với Như Luyện để lấy tài liệu. Vì Kô-băng hớ hênh - theo phúc trình sau này thì Kô-băng khinh địch - nên Z.28 đã lọt vào nội vụ, và bố trí đối phó. Kết quả là Kô-băng và một số thuộc viên bị hạ sát, một phần tổ chức của ta bị phá hủy.

Sau đó, Trung ương quyết định trừ khử Như Luyện để báo thù. Nhưng lệnh này đã được đình hoãn thi hành vì trung tướng H. muốn dùng Như Luyện để dẫn tới Z.28, sau khi được tin hai người thân mật với nhau một cách đặc biệt.

Và chúng ta đã thành công.

Ngày 8-12 vừa qua, nghĩa là cách đây một tuần, đúng một tuần, trú sứ Sài gòn bố trí nhân viên trong phòng của Như Luyện, chờ Z.28 tới. Đúng hẹn, hẳn xô cửa phòng, và bị ta bắn ngã bằng đạn thuốc mê.

Nhưng một lần nữa, chúng ta lại thất bại.

Thất bại, mặc dầu Như Luyện đã bị trói chặt, nhét giẻ vào miệng, Z.28 lãnh đạn thuốc mê vào mặt, bất tỉnh nhân sự. Thất bại, mặc dầu chúng ta xử dụng 3 nhân viên, một mai phục trong phòng, một ngoài hành lang và một dưới đường, cả ba đều là sĩ quan cấp úy, tốt nghiệp lớp huấn luyện dài hạn 4 năm tại Mạc tư khoa về kỹ thuật tác xạ, cận chiến, và ám sát thần tốc.

Trú sứ Sài Gòn hoạt động trong điều kiện vô cùng khó khăn nên chúng ta chưa được tin tức chi tiết về sự việc xảy ra. Chúng ta không thể khiển trách trú sứ Sài Gòn, vì 3 nhân viên đã bị giết. Nhân viên nằm lì của ta trong tổng hành doanh lão Hoàng, Tổng giám đốc mật vụ miền Nam, cũng không thể hoạt động ráo riết, sợ bại lộ.

Tuy nhiên, chúng ta có thể tin chắc rằng nguyên nhân của thất bại là lão Hoàng. Vâng, lão Hoàng... Công lao của trú sứ Sài Gòn thành dã tràng xe cát là do lão Hoàng ác ôn, mặc dầu nhân viên của chúng ta đã tận tình hoạt động...

Tướng H. xoa tay, mặt hơi cau lại :

- Đồng chí Trần Quốc Hoàn sai rồi.

Họ Trần giật nảy người :

- Thưa, tôi chỉ thuật lại theo báo cáo của trú sứ Sài Gòn.

- Ai là Giám đốc trú sứ?

- Thưa, đồng chí Minh Ngọc.

- Anh chàng làm nghề chủ xa lông xe hơi ấy à?

- Thưa vâng. Trước khi gửi điện vào Nam tiến hành kế hoạch Đại tây dương, tôi đã trình lên trung tướng, và trung tướng đã đồng ý lưu nhiệm Minh Ngọc ở chức vụ Giám đốc trú sứ.

- À, à tôi nhớ ra rồi. Hãn hoạt động ra sao?

- Khá đặc lực.

- Khá đặc lực là như thế nào?

- Thưa, trong vòng 3 tháng nay, trú sứ Sài Gòn đã hoàn thành được hai công tác quan trọng. Thứ nhất, theo dõi mọi hoạt động của Z.28. Thứ hai, bố trí đầy đủ ngày 8-12. Tuy chưa đạt được kế quả, trú sứ cũng đáng được khen ngợi. Thưa, trong nghề điệp báo, thành bại là thường, thua keo này chúng ta bày keo khác. Nếu tôi không lầm, thì có lẽ vì vậy mà trung tướng ra lệnh thi hành kế hoạch Thái Bình Dương.

Trung tướng H. cười gằn :

- Phải, đồng chí nói đúng. Trong nghề điệp báo, thành bại là thường, thua keo này chúng ta bày keo khác. Nhưng đồng chí quên rằng từ nhiều tháng nay, chúng ta chỉ bại mà chưa bao giờ thành. Bại một giây liên

tiếp, khiến trung ương Mạc tư khoa phải sốt ruột và trở nên nóng nảy... Đồng chí còn quên điều khác, một điều tối hệ cho sự tiến hành công tác : ấy là sự dứt khoát tình cảm, sự vô tư trong việc làm chuyên môn...

Sở dĩ đồng chí bào chữa hùng hồn cho sự thất bại của Giám đốc trú sứ Minh Ngọc vì hẳn là đàn em trung thành, đàn em ngoan ngoãn, đàn em xuẩn động của đồng chí. Biết hẳn bất lực mà đồng chí không muốn loại trừ, vì đồng chí còn nặng tình cảm cá nhân, tình cảm tiểu tư sản sai lầm... Đồng chí nghĩ sao? Đồng chí biện hộ đi, tôi sẵn sàng nghe...

Trần Quốc Hoàn cúi gằm mặt xuống bàn, Trung tướng H. lại giục, giọng gay gắt :

- Tôi cần đồng chí trả lời rõ ràng câu hỏi sau đây : Minh Ngọc là tay chân thân tín của đồng chí phải không?

Trần Quốc Hoàn thở dài sườn sượt :

- Thưa phải. Tôi thú nhận là đôi khi có mềm yếu với thuộc viên. Song le, tôi hoàn toàn tin tưởng là Minh Ngọc không phản phé. Minh Ngọc là đảng viên tuyệt đối trung thành.

- Trung thành, trung thành, trung thành... đồng chí nhai đi nhai lại hai tiếng cũ rích này hàng chục lần trước mặt tôi rồi. Trung thành là điều kiện cần thiết, nhưng trong nghề điệp báo nhiều khi nó biến thành điều kiện không cần thiết. Bằng chứng là đồng chí đang dùng dưới quyền một số lớn nhân viên phản phé. Trong nghề điệp báo, chỉ có kết quả mới đáng kể. Chúng ta không cần biết những kẻ giúp đạt tới kết quả là ai, là đồng chí trung kiên tuyệt đối về phương diện chính trị, hay là cựu nhân viên của địch, hay là nhân viên nhị trùng, hay là con cờ của địch nữa.

- Thưa, Minh Ngọc là đảng viên tuyệt đối trung thành...

- Khổ quá, đồng chí điên rồi... Hẳn trung thành hay phản phé, tôi không có thời giờ nghĩ đến. Tôi chỉ nghĩ đến kết quả mà thôi. Mà kết quả thì tôi phải nói là hoàn toàn bết bát. Trong báo cáo, hẳn cố gắng che đậy sự thật với hy vọng được lưu nhiệm lại ở Sài gòn. Có lẽ đồng chí chưa biết rằng Giám đốc trú sứ Minh Ngọc rất muốn ở lại miền Nam.

Nguyên nhân là đàn bà. Phải, một người đàn bà khá đẹp. Vì đàn bà, Minh Ngọc hoạt động kém sắc bén.

Trần Quốc Hoàn vụt dậy, hai tay giơ lên trời như muốn phân vua :

- Chết tôi rồi...

Giọng tướng H. vẫn không thay đổi :

- Chưa hề gì đâu, đồng chí đang còn sống. Sở dĩ tôi nói rõ chi tiết là để từ nay về sau đồng chí thận trọng thêm nữa đối với thuộc viên. Trong vòng 3 tháng qua, tiểu tổ kiểm gián của tôi đã phúc trình đầy đủ về hoạt động của trú sứ Sài Gòn do Minh Ngọc điều khiển.

Trên thực tế, Minh Ngọc chưa phạm lỗi lầm nào nghiêm trọng, ngoại trừ lỗi lầm đam mê. Dầu sao tôi cũng sẵn sàng tha thứ vì hắn còn trẻ, vợ con lại ở xa.

Trần Quốc Hoàn thở phào khoan khoái :

- Đa tạ đồng chí trung tướng.

Dường như không nghe lời nói cảm ơn của Trần Quốc Hoàn, trung tướng H. chậm rãi cúi xuống tập hồ sơ mỏng vừa mở ra trên bàn. Tướng H. cầm một tờ giấy lên đọc sơ qua rồi đồng dục :

- Thất bại là mẹ thành công, tôi hạp toàn thể ở đây đêm nay là để rút ưu khuyết điểm của kế hoạch Đại tây dương. Nhận xét một cách rộng lượng thì trú sứ Minh Ngọc đáng được khen ngợi vì đã đề nghị Trung ương dùng nữ bác sĩ Như Luyện làm cái mồi để lôi kéo điệp viên Z.28. Tuy nhiên, chúng ta cũng đừng quên rằng địch đã đi giày vào gan ruột trú sứ Minh Ngọc từ đầu đến cuối.

Phải, từ đầu đến cuối, lão Hoàng đã thấu rõ kế hoạch ám sát của chúng ta.

Bồ hôi rỉ đầy trán, Trần Quốc Hoàn dựa lưng vào thành ghế, ra vẻ mõi mệt. Những lời tiết lộ gần như kết tội của tướng H. làm hắn đau buốt đến óc như bị người đóng đinh vào màng tang. Thừa lệnh Smerch, hắn đã đích thân theo dõi việc thi hành kế hoạch ám sát, đích thân kiểm soát hành động của trú sứ Minh Ngọc.

Căn cứ vào báo cáo từ Sài Gòn gửi về, hắn có thể đoán chắc là Phản gián miền Nam mù tịt. Nhưng tướng H. đã xác nhận ngược lại. Trần Quốc Hoàn không thể chống cãi vì lẽ tướng H. đã có một hệ thống lấy tin đặc biệt của Smerch, song song với trú sứ Minh Ngọc. Hệ thống này có nhiệm vụ

kiểm ra tin tức do trú sứ thu lượm, kiểm tra hạnh kiểm và căn cước các nhân viên của trú sứ.

Giới nhân viên KGB và GRU thường mệnh danh hệ thống kiểm tra kín đáo và đặc lực này là “con dao máy”, vì nó chém phập vào cổ lúc nào không biết. Con dao máy quái ác đã rơi giữa gáy trú sứ Minh Ngọc...

Giọng tướng H. vẫn tiếp tục đều đều :

- Lão Hoàng đã thấu rõ kế hoạch ám sát của chúng ta từ đầu đến cuối. Nguyên do là vấn đề nhị trùng. Lão Hoàng đã cài nhị trùng trong tổ chức của chúng ta.

Hai người đàn bà cùng giật mình một lúc. Trần Quốc Hoàn bất giác nhìn họ bằng cặp mắt nửa sửng sốt, nửa buồn bực.

-... Đúng ra, chúng ta đã cài nhị trùng trong sở Mật vụ của lão Hoàng, song lão Hoàng khôn ngoan quật lại, dùng gậy ông đập lưng ông. Chúng ta đình ninh nắm được nhị trùng, ngờ đâu đã làm cổ ngon cho lão Hoàng... Sự ngu xuẩn của trú sứ Minh Ngọc đã giúp mật vụ miền Nam ung dung ngồi mát ăn bát vàng.

Nguồn gốc của câu chuyện xảy ra cách đây khá lâu. Một nhân viên của Quốc tế Tình báo Sở [3] , biệt phái sang GRU, giả trang làm nữ gia nhân cho gia đình của bác sĩ Túc Lăng, chuyên viên nguyên tử người miền Nam, phục vụ tại Mỹ quốc. Hẳn các đồng chí chưa quen Như Luyến là vợ góa của Túc Lăng.

Túc Lăng chết, Như Luyến mang con và nữ gia nhân đội tên bà Ngọc về Sài gòn, lòng sự trong trung tâm nguyên tử thí nghiệm Thủ Đức, cách Sài gòn 15 cây số.

Kô-băng hợp tác với bà Ngọc để săn-gta Như Luyến lấy tài liệu bí mật. Nhưng Văn Bình đã nhảy vào vòng chiến và đánh bại nhân viên của chúng ta.

Kết quả là Kô-băng bị hạ sát, bà Ngọc bị bại lộ và bắt giữ trước giờ lên phi cơ thoát khỏi Sài gòn. Văn Bình thỏa thuận trả tự do cho bà Ngọc đổi lấy danh sách cảm tình viên và hoạt động viên của chúng ta tại miền Nam Việt nam, và bà Ngọc đã bằng lòng.

Dĩ nhiên, bà Ngọc chỉ trao tài liệu giã.

Mục đích của Văn Bình là mượn tay chúng ta để giết một nhân viên tin cậy. Hơn ai hết, y biết đó là tài liệu giả. Hẳn giả vờ đại đột trả tự do cho bà Ngọc vì biết rằng một trong hai nhân viên của lão Hoàng hiện diện khi bà Ngọc bị bắt là nhân viên nhị trùng của ta. [4]

Tên hẳn là Đàm Huân.

Hai tiếng Đàm Huân rền rang bên tai Trần Quốc Hoàn như thanh âm kinh khủng của súng cối 81 li. Kỷ niệm lưu lại nhiều vết tích nhất trong thính giác hẳn là tiếng súng cối 81 li trong trận đánh úp Bắc Kạn làm hẳn suýt tan thành tro bụi.

Đêm ấy - cũng một đêm lạnh cuối đông đầy mưa phùn rét mướt, và phong cảnh u uất như đêm nay - hẳn đang chớp mắt trong tổng hành doanh kháng chiến sau phiên họp dài lê thê thì súng nổ vang tứ phía. Đặc biệt là súng cối. Đạn 81 li nổ oang oác, âm âm, ình ình trên không, dưới đất, bên tả, bên hữu, ở đâu cũng nghe tiếng súng, ở đâu cũng thấy người chết. Trận đột kích Bắc Kạn lưu trong lòng hẳn một ấn tượng không thể nào mất được. Ấn tượng ghê gớm ấy bỗng thức dậy với hai tiếng Đàm Huân.

Đàm Huân là một trong những điệp viên khôn ngoan và hữu hiệu nhất của trú sứ Minh Ngọc. 10 năm trước, chính Trần Quốc Hoàn đích thân lựa chọn Đàm Huân trong số các ứng viên do trú sứ đệ trình. Đàm Huân được kết nạp vào tổ chức vì hội đủ điều kiện an ninh. Hẳn là con trai duy nhất của một gia đình thương gia di cư năm 1954 sau hiệp định Giơ-neo. Hẳn lại là tín đồ công giáo ngoan đạo.

Nghĩa là hẳn thuộc thành phần được mật vụ miền Nam tin cậy. Theo thói quen, thể thức điều tra lý lịch được giảm xuống mức tối thiểu đối với ứng viên di cư từ miền Bắc tới, đặc biệt là tín đồ các tôn giáo. Mật vụ Sài gòn lại thường tuyển chọn điệp viên trong các gia đình viên chức và thương gia mà họ cho là khó bị Cộng sản tuyên truyền.

Thế mà Đàm Huân lại lọt vào vòng kiểm soát chặt chẽ của trú sứ KGB.

Từ Hà Nội, Trần Quốc Hoàn ra lệnh cho trú sứ vận dụng mọi thủ đoạn và phương tiện để dăng hiến Đàm Huân cho mật vụ Sài gòn. Đàm Huân được nâng đỡ để lần lượt trèo từ trung học lên đại học. Ở Văn Khoa,

hắn hoạt động mạnh mẽ trong các cơ sở chống Cộng. Và dĩ nhiên là hắn được tổ chức tìm mồi non của Mật vụ để ý.

Một thời gian sau, hắn gia nhập mật vụ và theo học khóa huấn luyện cơ bản. Tốt nghiệp ưu hạng, hắn được phục vụ trong ngành an ninh. 18 tháng sau, Đàm Huân tham dự huấn luyện trung cấp. Tuy là biên tập viên Công an, hắn là nhân viên mật vụ chính thức của ông Hoàng.

Nhiều lần, Đàm Huân làm tròn công tác do Sở mật vụ giao phó. Dần dà, hắn được tin nhiệm và cất nhắc. Vì vậy, hắn được biệt phái để hoạt động dưới quyền Z.28 trong vụ triệt tiêu Kô-băng và bắt giữ bà Ngọc. Trần Quốc Hoàn đình ninh Đàm Huân là nhân viên nắm li không hề bị ngờ vực. Sự thật do tướng H. tiết lộ đã làm hắn vô cùng sửng sốt.

Trung tướng H. nhìn Trần Quốc Hoàn, trên miệng nở nụ cười trác ần :

- Đồng chí không ngờ Đàm Huân là nhị trùng của địch phải không? Đó là sự thật, sự thật trăm phần trăm, đã được Smerch phối kiểm chu đáo. Nếu hắn trung thành với ta vì gái đẹp, thì gái đẹp cũng đã súi hắn bỏ ta mà trung thành với địch. Tưởng hắn còn một lòng một dạ như xưa nên Minh Ngọc dùng hắn để theo dõi Như Luyện và Văn Bình. Vô tình chung Minh Ngọc lay ông tôi ở bụi này... Kế hoạch Đại tây dương bị thất bại là chuyện dĩ nhiên. Đến đây các đồng chí đã hiểu tại sao tôi không chấp thuận việc hạ sát Như Luyện.

Là vì tôi cần một thời gian nữa để thử lại đáp số bài toán. Bài toán về thái độ hàng hai nguy hiểm của Đàm Huân và thái độ xuân động cũng nguy hiểm không kém của Giám đốc trú sứ Minh Ngọc.

Đồng chí Trần Quốc Hoàn đại diện cho Trung ương để điều khiển trú sứ Minh Ngọc phải chịu trách nhiệm. Tôi đã gặp Thủ tướng và Đại tướng Tổng tư lệnh, và cả hai đều yêu cầu tôi nhân nhượng đối với đồng chí. Xét ra từ trước đến nay đồng chí chưa phạm lỗi lầm nghiêm trọng nên tôi sẵn lòng xếp bỏ vụ này.

Tuy nhiên, nội đêm nay, đồng chí phải thi hành khẩn lệnh sau đây : triệu hồi Minh Ngọc và toàn thể nhân viên nòng cốt của trú sứ về Hà Nội.

Minh Ngọc sẽ phải trả lời trước tòa án đặc biệt. Riêng với Đàm Huân, hình phạt tối đa sẽ được áp dụng.

Tử hình. Tử hình... Tôi giao nhiệm vụ thi hành bản án tử hình cho đồng chí.

Trần Quốc Hoàn tái mặt, giọng mất hẳn bình tĩnh :

- Tuân lệnh trung tướng.

Nói đoạn. Trần Quốc Hoàn định đứng dậy. Song tướng H. xua tay :

- Thong thả. Đồng chí cần ở lại một lát nữa. Công việc thanh toán bất lực và phản động nội bộ đã xong. Giờ đây chúng ta bàn luận về kế hoạch Thái Bình Dương. Cũng như kế hoạch Đại tây dương, kế hoạch này nhằm loại trừ điệp viên Z.28 của địch. Duy khác một điều là lần trước chúng ta mượn nhan sắc của một nhân viên miền Nam để gài bẫy lần này chúng ta hoàn toàn làm từ A đến Z. Chúng ta sẽ tạo ra cái môi, tạo ra điều kiện để lôi hẳn vào cạm.

Và lần này các đồng chí sẽ yên tâm. Vì nhất định chúng ta sẽ thành công.

Các đồng chí đều là chuyên viên lão luyện trong nghề, tuy nhiên nói như vậy không phải là chúng ta không cần học thêm nữa. Nghề thầy thuốc là một nghề tế nhị và khó khăn, học đến bạc đầu cũng còn dốt, nghề điệp báo lại tế nhị và khó khăn gấp nghề thầy thuốc trăm lần. Vì vậy, tôi cần thảo luận với các đồng chí về một vài điểm lý thuyết. Tuy là lý thuyết sơ đẳng, mọi nhân viên tập sự đều thuộc lòng, nó lại rất quan trọng.

Học nhập môn về khoa theo dõi kẻ tình nghi, và nhất là khoa ám sát, các đồng chí còn nhớ rằng địch được so sánh với con thú trong rừng rậm còn ta là thợ săn. Đối với thú thường, thợ săn cũng phải thận trọng, huống hồ đây là thú dữ nhất thế giới, chỉ sống một phần trăm giây đồng hồ là nó có thể quật ngược tình thế.

Điệp viên Z.28 của mặt vụ miền Nam có thể được ví với con thú độc nhất vô nhị này. Xuyên qua những thất bại đã qua, tôi thấy rằng dùng đàn ông khó thể hạ sát được hẳn.

Nếu không đồng chí nào phản đối, tôi đề nghị dùng nữ nhân viên để thực hiện kế hoạch Thái Bình Dương.

Trung tướng H. ngưng nói, và phóng mắt quanh bàn. Toàn thể đều im thin thít.

Tướng H. dịu giọng :

- Yêu cầu các đồng chí góp ý kiến. Tôi là cán bộ cao cấp, nhưng từ 5 năm nay, Smerch đã áp dụng đường lối lãnh đạo mới : ấy là bàn cãi tỉ mỉ trước khi tiến hành kế hoạch, cấp trên phải tham khảo cấp dưới. Bắt đầu bằng 2 nữ đồng chí Thanh Vân và Thanh Giang.

Thanh Vân cất tiếng trong trẻo như chim hót :

- Hiện nay, trong hầu hết điệp vụ Smerch đều dùng nữ nhân viên. Riêng về điệp vụ ám sát, nữ nhân viên đã chiếm tỉ lệ 90 phần trăm. Tỉ lệ này đang được gia tăng mạnh mẽ bên trong các cơ quan bạn KGB và GRU. Hôm qua, được hỏi ý kiến về kế hoạch Thái Bình Dương, chúng tôi đã đệ một bản báo cáo đặt biệt lên ủy ban hỗn hợp, đề nghị giải pháp nữ giới. Tuy nhiên, đó là quan niệm của chị em chúng tôi. Phụ nữ tất thiên về phụ nữ, mẹ hát con khen hay là dĩ nhiên. Quyết định tối hậu là của trung tướng, chúng tôi xin tuân lệnh.

Tướng H. lắc đầu :

- Không, tôi không muốn đơn phương quyết định. Tôi sẽ lấy quyết định của đa số. Các đồng chí khác nghĩ sao?

Người đàn ông gày gò nhất trong bọn ngồi ngậm tăm ở giữa phòng họp ngừng đầu lên, giọng từ tốn :

- Nếu trung tướng cho phép, tôi xin nêu ra một vài nhận xét. Dùng phụ nữ có cái lợi là đột nhập vùng địch dễ dàng, đi lại trong các thị trấn ít bị lộ diện, hành động xong cũng dễ lẫn trốn. Tuy nhiên, phụ nữ có điều bất lợi, thứ nhất, quá phong phú về tình cảm, thứ hai, thiếu dẻo dai, kém võ nghệ, không giỏi tác xạ như nam giới.

Theo chỗ tôi biết Z.28 rất có duyên với đàn bà, từ xưa đến nay chưa người đàn bà nào cưỡng lại được tài thu hồn của hắn. Nhân viên của ta được huấn luyện chu đáo nhưng dầu sao họ vẫn là đàn bà, đàn bà với truyền thống mềm yếu : đa sầu đa cảm, dễ bị cám dỗ, và thay đổi lập trường. Cho dầu không mũi lòng trước thủ đoạn tấn công của địch nữa thì vẫn còn vấn đề kỹ thuật.

Thật vậy, Z.28 là tay rút súng cừ khôi có một không hai trên thế giới. Trong quá khứ, nhiều lần nhân viên của ta đã rút súng ra khỏi vỏ, sửa soạn lấy cò mà Z.28 vẫn còn đủ thời giờ đối phó. Hắn có biệt tài rút súng thần tốc, nhanh không thua máy điện tử, và rút ra là bắn ngay. Hắn bắn không cần nhắm, và có thể bắn năm, bắn ngồi, bắn chạy, bắn qua nách, bắn qua háng, bắn phải, bắn trái, bắn lui qua vai... Tôi không dám coi thường các nữ đồng chí, song tôi e họ chưa phải là đối thủ đồng cân đồng lượng với một kẻ địch phi phàm như Z.28.

Đối diện người đàn ông gày gò là một thanh niên mập tròn, đầu tóc rối bù, cặp mắt mơ màng, luôn luôn bắn khoắn như thi sĩ bí vần thơ. Nghe đồng nghiệp ca tụng Z.28, hắn bật giậy như lò so :

- Tôi có cảm tưởng là đồng chí đang tuyên truyền cho Mật vụ miền Nam. Sở dĩ Z.28 chưa mất mạng là vì gặp hên. Hắn không phải thần thánh như đồng chí lầm tưởng.

Tướng H. mỉm cười :

- Sự tranh luận gay go giữa các đồng chí làm tôi rất bằng lòng. Song le, tôi cần nói rõ thêm là chúng ta nên biết mình, biết người một cách nghiêm chỉnh, hơn là bảo vệ tự ái. Phải, Z.28 không là thần thánh, tôi hoàn toàn đồng ý. Nhưng hắn là một điệp viên phi phàm. Hắn còn sống nhăn răng, phần nào vì gặp hên, nhưng phần lớn là vì tài nghệ xuất chúng.

Từ một thế kỷ này, làng điệp báo đã sản xuất ra hàng trăm nhân vật cừ khôi, tuy nhiên chưa ai dám bén gót hắn. Năm ngoái, tại hội nghị hỗn hợp tại Mạc tư khoa, toàn thể các yếu nhân điệp báo của phe xã hội chủ nghĩa đều đồng thanh nhìn nhận Z.28 là điệp viên số một trên thế giới.

Tôi tin rằng lời giải thích của tôi đã xoa dịu được thắc mắc vừa được nêu ra.

Quay về phía gã gày gò, trung tướng H. đổi giọng :

- Tôi hoan nghênh ý kiến thành thật của đồng chí. Thật ra, tôi cũng nghĩ như đồng chí. Nữ điệp viên có nhiều lợi hơn hại trong những công tác bình thường, song trong công tác đặc biệt, đương đầu với kẻ thù đặc biệt, họ bại nhiều hơn lợi. Giả sử chúng ta tìm ra một nữ điệp viên có đủ khả

năng kiểm soát tình cảm trong mọi hoàn cảnh, dẻo dai lại giỏi võ nghệ và giỏi luôn cả về tác xạ nữa thì đồng chí tính sao?

Gã gày gò đáp :

- Trong trường hợp này, tôi xin ký hai tay.

Trung tướng H. nhún vai :

- Cuộc thảo luận của chúng ta có thể tạm ngừng được ở đây. Cũng như tôi, các đồng chí đã tán thành giải pháp nữ giới. Bây giờ, các đồng chí có thể giải tán.

Riêng hai đồng chí Thanh Vân và Thanh Giang cần họp tiếp với tôi độ nửa giờ nữa.

4 người đàn ông lục tục đứng dậy, nghiêng đầu chào trung tướng H. Tướng H. không chào lại mà chỉ hất hàm nhìn toàn thể từ từ ra cửa.

Gian phòng trở lại yên lặng.

Tướng H. gạt hồ sơ trước mặt sang bên :

- Trong phúc trình đệ lên Trung ương, các đồng chí nhắc đến tên một số nữ nhân viên xuất sắc. Sau khi nghiên cứu, tôi chỉ giữ lại một người. Bí danh là Thanh Tú. Nếu các đồng chí đồng ý, ta sẽ đi sâu vào chi tiết.

Thanh Giang gật đầu :

- Vâng, chúng tôi cũng nhận thấy Thanh Tú hội đủ điều kiện vật chất và tinh thần để làm tròn nhiệm vụ.

Tướng H. hỏi :

- Phiền đồng chí trình bày rõ ràng hơn nữa.

Thanh Giang rút trong túi ra một cuốn sổ nhỏ bìa đỏ rồi cúi xuống đọc, giọng đều đều :

- Thanh Tú là bí danh của một nữ nhân viên ưu tú trong ban C-5, trực thuộc văn phòng Smerch Đông Dương. Tên thật của y thị là...

Trung tướng H. ngắt lời :

- Đề nghị đồng chí dùng chữ khác. Tiếng “y thị” có vẻ khô khan, xa lạ quá. Nếu có thể, đồng chí gọi Thanh Tú là cô, hoặc nàng cho thân mật. Mặt khác, đồng chí hãy báo cáo tỉ mỉ về lý lịch, hoàn cảnh gia đình của đương sự trước khi đề cập tới các yếu tố khác.

- Tuân lệnh. Tên thật của Thanh Tú là Chu Thị Nguyệt Hằng. Nàng sinh tại Hà Nội ngày 6-6-1946. Cha nàng người Việt lai Thái trắng Sơn la, còn mẹ nàng lai Trung hoa, nên Nguyệt Hằng có một sắc đẹp khác thường.

Năm nàng lên 6 tuổi thì cha mẹ nàng bị tử thương trong một trận oanh kích của phi cơ Pháp ở Lai châu. Nàng được đồng chí Tehang-Li, thượng tá cố vấn sư đoàn A-7, đồn trú trong vùng, đem về nuôi. Một thời gian sau, thượng tá Tchang vinh thăng thiếu tướng rồi về Trung quốc.

Tướng Tchang phục vụ tại Bắc kinh trong bộ Tổng tư lệnh quân đội nhân dân. Nguyệt Hằng được theo học các lớp sơ cấp dành cho con em cán bộ lãnh đạo. Nhờ thông minh xuất chúng, nàng được thầy giáo để ý. Năm 12 tuổi, nàng đã học hết chương trình trung học và sửa soạn vào đại học. Từ trước đến nay, chưa học sinh nào 12 tuổi gia nhập đại học. Nguyệt Hằng lại giỏi hơn các học sinh xấp xỉ đôi mươi nữa. Ban giáo sư tại trường Bách khoa đại học Bắc kinh công nhận Chu Thị Nguyệt Hằng là thần đồng.

Thiếu tướng Tchang-Li được bổ nhiệm làm tùy viên quân sự tại đại sứ quán Trung hoa ở Mạc tư khoa. Nhân dịp nghỉ hè, Nguyệt Hằng qua Liên xô thăm cha nuôi.

Tchang-Li bất thần thiệt mạng trong một tai nạn xe hơi. Khi ấy Nguyệt Hằng đã 15 tuổi. Tuy còn ít tuổi, nàng đã có thân hình nẩy nở như người lớn. Buồn phiền vì cha chết, nàng ở lại Liên xô, và được kết nạp vào KGB trước khi chuyển sang Smerch.

Nguyệt Hằng đã theo học nhiều khóa huấn luyện đặc biệt trung cấp của Smerch. Nàng...

- Thong thả. Tôi muốn đồng chí giải thích một vài điểm. Cha Nguyệt Hằng làm nghề gì?

- Thưa, như tôi đã báo cáo, cha nàng là thiếu tướng Tchang-Li, chuyên gia điệp báo, cố vấn sư đoàn A-7, sư đoàn khét tiếng trong trận Bắc kạn và Điện biên phủ, tùy viên quân sự phụ trách liên lạc với KGB tại Mạc tư khoa từ...

- Biết rồi. Tôi đã biết nàng là con nuôi của thiếu tướng Tchang. Nhưng chưa biết cha đẻ của nàng là ai?

- Thừa, Chu Văn Chương. Hồi Pháp thuộc ông Chương được coi là nhà thiện xạ số một ở Bắc Việt. Mỗi khi lên săn bắn ở vùng giáp biên giới, bọn cầm quyền Pháp cao cấp đều triệu ông Chương tới làm hướng đạo. Ông Chương từng làm hướng đạo 3 lần cho viên toàn quyền Pháp tại Lai châu và Bắc kạn.

Từ thuở thiếu thời, ông Chương tham gia những phong trào dành độc lập, nên nhà chức trách đế quốc mất nhiều tiền bạc và tâm cơ mua chuộc mà không được. Tuân lệnh chi bộ địa phương, ông Chương ám sát viên công sứ Pháp trong một cuộc kinh lý gần Lai châu. Kế hoạch ám sát được bố trí và thực hiện một cách khoa học, tuy nhiên vì khoa học quá nên vai trò của ông bị bại lộ.

Phi cơ nhẹ chở viên công sứ vừa rời khỏi trường bay Lai châu thì bị rớt, toàn thể đều chết cháy. Nguyên nhân là một viên đạn súng trường bắn vào cánh quạt.

Sân bay được canh phòng nghiêm ngặt nên ông Chương trèo trên một ngọn cây cao cách xa 350 thước, xử dụng súng mút cơ tông gắn ống ngắm. Ông chỉ cần bắn một phát là cánh quạt gãy nát.

Một phái đoàn công an Pháp lên tận nơi điều tra và kết luận rằng hung thủ phải là đệ nhất xạ thủ. Nửa đêm, một trung đội lê dương đến vây nhà ông Chương. Tuy bị vây bắt bất thần, ông Chương vẫn kịp thời chống trả. Với khẩu tiểu liên Sten, ông bắn ngã viên đại úy Pháp chỉ huy và 5 tên lính xung phong rồi trốn vào rừng.

Sau đó, ông gia nhập đội xạ thủ đầu tiên do đồng chí Văn [5] thành lập tại khu giải phóng Tân trào. Ông sang Tàu cùng đồng chí Văn, và được mời ở lại làm huấn luyện viên tác xạ cho Giải phóng quân.

Trong thời gian phục vụ ở chiến khu Vân nam, ông Chương kết thân với một thiếu nữ Việt lai tàu, tên là Hương. Năm 1945, hai người làm lễ thành hôn. Năm 1945, sau ngày Cách mạng tháng 8 thành công, cặp vợ chồng trở về Hà Nội và phục vụ trong bộ Tổng tư hành.

Với cấp bậc Đại tá, ông Chương được đặc phái lên vùng giáp biên để tổ chức quân đội và mật khu, sửa soạn cho cuộc kháng Pháp mà Đảng và Chính phủ tru liệu sẽ phải xảy ra.

Năm 1951, phi cơ Pháp tập kích tổng hành doanh của quân đội ta tại thị trấn Lai châu, hai vợ chồng đều thiệt mạng. Tchang-Li là bạn thân của họ nên bé Nguyệt Hằng được nhận làm con nuôi.

- Cha nàng là thần xạ nên nàng bắn giỏi. Nhưng còn năng khiếu điệp báo, nàng học của ai?

- Thưa, lớn lên nàng hấp thụ năng khiếu này trong những ngày sống với thiếu tướng Tchang Li. Tuy nhiên, một phần năng khiếu điệp báo cũng do mẹ nàng mà ra. Đồng chí Hương là một cốt cán giao liên trong hàng ngũ Giải phóng quân Trung quốc.

- Tại sao nàng không được kết nạp vào Quốc tế Tình báo Sở trong thời gian ở Bắc kinh?

- Thưa, hồi ấy, Tình báo Sở còn đang phôi thai. Và lại, thiếu tướng Tchang muốn nàng trở thành kỹ sư vật lý học nguyên tử, vì vậy, nàng vào học trong trường Bách khoa.

- Vì lý do nào Nguyệt Hằng gia nhập KGB?

- Thưa, thiếu tướng Tchang là bạn cố tri của Đại tướng Sêrốp, chỉ huy trưởng KGB. Nàng thường theo cha nuôi đến thăm gia đình Sêrốp và được Sêrốp đặc biệt để ý. Sau khi bị tai nạn xe hơi ở ngoại ô Mạc tư khoa, thiếu tướng Tchang hấp hối suốt đêm trong bệnh viện, và đã gửi gắm Nguyệt Hằng cho Sêrốp.

- Tại sao Nguyệt Hằng trở về nước?

- Thưa, đồng chí Trần Quốc Hoàn cầm đầu một phái đoàn qua Liên xô thảo luận về vấn đề an ninh hỗ tương, và gặp nàng trong một buổi tiếp tân tại điện Cẩm linh. Nàng nói chuyện bằng tiếng Việt với đồng chí Hoàn, và cho biết là rất nhớ quê hương. Đêm ấy, nàng xin Sêrốp về Hà Nội thăm nhà, Sêrốp không chấp thuận. Đồng chí Trần Quốc Hoàn phải vật nài cả đêm, Sêrốp mới chịu.

Tôi được trung ương cử ra để tiếp đón Nguyệt Hằng trong thời gian nàng ở lại thủ đô Hà Nội. Hết kỳ hạn nghỉ phép, nàng quyết định không trở lại Liên xô nữa. Với sự đồng ý của tướng Sêrốp, nàng được biệt phái vào nữ-ban của Smerch.

- Đồng chí đã ước thử với nàng về kế hoạch Thái Bình Dương chưa?

- Thưa, tôi mới bàn về việc trung ương đang cần một nữ cán bộ xuất sắc để hoàn thành một kế hoạch quan trọng ở vùng địch thì Nguyệt Hằng nhận lời liền.

- Xuất sắc cũng chưa đủ, Nguyệt Hằng phải là một nữ cán bộ phi thường nữa. Từ nãy đến giờ đồng chí mới nói đến lập trường chính trị, trình độ văn hóa và khả năng tác xạ. Tuy nhiên, đang còn nhiều điều kiện nữa : chẳng hạn, võ nghệ, nhan sắc, nghệ thuật quyến rũ, tính tình...

- Thưa, về võ nghệ nàng ở trên mức trung bình. Hầu hết nữ nhân viên Smerch trung cấp đều bị nàng đánh bại. Nàng rất giỏi khoa điểm huyệt Trung hoa. Riêng về nhu đạo cận chiến, nàng đã học một năm trong trường đặc biệt của Smerch. Đặc biệt, vì giáo sư đều là võ sĩ nhu đạo từ đệ tứ đẳng trở lên. Muốn được kết nạp vào trường, ứng viên phải qua nhiều kỳ thi công phu. Tỷ lệ bị đánh rớt năm ngoái lên tới 97 phần trăm trong tổng số ứng viên. 3 phần trăm còn lại được tòng học lại bị loại quá nửa. Nguyệt Hằng đã tốt nghiệp với bằng khen của ban Giám đốc trường.

- Vậy thì được. Nhưng còn nhan sắc? Tôi đã nghiên cứu kỹ lưỡng các tấm ảnh của nàng trong hồ sơ. Trong hình, Nguyệt Hằng rất đẹp, đẹp không thua hoa hậu nhiều quốc gia. Song đồng chí đừng quên rằng Z.28 là kẻ đã chung sống với nhiều hoa hậu. Sắc đẹp đàn bà đối với hắn rất quen thuộc. Muốn làm hắn sa ngã, ta phải tìm một sắc đẹp khác lạ. Thứ nhất là vấn đề kích thước...

- Hoàn toàn... Về khoản này, thì người khó tính nhất trên thế giới cũng phải bằng lòng. Có thể nói rằng Nguyệt Hằng có vòng ngực vô địch. 99 phân... ngực 99 và hông cũng 99, không kém một li.

- Vòng bụng?

- 56.

- Được. Tôi không đồng ý rằng 99 phân vòng ngực là vô địch. Theo tin tức do điệp viên gửi về, Văn Bình mới mua của hãng Palmer [6] nhiều cuốn phim đặc biệt. Hắn vốn thích loại quá khổ. Chắc đồng chí cũng biết

rằng hãng Palmer đã bán hình của Margaret Middleton, quái tượng thế giới với vòng ngực 106 phân [7]

- Nhưng vòng hông Margaret lại nhỏ, không cân đối với vòng ngực. Vòng bụng của Margaret lại lớn hơn Nguyệt Hằng 10 phân.

- Không, tôi không nói rằng Nguyệt Hằng thua Margaret. Sở dĩ tôi phản đối là vì đồng chí dùng chữ “vô địch”.

- Xin trung tướng tha lỗi.

- Đồng chí quá lời. Với 99, 56 và 99, Nguyệt Hằng có thể được coi là mẫu người đàn bà kêu gọi lý tưởng. Nhưng còn màu da, còn tàn nhang, còn vết sẹo...

- Cũng hoàn toàn... Da nàng trắng như trứng gà bóc. Mặt nàng không có một mụn tàn nhang hoặc trứng cá nào cả. Toàn thân nàng trơn tru, láng bóng, không một vết sẹo. Tuân lệnh trung ương, tôi đã đích thân kiểm soát kỹ lưỡng. Nàng lại có một đặc điểm khác nữa : ấy là không phải dùng nước hoa, dùng phấn riêng mà da dẻ vẫn thơm tho, nàng ít ra mồ hôi, và mồ hôi cũng dễ chịu.

- Còn tính tình?

- Trái tim nàng rắn như được tạc trong đá cẩm thạch. Nàng chưa hề rung động vì đàn ông.

- Có thể vì nàng chưa được gặp ý trung nhân.

- Thưa, trong thời gian ở Mạc tư khoa, Smerch đã bố trí cho nàng tiếp xúc với nhiều thanh niên đẹp trai song nàng đều bỏ rơi.

- Trong nghề điệp báo, đàn bà có trái tim sắt là điều cần thiết. Song nếu trái tim lúc nào cũng cứng như sắt thì lại là điều đáng ngại. Tôi sợ bản tính lạnh lùng của nàng sẽ dẫn tới thất bại.

- Xin trung tướng yên tâm. Nguyệt Hằng không rung động vì nàng miệt thị đàn ông, cũng như Hít le miệt thị dân Do thái. Tuy nhiên, nàng là người đàn bà bình thường. Gặp thanh niên nào sạch sẽ, khỏe mạnh, nàng thân nhiên mời về phòng. Sáng hôm sau, nàng đuổi ra cửa. Lần sau, có đụng ngoài đường, nàng cũng không thèm để ý tới. Theo tôi, Nguyệt Hằng thuộc vào đẳng cấp người đẹp có biệt tài chế ngự được tình cảm. Nàng có thể đóng trò yêu đương với Văn Bình, nàng cũng có thể yêu hẳn về xác thịt,

nhưng nàng sẽ bỏ rơi hẳn một cách tàn nhẫn. Trung thành tuyệt đối với tổ chức, lương tri lại chỉ huy được trái tim, Nguyệt Hằng sẽ làm tròn được kế hoạch Thái Bình Dương do trung tướng giao phó.

- Tôi tin tưởng vào sự nhận xét của đồng chí. Hiện Nguyệt Hằng ở đâu?

- Thưa, tại nhà riêng.

Trung tướng H. nhìn đồng hồ tay :

- Trời đã khuya rồi, nhưng tôi không thể chờ đến mai nữa. Vì rạng đông tôi đã phải ra trường bay.

Thanh Giang nhún vai, nụ cười tươi như hoa hải đường nở dưới sương sớm :

- Không sao. Nữ nhân viên Smerch thường ngủ rất muộn. Chị em tôi hân hạnh được làm hướng đạo cho trung tướng.

Giọng nói ngọt ngào và nụ cười kỳ lạ của người đàn bà tứ tuần lão luyện trong nghề điệp báo như có phép thần khiến đôi mắt tướng H. sáng rực.

Giờ đây hẳn mới nhận thấy sắc đẹp kinh hồn của nữ chuyên viên Thanh Giang. Nàng sẵn sàng dâng hiến cho hẳn, và hẳn cũng đã bẻ những đóa hoa tươi thắm nhất của nữ ban Smerch. Song hẳn lại rụt rè. Thanh Giang có lối đi uyển chuyển ẩn hiện như con rắn lục. Loại đàn bà này là nữ quái đối với đàn ông. Họ chỉ cần 5, 10 phút đồng hồ ngắn ngủi và đủ bóp vụn gân cốt của lực sĩ quán quân thế giới.

Bằng đôi mắt, hẳn liếc Thanh Vân. Cổ họng hẳn khô đét, mạch máu căng phồng như muốn vỡ tung. Hẳn lắc đầu xua đuổi tư tưởng thèm muốn. Dầu sao hẳn là chỉ huy của Smerch.

Thanh Vân đi sát vào người tướng H. Mùi da thịt ngây ngất của nàng tỏa rộng trong không khí, biến bầu trời rét mướt thành lò sưởi. Phía trước, Thanh Giang đang uốn hông tròn trịa...

Bộ ba đã ra đến xe hơi. Đột nhiên, tướng H. nhắm mắt lại. Ông già trán hói của Smerch đang nghĩ đến nữ nhân viên số một, với những đường cong siêu đẳng có thể đánh bại một sư đoàn binh sĩ tinh nhuệ :

Nguyệt Hằng.

[1] Vụ Hồng Kông: 3 giai nhân bị thiệt mạng tại Hồng Kông, khiến Z.28 tuyệt vọng bỏ Sở đi tu (đã thuật lại trong “Bí Mật Hồng Kông”, thượng và hạ). Vụ KX: nữ nhân viên Thu Thu đột nhập căn cứ bí mật KX của KGB ở biên giới Lào-Việt rồi bị bắt. Ông Hoàng dùng mưu, lừa Z.28 ra khỏi chùa ở Vạn Tượng để đi cứu Thu Thu. Từ đó, Z.28 trở lại Sở Mật vụ (đã thuật lại trong “Tia Sáng Giết Người”, thượng và hạ)

[2] Công tác của điệp viên Xô viết Kô-băng đã được tường thuật trong cuốn “Một vụ đánh cắp tài liệu nguyên tử”

[3] Quốc tế Tình báo Sở là cơ quan điệp báo chánh thức của Trung Hoa Cộng sản.

[4] Mọi chi tiết của vụ này được tường thuật trong “Một vụ đánh cắp tài liệu nguyên tử”

[5] Bí danh của Đại tướng Bắc Việt Võ Nguyên Giáp.

[6] Palmer, Dept.260, 234 Fifth Avenue, Nữu Ước, chuyên bán hình đàn bà khỏa thân cho thanh niên trên 21 tuổi.

[7] Margaret Middleton là một trong 5 “mỹ nhân” mà hãng Palmer chụp ảnh và quay thành phim màu và đen trắng để bán cho đàn ông sành điệu trên thế giới (Jayne Tracey, Vikki Kennedy, June Palmer, Anne Walker). Những người đẹp này thuộc quốc tịch Anh. Phim dài từ 15 đến 60m, giá bán phim đen trắng từ 4 đến 13 đô la, màu từ 8 đến 25 đô la.

Người Thứ 8
Nữ Thần Âm Sát
Chương 3
Nguyệt Hằng

Nguyệt Hằng nhắm mắt lại.

Nhưng nàng không nghĩ đến ai. Nàng nhắm mắt lại là để tận hưởng khoái cảm do những tia nước nóng gây ra. Nước nóng tỏa từ hoa sen xuống như mưa rào mơn man da thịt nàng, khiến nàng ngất ngây, phập phồng cánh mũi.

Nguyệt Hằng có nhiều thói quen đặc biệt. Thói quen được mọi người biết nhất là tắm nước nóng. Người Nhật nổi tiếng trên thế giới vì thú tắm nước nóng, nhiều khi nóng có thể lột da, Nguyệt Hằng còn tắm nước nóng hơn người Nhật nữa.

Từ nhiều năm nay, đêm nào nàng cũng tắm. Dầu trời mùa hạ đổ mồ hôi, nàng cũng dùng nước nóng. Nàng tắm không phải để kỳ cọ bụi bặm cái bẩn vì thân thể nàng không hề có mồ hôi. Đôi khi, một vài giọt mồ hôi lóng lánh trên ngực nhưng lại thơm dịu như sương non đọng trên cành hoa hồng buổi sáng.

Bữa tắm đối với Nguyệt Hằng là một thời khắc thiêng liêng trong ngày. Nàng trịnh trọng cởi bỏ quần áo, treo ngay ngắn vào mắc, không ném vứt lung tung, và chạy ồ vào bồn nước như những người đàn bà vô tư lự cùng tuổi. Cử chỉ của nàng đượm vẻ trịnh trọng như thể cử chỉ của ông đồ già uống trà tàu độc ẩm lúc rạng đông. Nàng buộc mũ cao su lên đầu, ngắm gương lần chót, rồi mở nước.

Nàng chờ cho nước nóng ngấm vào cơ thể trước khi xả-phòng, và sau cùng ngụp vào bồn nước đầy ắp chờ sẵn, thoang thoang mùi nước hoa Dior.

Tắm xong, nàng dành đúng 5 phút để lau mình. Rồi nàng choàng áo ngủ bước ra ngoài.

Áo ngủ của nàng được dệt bằng kim tuyến. Mặc vào, thân thể nàng được cơ hội phô bày những đường cong tuyệt diệu, nàng trở nên khêu gợi

hơn là không mặc gì hết. Vì xuyên qua những mắt lưới lớn bằng lỗ đồng xu, người ngoài có thể thấy toàn diện.

Đêm nay, Nguyệt Hằng lại trưng diện cái áo ngủ kim tuyến mắt lưới sau bữa tắm thường lệ. Trời bên ngoài rét lạnh một cách khủng khiếp. Nàng không hề biết lạnh, một y sĩ hữu danh ở Liên xô sau khi khám nàng kỹ lưỡng đã nói rằng dưới da nàng có những cái hạch riêng, trời nóng thì tiết ra hơi mát, còn trời lạnh thì tỏa sức nóng.

Vả lại, ban chiều đãi của Smerch đã lo liệu chu đáo cho thượng khách Nguyệt Hằng không thể nào lạnh được. Phòng ngủ và phòng khách của tòa nhà rộng rãi, tráng lệ được gắn máy điều hòa khí hậu hiệu Philco, chỉ đổi nút bấm là hơi mát chuyển thành hơi ấm, còn ấm hơn lò sưởi đốt củi nữa.

Biệt thự của Nguyệt Hằng cách hồ Hoàn kiếm, trung tâm thành phố Hà Nội, 5 cây số, trên đường đi Sơn tây. Đó là một công ốc sang trọng dành riêng cho tướng lãnh cao cấp thuộc phe xã hội chủ nghĩa đến tham quan.

Ngày cũng như đêm, tòa nhà đều được canh phòng cẩn mật. Đặc điểm : lính gác không phải là đàn ông, mà là đàn bà, nhân viên hành động của Smerch. Họ mặc thường phục, ít lộ mặt ra ngoài, được trang bị súng bắn thuốc mê, và được phụ lực bởi một đoàn điệp khuyển.

Loại chó săn này được nuôi tại cộng hòa Xô viết Kazakhstan, lông ngắn, đuôi cụt, tai dài, mõm tam giác, bụng thon, toàn thân đen sì như được sơn bằng hắc ín. Thân thể của chúng không đồ sộ như quân khuyển Đức-Mỹ mà là nhỏ nhắn, thoạt trông những người không sành nuôi chó dễ lầm với chó thường. Tuy nhiên, lâm sự chúng vờn nhảy nhanh hơn beo trong rừng rậm. Chúng nằm yên một chỗ, ít khi cử động, và ít khi sủa. Đánh hơi thấy kẻ lạ đột nhập vào nhà, chúng lặng lẽ tiến tới, ngoạm tay lôi lại trình chủ nhân, hoặc tức tốc cắn vào cuống họng rồi quật ngã. So tài với chúng, nhiều võ sĩ đai đen nhu đạo đã bị cắn tử thương.

Nguyệt Hằng đến dưỡng sức tại tòa nhà kín đáo này vừa được một tuần. Theo thượng lệnh, nàng không được đi đâu. Mặc dầu sống một mình, nàng không cảm thấy cô đơn. Từ thuở nhỏ lên đến giờ, nàng vẫn ưa sống một mình. Nàng thích gần gũi đàn ông, nhưng trái tim lại không thích mở

rộng cho ai. Nàng chỉ gần gũi đàn ông mỗi khi cảm thấy cần thiết. Nàng thỏa mãn đòi hỏi của thể xác một cách điềm nhiên và lạnh lùng, như người buổi sáng cần ăn lót dạ, ăn tạm no thì buông đũa và chùi mép.

Đêm nay cũng như mọi đêm khác, sau khi tắm xong, nàng rót rượu uống rồi nằm dài trên giường nghe nhạc.

Tuy sống nhiều năm ở Nga xô, nàng không có thiện cảm với rượu vodka. Trái lại, nàng mê huyết-ky kinh khủng. Nàng uống huyết-ky như hũ chìm, bạn đồng nghiệp trong sở mật vụ Xô viết đều bị nàng đánh bại dễ dàng. Song nàng không nghiện. Nếu có rượu, nàng uống, không có thì thôi. Hễ uống, nàng phải tiêu thụ hàng chai.

Định mạng run rủi cho Nguyệt Hằng có thú uống huyết-ky như Văn Bình, nạn nhân sắp tới của nà. Cũng như Văn Bình, nàng là đệ tử của thuốc lá thơm pha vị bạc hà. Cũng như Văn Bình, nàng rất đa tình, nhưng lại rất tàn nhẫn. Cũng như Văn Bình, nàng dễ say sưa men tình, nhưng lại dễ lãng quên.

Mọi đèn trong phòng ngũ đều tắt. Ngoại trừ ngọn đèn màu hồng dịu dàng trên bàn đêm.

Nguyệt Hằng dựa tàn thuốc vào đĩa pha lê, cặp mắt lim dim. Mùi thuốc thơm thơm trong bầu không khí ấm áp vừa bắt nàng nhớ lại một đêm đầy tuyết trắng ở thủ đô Liên xô.

Cha nuôi nàng vừa tạ thế, nàng đang học lớp điệp viên cấp tốc của Smerch. Trong một cuộc tiếp tân tại điện Cẩm linh của tướng Sêrốp, nàng gặp một viên Đại tá hào hoa từ Viễn đông về.

Giữa hai ly rượu, hấn gạ gẫm nàng, rồi tiệc vẫn rủ nàng lên xe. Nàng ngoan ngoãn theo hấn về phòng, một căn phòng trang trí lộng lẫy nhưng dĩ đếm gần Công trường Đỏ.

Hấn phục nàng uống rượu. Nàng giả vờ say ngồi gục trên ghế. Hấn bế nàng lên giường, và nàng để mặc cho hấn mơn trớn.

Giây phút quan trọng nhất đã tới. Hấn định ninh được bẻ khóa động đào, ngờ đâu nàng lặng lẽ ngồi nhòm dậy, tát cho hấn một cái nỏ đom đóm mắt, và dẫn giọng :

- Anh tưởng tôi say ư? Lầm to. Còn uống cả thùng rượu may ra tôi mới say. Và chắc chắn là anh sẽ say mềm trước tôi. Tôi đóng trò say sưa để xem anh xử sự ra sao. Thật ra, tôi thấy anh đẹp trai, ăn nói dịu dàng, bắt thit rắn chắc, nên cũng muốn thí nghiệm với anh một chuyến. Nhưng vào việc, anh tỏ ra ngớ ngẩn và tầm thường quá. Anh không xứng đáng mớ vào người tôi. Bỏ ra... bỏ tôi ra về trường học lại 5 năm nữa, chừng nào tốt nghiệp anh gọi điện thoại cho tôi.

Gã Đại tá si tình van vỉ :

- Em... Em... anh yêu em quá ;

Nàng phì cười :

- Anh yêu tôi ư? Vậy anh biểu diễn mối tình của anh đi? Tôi sẵn sàng đợi anh.

Tưởng nàng ưng thuận, gã Đại tá vội lấy Nguyệt Hằng. Nàng tặng cho một cái bẻ tay làm hấn lặn luôn xuống sàn gác. Chưa đủ, nàng còn biểu thêm một phát atemi nữa.

Nghịch tình, nàng không đánh vào các huyệt thông thường. Nàng muốn hấn mang vết thương trọn đời, và đến già không dám léo lánh tới đàn bà nữa.

Kết quả của đêm ái ân thất bại ấy là gã Đại tá ưu tú của Smerch trở thành đàn ông vô dụng. Hấn vào bệnh viện điều trị nửa năm song y sĩ lắc đầu. Không còn biệt tài quyến rũ phụ nữ nữa hấn phải bỏ Smerch, xung vào lục quân.

Bất giác Nguyệt Hằng thở dài.

Nàng hất hủi gã Đại tá Smerch, không phải vì nàng thù đàn ông. Mà là nàng khinh đàn ông. Nàng là con sư tử oai vệ trên sa mạc, chỉ quen chiến thắng nên đâm ra chán nản. Nàng mong được một thợ săn tài ba đến chinh phục.

Nàng đốt điều thuốc khác, song không hiểu sao lại quăng xuống đất.

Khi ấy, nàng nghe tiếng động cơ xe hơi rú ngoài vườn. Rồi tiếng người lao xao. Tiếng giầy dẫm trên thảm len ngoài hành lang.

Cửa mở.

Nguyệt Hằng vẫn nằm dài trong cử chỉ cực kỳ khêu gợi khi thấy ông già trán hói bước vào, với hai người bạn gái quen thuộc, Thanh Vân và Thanh Giang.

Nguyệt Hằng chưa quen tướng H. nhưng trong thời gian ở Mạc tư khoa đã nghe nói nhiều về viên chỉ huy điệp báo già dặn và đa mưu này. Nàng chỉ đón chào bằng nụ cười ưu ái :

- Chào trung tướng. Chào hai chị.

Tuy đã quá quen với những tượng thần Vệ nữ bốc lửa của nữ ban Smerch, tướng H. cũng sửng sờ một giây đồng hồ. Hắn há miệng, giọng thán phục :

- Đồng chí đẹp thật!

Nguyệt Hằng vẫn mỉm cười :

- Em không thích được, gọi bằng đồng chí. Đề nghị dùng tiếng em cho thân mật. Tướng Sêrốp cũng kêu bằng em. Phải không hai chị?

Hai nữ chỉ huy Smerch ngồi xuống ghế, gật đầu tán thành một cách ngượng ngập. Họ không lạ gì thế lực của Nguyệt Hằng. Song họ vẫn gờm tướng H.

Thì tướng H. đã cười rộ :

- Hằng nói đúng. Từ phút này, tôi xin bắt chước Đại tướng Sêrốp. Em đã biết chúng tôi đến đây đêm nay về việc gì chưa?

Nguyệt Hằng ỏn ẻn :

- Rồi. Về vụ Z.28.

Chợt nhớ ra, nàng choàng dậy :

- Chết chữa, em đang trần truồng. Để em mặc áo choàng cho đúng đắn một chút.

Tướng H. xoa tay :

- Không sao, người nhà cả mà. Em đã đọc xong hồ sơ lý lịch Z.28 chưa?

Nguyệt Hằng lắc đầu :

- Em chưa biết chắc là được tuyển chọn nên mới đọc sơ qua. Tuy nhiên, em có cảm tưởng địch là con cáo.

- Đúng, hẳn là con cáo. Con cáo già đối với nghề điệp báo và phụ nữ. Vì vậy Smerch phải triệu dụng đến em.

- Sẵn sàng. Trong ảnh, hẳn không đến nỗi xí trai. Song em còn bất bình đôi chút. Hẳn trung tướng đã rõ em rất ghét bọn đàn ông trung bình. Em cao 1th 64, thêm giày cao gót thành 1th 75. Đi đôi với hẳn mà không cân xứng thì chán chết.

- Em yên tâm. Hẳn cao hơn 1th 75.

- Vậy thì được. Em rút lại lời phản đối. Bao giờ em lên đường? Em sẽ phải làm gì?

- Về hành trình, hai nữ đồng chí Vân và Giang sẽ đích thân lo liệu. Riêng tôi, tôi cần hỏi thêm em một vài chi tiết. Sở thích thường ngày của em là gì?

- Ôi chao, cái gì em cũng khoái cả. Nhưng khoái nhất là tắm đêm, và tắm nước nóng bỏng da.

- Nghe nói em mê màu vàng nhất phải không?

- Phải. Trong các màu, em chỉ ưa màu vàng. Toàn thể quần áo của em đều màu vàng, thậm chí em may đồ lót cũng màu vàng. Trung tướng thử nhìn xem: giày giép, găng tay, bông tai, xú chiêng, xắc da... cùng màu vàng tuốt lượt. Y sĩ nó rằng em thích vàng vì màu này là màu của những người thêm hoạt động. Lạ thật, em hỏi nhiều bạn gái thì phần đông ưa màu hồng, hoặc xanh nhạt, chứ không ưa vàng chói như em. Trung tướng cho phép em tò mò một chút nhé : trung tướng ưa màu gì?

- Hồi còn thanh niên, tôi nghiện màu đỏ. Thanh niên rồi rào sức sống thường mê màu đỏ. Nhưng từ ngày gia nhập ngành điệp báo, đặc biệt là từ ngày nhận trách nhiệm trong Smerch, tôi không thích một màu riêng nào nữa, mà là thích tất cả các màu.

Nói rõ hơn, tôi không được quyền thỏa mãn sở thích cá nhân. Trước khi vinh thăng thiếu tướng và biệt phái tới Hà Nội, tôi đã phục vụ một thời gian dài ở Âu châu. Nhược điểm số một của tôi là các món ăn của Pháp. Không ngày nào tôi không uống cỏ nhát, thậm chí cỏ nhát đã biến thành da thịt của tôi. Bạn bè nói rằng tôi phải bỏ rượu cỏ nhát thì không sống nổi.

Sau đó, tôi được thuyền chuyển sang Hoa Kỳ. Dĩ nhiên Hoa Kỳ cũng có cỏ nhát nhập cảng của Pháp, nhưng người Mỹ thường uống buổi-bông hay huyết-ky, tôi lại cải trang làm người Mỹ. Vì nhiệm vụ, tôi đoạn tuyệt với cỏ nhát. Và tôi vẫn còn sống nhăn răng.

Nhiệm vụ sắp giao cho em còn quan trọng gấp trăm lần nhiệm vụ của tôi tại Hoa Kỳ ngày trước. Vì an ninh cá nhân của em, vì an ninh chung của Smerch, tôi tin tưởng em sẽ tự ý bỏ hẳn những thú vui thường lệ. Từ nay trở đi, em sẽ không tắm nước nóng hồi 2, 3 giờ sáng nữa. Em sẽ tắm nóng và lạnh lẫn lộn, theo thói quen của người Tây phương.

Và nhất là em sẽ tạm biệt màu vàng. Hai nữ đồng chí Vân Giang sẽ phụ trách việc “đổi lột”. Đổi lột, em nhớ chưa? Em phải đổi lột từ đầu xuống chân như con rắn vậy. Tôi huy vọng em sẽ đồng ý.

Nguyệt Hằng nhún vai, giọng tiếc nuối :

- Vâng, em phải đồng ý.

Tướng H. nghiêm giọng :

- Em nên coi đó là một hành động xung phong. Miễn cưỡng đồng ý, em sẽ gặp rất nhiều khó khăn. Chúng ta sẵn sàng hy sinh danh dự, hy sinh tính mạng, thì hy sinh cá tính, hy sinh sở thích chỉ là chuyện thường. Kế địch rất nguy hiểm, một hớ hênh con con của em có thể làm kế hoạch Thái Bình Dương tan nát.

Tôi tin tưởng là em thành công. Vì ít ra em đã có đủ bản lãnh. Bản lãnh đầu tiên là uống rượu. Đích khét tiếng trên khắp Viễn đông về tài uống rượu huyết-ky. Hẳn có thể uống chục chai không say.

- Ha, ha, kỳ phùng địch thủ... Em còn uống giỏi hơn hẳn nữa. Chắc hẳn em sẽ say trước em.

Giọng trung tướng H. trầm hẳn xuống :

- Bây giờ bước sang đề tài khác, đề tài tình cảm. Từ trước đến nay, em đã thật tình yêu ai chưa?

- Em xin trả lời hai cách, có và không. Có, vì em đã yêu nhiều người, không, vì tuy yêu nhiều người, em chưa thật tình yêu ai hết.

- Z.28 là một người đàn ông khác thường. Mọi phụ nữ gặp hẳn đều bị hẳn hớp hồn. Hẳn chinh phục đàn bà một cách dễ dàng, như thế em và

tôi lấy mù soa trong túi. Tôi chưa thấy phụ nữ nào cưỡng lại được nghệ thuật quyến rũ độc nhất vô nhị của hẳn.

- Ngoại trừ Nguyệt Hằng, nhân viên nữ ban của Smerch. Em sẽ gặp hẳn, làm quen với hẳn, rồi yêu hẳn. Khi trung tướng hạ lệnh, em sẽ giết hẳn.

- Về ngoại ngữ, em nói được mấy thứ?

- Dĩ nhiên là em nói thạo tiếng Việt, tiếng Trung hoa và tiếng Liên xô. Tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ý pha nho, em cũng giỏi không kém. Hẳn trung tướng đã biết em đậu khô nguyên ở trường đại học Ngoại ngữ Mạc tư khoa.

- Thạo tiếng Tàu, tiếng Anh, tiếng Pháp là điều thuận lợi. Vì trước khi đột nhập vào Sài gòn, em sẽ sinh sống ở Hồng Kông.

- Ồ, em là người đàn bà nóng ruột. Tại sao trung tướng không cho em nhảy dù, hoặc đáp tàu ngầm tới Nam Việt?

- Không được. Em phải tới Nam Việt một cách đàng hoàng, với đầy đủ giấy tờ hợp pháp, bằng cửa trước. Làm nghề tình báo, phải rèn luyện đức tính kiên nhẫn. Người kiên nhẫn nhất là người sẽ thắng. Nôn nóng là nhược điểm cần khắc phục. Và lại, phản gián Nam Việt hoạt động rất khôn ngoan và hữu hiệu. Em nhảy dù hoặc đáp tàu ngầm, nhân viên của ta ở Sài gòn không thể đưa em ra công khai.

- Trung tướng muốn em làm gì? Em hát hay, khiêu vũ giỏi, múa thoát y không kém các nữ nghệ sĩ danh tiếng ở Tây phương. Xin báo trước với trung tướng rằng em không thích nghề nào khác, ngoài nghề thức đêm ở vũ trường.

- Dĩ nhiên tài năng của em phải được khai thác một cách khôn ngoan và hợp lý. Vì vậy, em sẽ qua Đông kinh trước tiên.

- Hừ, Đông kinh dạo này dễ chịu lắm. Giám đốc trú sứ KGB ở đó là bạn thân của em. Em chỉ cười với hẳn là hẳn quỳ mọp dưới chân, em sai nhảy vào lửa hẳn cũng sẵn sàng tuân lệnh.

- Nhiệm vụ của em là lợi dụng đường giây Đông kinh để vào Nam Việt, không phải là bắt bớ với nhân viên cao cấp KGB. Yêu cầu em nhớ lại kỹ càng : mục tiêu hoạt động của em là Văn Bình, Z.28, kẻ thù không đội

trời chung của toàn thể phe xã hội chủ nghĩa. Trung ương đã nghiên cứu kế hoạch xong xuôi : mọi người quen của em trong sứ quán Xô viết hoặc trong trú sứ ẩn tể ở Nhật bản đều được gọi về nước. Em chỉ được hoạt động với một nhân viên nằm lì địa phương. Hẳn sẽ bố trí cho em lọt vào một tổ chức ái tình.

- Tổ chức ái tình?

- Phải. Trong thời gian qua, một số dân chơi Tây phương đã nghĩ ra nhiều lối hưởng lạc lạ lùng. Họ mở văn phòng, đăng quảng cáo rầm rộ trên mặt báo cho thuê nhân tình, thuê vợ một thời gian, hoặc những cặp vợ chồng dừng mở muốn thềm của lạ có thể trao đổi lẫn nhau một thời gian. Những cơ sở núp sau chiêu bài hợp pháp để hoạt động bất hợp pháp này được mệnh danh một cách văn vẻ là tổ chức ái tình.

Tổ chức ái tình nổi tiếng nhất Âu châu là Công ty Du lịch Thích hợp [1] . Công ty này tọa lạc tại trung tâm thành phố Luân Đôn và mới đặt chi cuộc ở Đông kinh. Nó có liên lạc trên khắp thế giới, những cặp vợ chồng nào muốn hưởng trăng mật với người lạ chỉ cần gửi tới 50 đô la tiền phí tổn. Đàn ông hoặc đàn bà độc thân muốn tìm bạn tình tạm thời thì gửi từ 25 đến 35 đô la Mỹ.

Nhận được tiền, công ty sẽ chuyển đến đương sự một tờ khai. Đương sự ghi chú những sở thích đặc biệt của mình rồi hoàn tờ khai lại cho công ty. Căn cứ vào tờ khai sở thích này, công ty lục trong thư khố, hoặc tìm kiếm bạn tình thích hợp. Sau đó, công ty chỉ làm cái việc giới thiệu. Nếu cần, công ty sẽ tổ chức các cuộc du lịch. Họ bố trí rất kín đáo và khôn ngoan không khác gì hoạt động tình báo. Lợi dụng tình thế, một số cơ quan điệp báo Tây phương như CIA và MI-6 đã kết nạp nhân viên thuộc các tổ chức ái tình để thu lượm tin tức. Và dĩ nhiên là chúng ta cũng làm như vậy.

- Thưa, Công ty Du lịch Thích hợp là của ta?

- Không. Vì MI-6 kiểm soát tổ chức này một cách khá chặt chẽ. Và lại, chúng ta cần một tổ chức có tầm hoạt động rộng rãi hơn Công ty Du lịch Thích hợp, và ở trong vòng theo dõi chặt chẽ của tình báo Mỹ. Vì như em đã biết, chúng ta sẽ hoạt động ở Nam Việt, MI-6 của Anh quốc không

có thể lực bằng CIA, cho nên núp sau CIA chúng ta hoạt động có phần dễ dàng và kín nhem hơn.

Tổ chức mà em sắp gia nhập là Câu lạc bộ Nguyễn ước [2] . Câu lạc bộ này được liệt vào hàng lớn nhất hoàn vũ. Bề ngoài, nó là một văn phòng tìm bạn trai gái để trao đổi kiến thức, kinh nghiệm, sở thích, hoặc để dọn đường tới hôn nhân. Nghĩa là bề ngoài nó hoàn toàn hợp pháp.

Hợp pháp hơn nữa là sự hiện diện của nhân viên, CIA trong chi cuộc câu lạc bộ Nguyễn ước tại Đông kinh.

- Thưa, em giữ chức vụ gì trong chi cuộc?

- Đại diện lưu động. Chi cuộc đang bành trướng phạm vi hoạt động trên toàn cõi châu Á nên cần đại diện lưu động. Miền nam Việt nam được coi là địa bàn phát triển mạnh mẽ vì lẽ quân đội Hoa Kỳ đồn trú đông đảo. Binh sĩ xa nhà thèm khát lạc thú như nắng hạn đợi mưa rào. Gần đây, một số nhà doanh nghiệp Mỹ đã qua Sài gòn, nghiên cứu việc thành lập những trung tâm du hí đặc biệt. Du hí ở đây gồm nhiều hình thức : khu vực giải quyết sinh lý, tiệm ăn... Đã có người rục rịch mở tiệm ăn và tiệm rượu mà bồi bàn là phụ nữ khóa thân phần trên, theo một ở Lát Vê-gát. Chi cuộc câu lạc bộ Nguyễn ước Đông kinh gửi em tới Sài gòn là để nghiên cứu mở một văn phòng địa phương.

Hai nữ đồng chí Vân Giang sẽ hướng dẫn em đầy đủ theo chỉ thị của trung ương trước ngày lên đường. Tôi tin là em sẽ thành công. Sắp tới giờ tôi phải ra phi trường. Thôi, chào em.

Trung tướng H. không cúi đầu chào theo lối á đông thuần túy, cũng không bắt tay theo lối tây phương mà là tiến lại gần Nguyệt Hằng. Hắn kéo nàng sát người và hôn vào môi. Nguyệt Hằng thản nhiên đón nhận cái hôn của ông già trán hói, mặc dầu cằm râu lồm chồm cọ vào làm nàng nhột nhạt khó chịu.

Cửa phòng mở ra rồi đóng lại.

Thanh Giang nhìn đồng hồ tay trước khi cất tiếng :

- Đã khuya rồi, lẽ ra nên gác cuộc bàn luận đến mai. Nhưng nếu em Hằng không buồn ngủ thì chị sẵn sàng tiếp tục. Trung tướng H. mới đề cập

đến những nét đại cương, hai chị sẽ nói với em về chi tiết chuyên môn thuần túy.

Nguyệt Hằng cười ròn tan :

- Ô, đang còn sớm chán. Em thức đêm hàng tháng là thường. Người khác thức đêm thì phải ngủ bù, sợ hại sức khỏe và sắc đẹp, riêng em, em vui chơi cả đêm mà vẫn như không. Em chỉ sợ cho hai chị thôi.

Thanh Giang đáp :

- Vậy chúng mình tiếp tục được rồi. Về khoản thức đêm thì hai chị đã quá quen thuộc. Chị Vân tốt nghiệp lớp thức đêm từ 8 năm trước trong trường huấn luyện Kuchinô, chị Vân đã 33 tuổi mà còn trẻ măng như con gái là nhờ am tường một số bí quyết. Những bí quyết này sẽ được truyền lại cho em để có thể hoạt động hữu hiệu tại miền Nam. Còn chị, chị bao nhiêu tuổi, em thử đoán xem?

Nguyệt Hằng nheo mắt quan sát Thanh Giang. Phải là thiếu phụ trung niên Thanh Giang mới có thể được giao phó chức vụ điều khiển quan trọng trong cơ quan Smerch, một cơ quan nổi tiếng là khe khắt trong việc chọn lựa nhân viên chỉ huy, và nhất là nhân viên phụ nữ. Tại nhiều quốc gia trên thế giới, phụ nữ bình quyền với nam giới. Nga sô là quốc gia tuyên truyền rầm rộ về nguyên tắc nam nữ bình quyền.

Nhưng Phản gián Smerch lại áp dụng nguyên tắc này khác hẳn. Smerch quan niệm đàn bà là cái giường lò so êm ái, bên trên có tấm nệm êm ái, đàn bà chỉ có một tác dụng duy nhất : cung phụng cho đàn ông khỏi đau lưng. Sau một thời gian lò so giường bị nhão, nệm cao su chảy mềm thì vứt bỏ, thay đồ mới.

Chắc chắn Thanh Giang là một nhân viên khác thường nên chưa bị Smerch vứt bỏ. Nguyệt Hằng đoán Thanh Giang ít nhất 35 tuổi, tuổi sung sức nhất của nữ giới.

Nghe Nguyệt Hằng nói, Thanh Giang mỉm cười :

- 35 tuổi ư? Em lầm rồi.

Nguyệt Hằng cướp lời :

- Thật ra, em thấy chị còn quá trẻ. Em nói 35 là vì trên nguyên tắc Smerch không bao giờ bổ nhiệm phụ nữ dưới 30 vào chức vụ chỉ huy :

- Đúng. Song tuổi thật của chị không phải 35, cũng không phải 40.

- Trời ơi!

- Năm nay, chị đã 46 tuổi. 46 tuổi, không kém một tháng nào. Thanh Vân cũng đã 39. Sở dĩ hai chị không già theo tuổi là vì ăn khem. Từ 15 năm nay, từ ngày phục vụ cho Smerch, hai chị ăn thực đơn riêng do y sĩ chỉ định. Mỗi ngày ít nhất là bơi hai giờ. Bơi hai giờ, bất luận là mưa hay nắng, một giờ sáng sớm và một giờ ban đêm. Cộng vào đó là một giờ rưỡi thể dục thẩm mỹ. Chị nhận thấy sắc đẹp của em là do thiên nhiên, em ít chịu tu bổ. Từ nay, em nên tuân theo chương trình tập luyện do hai chị sắp xếp.

- Ba giờ rưỡi một ngày... trời ơi!

- Đối với em, thời gian tập luyện sẽ tăng lên 6 giờ một ngày. Em phải có một sắc đẹp xuất chúng thì mới mong chinh phục được Z.28. Phấn sáp, nước hoa thường dùng của em phải bỏ đi hết, từ nay em sẽ dùng loại đặc biệt. Các kỹ sư của ta đã pha hóa chất vào son môi, vào nước hoa... mùi thơm nhẹ nhàng cũng như sản phẩm bày bán trên thị trường, nhưng lại chứa đựng một sức quyến rũ kỳ lạ. Em dùng ít lâu rồi sẽ thấy : đàn ông nào trót ngửi mùi nước hoa của em, trót hôn môi em sẽ đắm ra mê mẩn ngày đêm, không khác gì ăn phải ngải tình hoặc bùa yêu.

Z.28 là một quái tượng nên sở Chuyên môn chế ra loại son KZ và nước hoa KH. Nước hoa KH sức vào sẽ ngấm vào da thịt, phảng phất nhiều ngày đêm khiến đàn ông không tài nào quên được. Điều đáng kể hơn nữa là nước hoa KH sẽ làm mất đàn ông mờ đi, mạch máu căng phồng, và tay chân bủn rủn. Dầu là nhà tu có nghị lực sắt đá để không xúc động trước đàn bà, dầu là kẻ ghét đàn bà kinh khủng nhất nhì thế giới, thì nước hoa KH cũng bắt đối phương phải thêm muốn.

- Phải rồi, nước hoa KH được pha với chất căng ta rít!

- Căng ta rít mới là một trong hàng chục hóa chất được dùng. Sở Chuyên môn đã nghiên cứu cả trăm công thức chế tạo bùa yêu từ đông sang tây. Theo báo cáo chính thức, trong số 100 nạn nhân được gửi nước hoa KH chỉ có 1 hoặc 2 là cưỡng lại được sự thúc bách của tình dục. Sự

Z.28 có sức chống trả mãnh liệt nên các kỹ sư đã tăng gấp ba liều lượng hóa chất. Khỏe như voi, hăn cũng gục ngã. Tuy nhiên...

Nét mặt Nguyệt Hằng hơi cau lại, song Thanh Giang vẫn mỉm cười :

- Chị đoán trước em định nói gì rồi. Hơn 20 năm trước, bước chân vào nghề và nhận lãnh công tác đầu tiên, chị cũng tự tin ghê gớm ở sắc đẹp và tài quyến rũ của mình nên không chịu dùng các sản phẩm nhân tạo. Hồi đó, khoa học chưa tiến nhanh bằng bây giờ, chúng ta cũng chưa có sơn môi KZ và nước hoa KH. Song cấp chỉ huy của chị không chấp thuận. Tự ái là cấm điều trong hoạt động điệp báo...

Dùng sơn môi KZ, hoặc nước hoa KH, hoặc hàng chục chế tạo phẩm khác chỉ mới là bước đầu thôi, em ạ. Vì quyến rũ được đàn ông chưa phải là hoàn thành nhiệm vụ. Đàn ông mê ta, tất nhiên đòi ta thỏa mãn. Họ sẽ thất vọng nặng nề nếu ta kém xuất sắc trong lãnh vực này, một lãnh vực thiên phú đầy khó khăn và tế nhị.

Nguyệt Hằng giơ hai ngón tay lên trên, thành hình chữ V, biểu hiệu chiến thắng :

- Ồ, em có thể tự hào là chưa thua ai hết. Trong quá khứ, nhiều người đàn ông tham lam đã bị em đánh bại sát ván.

Thanh Giang nghiêm giọng :

- Chị đã đọc kỹ hồ sơ về em. Chị hoàn toàn đồng ý rằng bọn đàn ông léo hánh tới em đều bị xum xương, song họ đều là những kẻ bất tài. Với một đối phương dẻo dai, bền bỉ và cường tráng như Z.28, em cần cố gắng rất nhiều. Nếu không, kẻ thua có thể là em.

- Thưa chị, em không tin.

- Chị không muốn khi em bắt đầu tin thì đã quá muộn. Nói có sách, mách có chừng, chị có sẵn một bản báo cáo đúc kết về nghệ thuật yêu đương quái đản của gã Z.28. Vì vậy, em phải tập thể thao.

- Tập thể thao?

- Phải. Tập thể thao theo những động tác đặc biệt, với mục đích làm gia tăng sức chịu đựng. Trường Fili có một lớp ngắn hạn về loại thể thao này, tiếc là em chưa được học. Lớp học kéo dài đúng hai tuần lễ, sau khi tốt

nghiệp, nữ nhân viên cảm thấy lì lợm và kiên trì hơn trước gấp hai, gấp ba. Bắt đầu sáng mai, chị Thanh Vân sẽ dạy cho em. Kể ra, không lấy gì làm khó. Tổng cộng có chừng 20 động tác. Đồng thời với việc tập thể thao đặc biệt là học tập trung tư tưởng.

Tập trung tư tưởng là môn được dạy trong năm học thứ nhất ở trường Kuchinô, chắc em đã nắm vững được kỹ thuật. Các điệp viên nam nữ trên thế giới, bất luận là phe xã hội chủ nghĩa hoặc của phe tư bản, đều phải thông thạo phép tập trung tư tưởng để khỏi bị khống chế trong khi tra tấn. Kẻ đạt tới trình độ tập trung tư tưởng cao siêu có thể điều khiển thần kinh hệ, mất hẳn cảm giác, cắt xẻo da thịt không còn biết đau đớn nữa.

Áp dụng tập trung tư tưởng vào công tác ân ái với điệp viên địch, chúng ta sẽ có thể làm địch mê say và sai khiến địch dễ dàng. Tuy nhiên chị có cảm tưởng rằng Z.28 là một kẻ địch ngoại lệ. Nếu em biết tập thể thao và tập trung tư tưởng thì hẳn cũng biết xử dụng nghệ thuật mơn trớn, khiến sức chịu đựng của người đàn bà chỉ còn non nửa.

Để giúp em hoạt động hữu hiệu, chị sẽ đưa em một số tình dược. Em sẽ mang theo nhiều viên thuốc trông hao hao như thuốc tyfomicin 0,250 bán trong tiệm âu dược. Nghĩa là nó nhỏ như cái khuy áo, hơi tròn, và đóng trong giấy láng. Chị lưu ý em tới tình dược KS-8 và KS-9. Uống KS-8 vào, chỉ trong 5 phút là công hiệu, nạn nhân sẽ nảy ra thềm muốn sinh lý, không sức mạnh nào trên thế giới có thể can ngăn được. Em đừng lầm thuốc viên này với súc cù là Nhật bản. Nó mạnh hơn súc cù là 20 lần. Súc cù là làm nạn nhân mỗi mệ, đầu nhức, mắt hhoa còn KS-8 lại tạo ra cảm giác hân hoan và thoải mái. Em sẽ pha vào rượu huyết-ky cho địch uống.

CIA đã chế tạo được một viên thuốc tương tự. Nhưng công hiệu lại chậm hơn và yếu hơn KS-8 của chúng ta nhiều. Thuốc của họ lại kém chúng ta ở điểm có mùi. Pha vào nước lọc, nó hơi the the, nên bắt buộc phải pha vào rượu, hoặc cà phê bỏ đường. Trong khi ấy, thuốc viên KS-8 của chúng ta không có mùi vị gì cả. Bỏ vào nước hoặc rượu, nó sẽ tan biến trong chớp mắt và không có cặn.

Ngược với KS-8, thuốc KS-9 sẽ giúp em gia tăng sức chịu đựng. Nó giữ cho tinh thần em luôn luôn được sáng khoái, trong khi cơ thể đổi khác, với mục đích quyến rũ đàn ông. Tình dục KS-9 tác động mạnh mẽ ở ngoài da : da em sẽ mát rượi nếu là trời nóng nực, và tiết ra nhiệt lượng nếu là trời lạnh cắt ruột. Nói cách khác, tình dục KS-9 sẽ biến da thịt người đàn bà thành bộ phận điều hòa khí hậu, điều mà người đàn ông ham thích nhất.

Song le, công dụng chủ yếu của tình dục KS-9 là giúp em đề phòng các loại thuốc kích thích của địch. Dầu em thận trọng, em vẫn có thể uống lầm. Địch có hàng chục thủ đoạn để lôi em vào tròng : trộn thuốc trong bánh ngọt, trong thức ăn cay chua, trong rượu mạnh. Đôi khi em biết mà cũng phải uống để tỏ cho địch thấy em khờ dại, chưa hề được huấn luyện nghề nghiệp.

Đề phòng bị say, đàn ông thường uống sữa hoặc nước dừa trước khi uống rượu. Tình dục KS-9 cũng vậy, nó đủ sức chống lại những thứ thuốc kích dâm mạnh nhất.

Trẻ em ở Sài gòn thường dùng thuốc viên tyfomicin do công ty Âu được Roussel bào chế. Vì vậy, tình dục KS-8 và KS-9 cũng mang nhãn hiệu trá hình bên ngoài là thuốc trụ sinh của hãng Roussel.

- Cám ơn hai chị. Hai chị lo lắng cho em chu đáo quá. Trước khi nhận việc, em định ninh là chỉ cần đọc hồ sơ về Z.28 rồi trèo lên phi cơ nhảy dù xuống vùng ngoại ô Sài gòn, tìm cách bắt tình với địch, thừa cơ hạ sát hẳn.

- Thật ra, chị rất mong kế hoạch Thái Bình Dương được tiến hành một cách dễ dàng và giản dị như em tưởng. Nhưng em ơi, nếu vậy thì Trung ương đã không vời tới một điệp viên tài ba siêu đẳng như em. Giả sử em được toàn quyền quyết định về biện pháp hạ sát, em sẽ lựa chọn biện pháp nào?

- Cũng tùy trường hợp, chị ạ. Tiện lợi nhất là hạ sát bằng vũ khí. Muốn được yên lặng, tay sai của địch không nghe tiếng thì dùng dao hoặc súng lục hãm thanh. Em được biết một loại dao riêng mà sở Chuyên môn vừa chế tạo năm ngoái. Nó nhỏ hơn loại dao bấm nút Thụy điển, lưỡi mỏng

như dao mổ xẻ, mũi tẩm thuốc độc, chạm nhẹ vào da là tử thương, không cách nào cứu thoát. Còn súng...

Thanh Vân ngắt lời :

- Khoan đã. Về mục dao, chúng ta đang còn nữa. Loại dao bấm nút chưa nguy hiểm bằng loại dao bấm được giấu trong ví đầm, hoặc trong máy thu thanh. Phụ nữ miền Nam thương mang ví đầm các kỹ sư đã nghĩ tới việc biến quai ví thành một ống xi-đồng tối tân, em chỉ cần đặt cái ví cách nạn nhân hai thước, giả vờ cúi xuống mở ví là mũi dao từ quai ví bay vèo ra, nạn nhân sẽ bị chém đứt cuống họng, chết không kịp trối. Loại dao ngầm này được mệnh danh là R-4.

Ngoài ra, Smerch còn có quẹt máy và gói thuốc lá bắn tên độc hoặc tên tẩm thuốc mê nữa. Quẹt máy chạy bằng hơi ga, kiểu Ronson hiện thịnh hành ở Sài gòn, thịnh hành nhất là kiểu Comète, tia lửa từ một lỗ nhỏ bắn vọt ra như viên đạn vẩy.

Về súng thì em có thể dùng hàng chục thứ. Súng bắn đạn thuốc mê, hoặc đạn xi-a-nuya, đạn sờ-tờ-rích-nin, giết người trong nháy mắt, khẩu súng nhỏ bằng nửa cái quẹt máy giấu ở đâu cũng lọt. Lại có loại súng giấu trong nịt vú và quần lót, đàn ông háu ăn đụng tới khuy bấm là đạn vọt ra. Đặc biệt của loại súng tí hon này là ai cũng xử dụng được, đạn bắn ra lại không gây tiếng động, nạn nhân trúng đạn thì Hoa Đà, Biển Thước tái sinh cũng phải bó tay.

Nguyệt Hằng reo lên :

- Em thích bắn súng đệ nhất. Nếu em có súng thì công việc sẽ giản dị hơn nhiều.

Thanh Giang khoát tay :

- Không, em ạ. Lệnh của tướng H. rất rõ rệt và dứt khoát. Em không được phép mang vũ khí theo. Súng xi-a-nuya, ống xi-đồng bá phát bá trúng được coi là vũ khí vô cùng nguy hiểm và kiến hiệu song vẫn chưa là vũ khí tuyệt đối. Muốn thành công, muốn loại trừ đối phương Z.28 ra khỏi vòng chiến, em phải được trang bị bằng vũ khí tuyệt đối. Vũ khí này là sắc đẹp.

Nguyệt Hằng hừ một tiếng rồi nói :

- Với sắc đẹp, với thân thể của em, em chỉ có thể làm hấn mỗi gối, xum xương, chứ không thể giết hấn được. Trừ phi trong một thời gian dài...

Thanh Giang lắc đầu :

- Em lầm rồi. Trong trận đại chiến thứ hai điệp viên đã hạ sát đối phương bằng một tờ báo, bằng cái tẩu hút thuốc, nghĩa là bằng những thứ mà trong thế chiến thứ nhất không ai nghĩ tới và coi là huyền hoặc, láo khoét. Trong cuộc chiến tranh lạnh ở Bá linh, nữ điệp viên cũng đã giết người bằng những vật tầm thường như cái kẹp tóc mỏng manh, hoặc như lọ thuốc đánh móng tay nhỏ xíu...

Từ 5 năm nay, những khí giới ngẫu nhiên ấy đã trở thành cổ lỗ sĩ. Khoa học tiến nhanh như phi cơ siêu thanh, em quên rồi sao? Thật vậy, từ 5 năm nay, các cơ quan điệp báo đông tây đã phát minh ra một kỹ thuật giết người hoàn toàn tân kỳ, hoàn toàn hữu hiệu. Đó là kỹ thuật giết người bằng ân ái. Phải, bằng cách ân ái với đàn ông.

Chúng ta có thể tự hào một cách xứng đáng vì Smerch là cơ quan đầu tiên trên thế giới đã hoàn bị xong phương pháp giết người bằng ân ái.

Nguyệt Hằng mở rộng mắt trong một cử chỉ sững sốt khác thường. Thanh Giang cầm bàn tay nhỏ nhắn và trắng trẻo của nàng, giọng thân mật :

- Em yên tâm. Hai chị sẽ cố gắng dạy lại cho em. Thành thật mà nói thì hai chị chưa phải là chuyên viên về phương pháp này, song ít ra cũng có thể giúp em một số kiến thức căn bản để áp dụng vào hành động.

Như chị vừa trình bày, sắc đẹp đàn bà còn giết người chóng vánh và êm thấm hơn đạn xi-a-nuya nữa. Vẫn biết loại đạn xi-a-nuya mới nhất trên thế giới có thể giết người không lưu lại dấu vết, y sĩ dễ tưởng lầm là nạn nhân chết về bệnh não xung huyết, nhưng em ơi, CIA và nhất là MI-6 đã có đủ dụng cụ tối tân để khám phá ngọn nguồn. Cách đây 15 tháng, một điệp viên Smerch dùng đạn xi-a-nuya hạ sát một viên tham vụ sứ quán, đại diện cho CIA, tại Bá Linh. Mục đích của Smerch là ngụy trang vụ ám sát thành bệnh tim.

Song chúng ta đã thất bại. Y sĩ của CIA phăng ra tự sự trong vòng 5 phút. Phải, 5 phút đồng hồ ngắn ngủi.

Trận chiến tranh lạnh càng lan rộng và chìm xuống bề sâu, chúng ta càng phải gia tăng thủ đoạn nguy trang. Chúng ta phải giết người thật kín đáo, thật khôn ngoan. Nếu có hoàn cảnh, chúng ta sẽ giết người một cách bán công khai mà địch phải ngậm miệng. Giả sử mai đây, em hạ sát tên si tình Z.28 : nếu em giết hắn bằng vũ khí, địch sẽ làm rùm beng và có thể sẽ báo thù lộ liễu. Nhưng nếu em giết hắn bằng sắc đẹp, bằng tài ba ân ái, địch phải nín thinh, vì há miệng mắc quai, há miệng thì thiên hạ chê cười.

Từ thuở hồng hoang, loài người đã biết ân ái. Con trai con gái lớn lên, không được ai dạy bảo mà khi thành chồng, thành vợ, cũng biết ân ái. Loài người ân ái để hưởng khoái lạc song không ngờ rằng khoái lạc này là khoái lạc giết người. Trong khi chiều chuộng đàn ông, em chỉ cần một cử chỉ nhỏ là hạ sát được hắn dễ dàng, như trở bàn tay.

Nhưng trước khi đi sâu vào chi tiết, chị cần giảng sơ cho em biết về kỹ thuật môn trớn. Đúng ra, em đã học rồi, chị chỉ nhắc lại cho em nhớ mà thôi. Trên thân thể con người có 360 huyết. Vũ thuật dùng 360 huyết này để tấn công, trong số 360 huyết, có một số huyết chết, huyết mê, huyết bại xuội, đụng vào là tay chân mềm nhũn hoặc cứng đơ như khúc gỗ, hoặc làm cho nạn nhân mất hết năng lực, héo hon dần dà rồi chết.

Học đánh tử huyết và mê huyết đã khó, học đánh cho nạn nhân rầu rĩ, ốm o còn khó hơn nhiều, một tuần, một tháng không sao hoàn bị được phương pháp, đó là chưa kể tới trình độ nội công phải vượt khỏi trung bình mới lãnh hội và thực hành được kỹ thuật điểm huyết tân kỳ này.

Vì thời gian gấp rút, và cũng vì sự đòi hỏi hạn chế của công tác, em sẽ được học phương pháp điểm huyết ân ái.

- Lạ nhỉ! Lần đầu em nghe nói là trên cơ thể con người có huyết ân ái.

- Như chị đã trình bày hồi nãy, huyết ân ái là kết quả của nhiều năm tìm tòi, phát minh của Smerch. Đúng ra, các nhà bác học Tây phương cũng biết, song họ chưa có hoàn cảnh và khả năng áp dụng vào hoạt động điệp báo.

Trong cơn ân ái, người đàn ông, giỏi võ nhất hoàn vũ cũng biết thành vô dụng. Điều này, em nên ghi nhớ làm lòng. Toàn thể khí lực của họ

được dồn vào mục đích nên gân cốt bị lỏng lẻo, nội ngoại công giảm xuống mức tối thiểu, một võ sĩ tầm thường tấn công họ cũng trọng thương.

Quan trọng hơn hết là mọi cửa huyết trên thân thể đều mở rộng. Hai cái huyết mở rộng nhất và dễ tấn công nhất là huyết ở bụng dưới, cách lỗ rốn một gang tay, theo đường thẳng và huyết ở cạnh xương cụt ở sau lưng, gần hông. Khi ấy, chỉ cần vận dụng atemi vào đầu ngón tay đánh xuống là khỏe như Hạng Võ cũng thiệt mạng tức khắc.

Sáng mai, em sẽ tới văn phòng huấn luyện điểm huyết. Em sẽ biểu diễn với một người tình bằng cao su, chứa đựng máy móc điện tử, y hệt đàn ông, tóm lại đàn ông phản ứng ra sao trong cơn hoan lạc nồng nhiệt thì người máy cũng phản ứng như thế. Em học độ một vài ngày là đủ.

Bây giờ hai chị phải về, em cần hỏi thêm gì nữa không?

Nguyệt Hằng lắc đầu :

- Không. Em chỉ nóng ruột muốn biết khi nào em đi?

Thanh Giang đáp :

- Chậm nhất là trong một tuần, em phải lên đường sang Nhật. Em tới Đông kinh bằng đường Hồng Kông, mang căn cước giả của công an Đài loan. Em lai Trung hoa, nói tiếng tàu rất giỏi nên vai trò ngụy trang của em khó thể bại lộ. Sau khi đến Nhật, sẽ tùy tình hình mới quyết định được thời gian lưu trú cũng như ngày đáp phi cơ đi Sài Gòn.

Cả hai nữ chuyên viên Smerch đứng dậy một lượt, như bàn chân được gỡ lò so. Họ mỉm cười với Nguyệt Hằng rồi bước ra ngoài.

Ngọn đèn màu hồng trên bàn đêm tỏa ra một vòng sáng tròn trịa vô cùng gợi cảm.

Nguyệt Hằng vói tay tắt đèn. Điều thuốc cháy dở trên đĩa đựng tàn pha lê xinh xắn quạt mùi thơm hăng hắc vào mũi nàng. Nàng nằm ngả xuống nệm, thần trí lâng lâng.

Rồi nàng ngủ quên.

Một tiếng động lôi nàng tỉnh dậy.

Tiếng động nổi lên rất nhẹ, song nàng vẫn nghe rõ mồn một. Có lẽ là tiếng chân người dẫm trên tấm thảm len dày.

Theo lệnh, nhân viên canh phòng không được vào phòng nàng, trừ phi nàng cho phép. Nhất là ban đêm nàng thường ngủ khóa thân. Linh tính bén nhạy báo cho nàng biết rằng kẻ lạ đang có mặt trong phòng, và hẳn là đàn ông.

Hắn không thể là nhân viên Smerch. Do đó, hẳn chỉ có thể là địch. Bồ hôi lạnh lấm tấm trên trán, Nguyệt Hằng chống cùi tay, ngồi dậy trong đêm.

Không hiểu sao, toàn thân nàng lại dán chặt xuống giường. Tuy mắt nàng vẫn sáng, thần kinh hệ còn minh mẫn, nàng lại hoàn toàn bất lực.

Tiếng chân mỗi lúc một rõ thêm. Nhớ lại lời dặn của huấn luyện viên trong trường điệp báo, Nguyệt Hằng bình tĩnh thở một hơi dài, rồi tập trung tư tưởng để ban mệnh lệnh cho tứ chi. Cánh tay nặng chũu của nàng đột nhiên nhẹ đi.

Bóng đen xán đến bên giường.

Trời tối như đêm ba mươi Tết, Nguyệt Hằng vận hết nhõn tuyến mà không nhận được nét mặt người lạ. Nàng thoáng thấy trong bóng tối một vệt sáng lấp lánh. Nhờ đã hút được đầy đủ không khí, nàng có thể buột la một tiếng mạnh mẽ, rồi tung chân lấy trớn lăn mình vào tường. Lưỡi dao óng ánh vèo qua mặt nàng rồi rớt xuống.

Nguyệt Hằng mở đèn và chồm dậy nhanh như chớp nhoáng. Nàng đang nghĩ cách đối phó để triệt hạ kẻ lạ thì một chuỗi cười ròn tan vang dậy trong phòng.

Đó là một giọng cười hách dịch nhưng quen thuộc.

Giọng cười của nữ chuyên viên Smerch Thanh Giang. Nguyệt Hằng tỏ vẻ sửng sốt vô tận trước giọng cười lạ lùng của người chị cả trong gia đình Smerch địa phương.

Thì Thanh Giang đã cất tiếng :

- Khá lắm :

Nghe nói, Nguyệt Hằng vụt hiểu. Smerch vừa thử phản ứng của nàng trước một cuộc tấn công đột ngột.

Thanh Giang nhặt lưỡi dao, cất vào túi quần din bó sát hông rồi nói, giọng hân hoan :

- Em Nguyệt Hằng khá lắm. Chị vừa trải nghiệm em hai điều quan trọng, có thể nói là quan trọng bậc nhất đối với kế hoạch Thái Bình Dương mà em có bốn phận thực hiện thành công. Điều thứ nhất là sức chịu đựng thiên nhiên của em dưới áp lực của ma túy.

Trong thời gian gần đây, vì một số điệp viên tây phương bị thiệt mạng ở Bá linh sau cơn truy hoan với phụ nữ nên lão Hoàng, Tổng giám đốc Mật vụ Nam Việt bắt nhân viên phải dùng ma túy để phòng bị. Một loại ma túy đặc biệt rút trong hóa chất LSD, pha trộn với bách phiến được bán trên thị trường, được giới bẻ hoa quốc tế mua để dành cho đàn bà mà họ muốn tự do hưởng lạc, khỏi sợ bị chống trả. Ma túy này tác động mạnh mẽ đối với đàn bà đa sầu đa cảm, hễ uống vào nửa gờ-ram, pha với rượu hoặc sữa, hoặc nước ngọt, là ý chí và năng lực kháng cự bị tiêu tan. Giả sử tên Văn Bình lừa em uống ma túy rồi ân ái thì kế hoạch của chúng ta có thể thất bại.

May mà cơ thể của em lại có kháng chất đặc biệt để chống lại ma túy ân ái ghê gớm này, và đó là điều đáng mừng.

Điều thứ hai mà chị cần biết chắc trước khi đưa em vào vùng địch là củ soát lại khả năng nhìn trong tối của em. Trời tối, em lại còn ngái ngủ mà vẫn nhìn thấy lưỡi dao, lại có thể né tránh nhanh nhẹ, sự kiện này chứng tỏ rằng em là một nhân viên cừ khôi.

Cuộc trải nghiệm đêm nay đã tạm đủ, thôi chào em.

Nguyệt Hằng bước xuống giường :

- Nghĩa là ngày mai đang còn trải nghiệm nữa?

Thanh Giang nheo một bên mắt :

- Dĩ nhiên. Từ phút này trở đi, em có thể bị trải nghiệm bất cứ lúc nào. Có thể lát nữa, hoặc ngày mai, hoặc ngày mốt. Nhân viên trung ương sẽ bắt thần khảo thí em, và khảo thí dưới nhiều hình thức khác nhau.

- Trời ơi, em buồn ngủ lắm rồi.

- Em vừa nói với chị là thức cả tuần cũng không biết mệt. Đặc điểm của nghề điệp báo trong lòng địch là luôn luôn tỉnh táo, luôn luôn cảnh giác ngày cũng như đêm. Em phải thức đêm liên miên mà không được phép trợ

lực bằng cà phê hoặc trà tàu đặc hoặc bằng thuốc viên không ngủ ma xi tong.

- Khô quá, em không ngờ công việc lại phiền toái đến thế. Hồi này, nếu em trở mình chậm một phần trăm giây đồng hồ là lưỡi dao đã đâm vào người. Chị đâm thật hay đâm chơi, hả chị?

- Đâm thật, em ạ. Nghề của chúng mình là nghề đánh cờ với Thần Chết, bên nào lỡ nước là mất mạng, không phải nghề đùa bỡn. Tuy nhiên, chị đã tính toán kỹ lưỡng : nếu em né tránh không kịp chị sẽ nhích mũi dao một vài li, em chẳng hề hấn gì đâu, nhọc bằng trúng thương thì cũng năm bảy bữa là hoàn toàn bình phục.

Smerch muốn đào luyện em thành người máy. Hoạt động như máy, suy nghĩ cũng như máy. Muốn đạt kết quả, em phải gia tăng cố gắng.

Không mỉm cười chào như lần trước, Thanh Giang lặng lẽ rời căn phòng.

Nguyệt Hằng thở dài.

Ngoài vườn, dường như tiếng mưa và gió cũng rủ nhau thở dài.

* * * * *

Đêm nay, trời ở Sài gòn cũng đầy tiếng mưa và tiếng gió thở dài.

Trận bão rút Eliane từ quần đảo Tây sa thổi quạt vào duyên hải miền Trung, men theo bờ biển rồi dần xuống phía nam, bao phủ thành phố Sài gòn bằng tấm màn mưa bụi sắc như kim châm và gió bắc lạnh thấu xương tủy.

Từ nhiều năm nay, có lẽ đây là lần thứ nhất khí hậu Sài gòn cạnh tranh rào riết với tiết đại hàn miền bắc. Hàng năm, mỗi độ đông về mùa đông ở Sài gòn cũng không khác mùa xuân, mùa hạ, mùa thu - thỉnh thoảng thủ đô nhiệt đới này lại động cờn trong một vài ngày. Đột nhiên, mặt sông Đồng nai hiện hậu nổi sóng cuộn cuộn rồi hơi rét khác thường từ ngoài khơi thốc vào từng trận dữ dằn. Những chiếc áo len dày được vội vàng lấy ra khỏi tủ thơm mùi băng phiến, đường sá bỗng trởng trơn và dài heo hút.

Đêm nay, trời lại lạnh hơn.

Trời lạnh đến nổi xuất tối tại các rạp chiếu bóng ở trung tâm thành phố mới bắc đầu mà khu chợ Bến thành sầm uất, vốn là giang sơn của trai

thanh, gái lịch đã đóng cửa im im. Đại lộ Lê Lợi vắng tanh, vắng ngắt như trong giờ giới nghiêm, nếu không có những ngoại kiều say rượu cười nói bí bô trên xích lô, những chiếc xe sơn đen dài ngoẵng phóng nhanh như gió, và những ngọn đèn lưu thông xanh vàng đỏ hấp háy liên hồi ở ngã tư thì người lạ có thể tưởng lầm là dân chúng đã di cư hết.

Đường Lê Lợi, mạch máu cuồng nhiệt nhất của hòn ngọc Viễn đông còn đìu hiu như bãi sa mạc thì đường Trịnh Minh Thế ở gần bến tàu còn đìu hiu gấp trăm lần.

Thiên hạ đã rủ nhau đi ngủ.

Ngoại trừ những cảnh sát viên co ro trong áo bình tô rộng thùng thình.

Và ngoại trừ bộ tham mưu thân cận của ông Tổng giám đốc Mật vụ có cái tên ngắn ngủn nhưng nổ lớn như trái siêu bom 200 mê ga tôn là Hoàng...

Tuy không bao giờ biết lạnh đêm nay ông Hoàng cũng run lấy bầy. Cửa xe Citroen vừa mở, ông khựng người một phút, có cảm giác như bị quất roi da vào mặt.

Khí lạnh ghê gớm hòa trong gió quạt vào xe, khiến cái áo bờ lu đông Mỹ của ông Hoàng trở thành một vật vô dụng. Chậm chạp, ông theo Lê Diệp xuống hầm.

Bên ngọn đèn sáng, Nguyễn Hương vẫn làm việc. Nghe động, nàng ngẩng đầu lên, và cười ròn tan. Mặc bờ lu đông Mỹ, ông Hoàng mất hẳn vẻ nghiêm nghị thường lệ. Nàng có cảm tưởng là ông đang bơi trong áo. Loại áo này được may riêng cho tấm thân quá khổ, cao trên thước tám và nặng từ 70 kilô trở lên.

Đoán được lý do khô hài của cô bí thư trung thành, ông Tổng giám đốc gật đầu, phân vua :

- Gồm, trời lạnh kinh khủng. Thấy tôi lạnh, Triệu Dung phải cởi áo cho mượn.

Lê Diệp đỡ áo bờ lu đông của ông Hoàng vắt lên ghế. Bên trong, ông Hoàng còn cái áo len dày màu hồng, không phải áo đàn ông, mà là áo

đàn bà, loại áo cổ trái tim mà phụ nữ đợt sóng mới thường mặc với quần đin.

Ông Tổng giám đốc không còn ở tuổi thanh niên đầy hoa và mộng, để có thể còn đa mang đàn bà và được đàn bà đa mang nữa. Thuở thiếu thời, theo lời nhiều người thuật lại, ông cũng khét tiếng hào hoa phong nhã, nếu không sánh nổi với Văn Bình, thì ít ra cũng ở trên mức trung bình. Nhưng từ ngày ông lập gia đình, và nhất là từ ngày người bạn đường chung thủy của ông thiệt mạng vì nghề nghiệp, ông gần như biến thành tu sĩ, ngày đêm gấn bó say sưa với công việc, quên hết lạc thú cá nhân, và nhiều khi quên cả ăn ngủ.

Thế mà đêm nay ông Hoàng lại mặc áo len đàn bà đợt sóng mới. Một lần nữa, ông lại phân vua :

- Cái áo len này cũng của Triệu Dung.

Nguyên Hương đứng phắt dậy :

- Thưa ông, đây là áo lạnh phụ nữ.

Ông Hoàng vẫn không ngạc nhiên :

- Phải rồi. Tôi có nói là áo của đàn ông đâu.

- Thưa ông, Triệu Dung còn sống độc thân.

- Tôi không biết nữa. Dường như Triệu Dung sắp lập gia đình. Áo này là của vị hôn thê.

- Trời ơi, Triệu Dung lấy vợ. Còn...

Nguyên Hương nín bật, rồi như khối thịt vô tri giác nàng buông phịch xuống ghế bành. Mặt nàng đang hớn hờ như bông hồng buổi sớm bỗng toát ra một vẻ phiền muộn lạ lùng.

Lê Diệp dăm dăm nhìn cô bạn gái đa sầu đa cảm mà không nói gì hết. Chàng đã hiểu tại sao nàng không nói hết câu, và tại sao nàng buồn đột ngột.

Triệu Dung là bạn thân của nàng và Văn Bình. Dung hứa sống độc thân trọn đời để được rảnh rang hoạt động nghề nghiệp. Chính vì vậy mà ông Hoàng muốn cử chàng làm Tổng giám đốc sau ngày ông về hưu hoặc thất lạc bất thần.

Nhưng Triệu Dung đã rục rịch lấy vợ. Trong khi ấy Văn Bình vẫn lao đầu vào những mối tình vun nhăng nhít và đoán mệnh, như con thuyền nan bập bênh trên sóng lớn đại dương mà không chịu bơi vào bờ.

Ông Hoàng xoa hai bàn tay vào nhau cho khỏi cóng rồi ngồi xuống bàn, không để ý tới sắc diện thay đổi rõ rệt của Nguyên Hương. Như mọi lần, ông chỉ quan tâm tới công việc. Đối với ông chỉ có công việc là đáng kể, tất cả trên cõi đời này chỉ có tính cách phù du.

Biết tính ông, Lê Diệp cũng lặng thinh.

Ông Hoàng rít một hơi xì-gà rồi hỏi Nguyên Hương :

- Cô Quỳnh Loan đã báo cáo chưa?

Nguyên Hương mở tập hồ sơ trước mặt, đáp :

- Thưa, báo cáo mới được gửi tới hồi chập tối. Tình hình vẫn yên tĩnh như thường lệ. Văn Bình đã được đưa vào khuôn phép. Đi đâu cô Quỳnh Loan cũng lẻo đẻo theo sau.

Ông Hoàng ngửa cổ nhìn trần nhà, giọng mơ màng :

- Tôi vừa bắt được một mật điện của địch. Mặc dầu không hiểu hết nội dung, chúng ta đã có thể đoán được. Nếu tôi không lầm, địch đang sửa soạn một ván bài quyết định. Tôi đã yêu cầu anh chị em ở Hà Nội theo dõi kế hoạch của địch. Tuy nhiên, nếu trung tướng H. của Smerch đích thân điều khiển thì công việc của chúng ta sẽ rất khó khăn.

- Trung tướng H. hiện có mặt tại Hà Nội.

- Đó là điều đáng cho tôi cân nhắc một cách thận trọng. Tướng H. là cộng sự viên thân cận của Đại tướng G., Tổng giám đốc Smerch, ít khi ra khỏi điện Cẩm linh, chứ đừng nói là xuất dương nữa. Tướng H. được coi là máy toán điện tử của Smerch, bao giờ cũng nghiên cứu đầy đủ mới bắt tay vào thực hiện. Trong quá khứ, CIA đã điên đầu vì mảnh khóc kinh khủng của tướng H. ở Âu châu. Chắc hẳn Smerch sửa soạn một vụ ghê gớm nên mới đặc phái con cáo già Phản gián này qua Hà Nội.

Lâu lắm, tôi chưa có dịp đối đầu với trung ương Smerch. Nhất định lần này họ sẽ đánh xả láng. À, vụ Minh Ngọc tới đâu rồi?

- Nhân viên truy tầm đặc biệt vẫn tiếp tục theo dõi ngày đêm. Ta đã gài được người trong xa-lông bán xe hơi cũ của hắn ở đường Trần Hưng

đạo. Hãn hoạt động rất đặc lực.

- Ai hoạt động đặc lực? Minh Ngọc, hay là nhân viên của Sở?

- Thưa, cả hai. Trong số các trú sứ Giám đốc của địch ở miền Nam, Minh Ngọc được coi là phần tử khôn ngoan, mưu mô và can trường nhất. Nhân viên của ta phải khéo léo lắm mới không bị hãn ngờ vực.

- Hừ, tôi được tin là Minh Ngọc mê gái như điên. Gần đây, hãn nặng tình với một vũ nữ hoa khôi của tiệm nhảy Minh Phụng. Vì mê gái, hãn đã tỏ ra hờ hênh và khờ khạo. Bên Công an vừa mật báo với tôi rằng họ ngờ chủ xa lông xe hơi Minh Ngọc là nhân viên hoạt động cho địch. Tôi không thể cho Công an biết rằng chúng ta đã khám phá ra Minh Ngọc là Giám đốc trú sứ Smerch từ lâu.

Vì như vậy thì hỏng hết. Công an làm việc rất giỏi, nhất là từ khi Tổng giám đốc là chuẩn tướng Miên. Đánh hơi thấy mùi ngon, họ sẽ cho người bám sát Minh Ngọc từng giờ, từng phút. Chỉ cần một vài tuần lễ là phăng ra ngọn ngành.

Kế hoạch hiện nay của tôi là tìm mọi cách che mắt chuẩn tướng Miên. Cô đã nghĩ ra phương pháp nào chưa?

- Thưa...

- Tướng Miên còn trẻ, mới 33 tuổi, lại chưa vợ, và rất hào ngọt. Cô hãy giao việc này cho ban Biệt vụ. Chọn một nữ nhân viên nhan sắc mặn mà, ăn nói thật dịu dàng... Tôi không muốn ông tướng tài hoa này ở Sài Gòn ngày mai nữa. Cô hãy bố trí cho nữ nhân viên của Sở đến gặp tướng Miên sáng mai, chẳng hạn để xin sưu tra hồ sơ một can nhân nào đó. Nhân viên của ta được tùy cơ ứng biến. Chẳng hạn lừa lời mời tướng Miên ra Vũng Tàu đổi gió vì mai là thứ bảy. Sau thứ bảy là chú nhật... Sáng thứ hai, làm ỏng, làm ẻo, đòi ở lại thêm vài ba ngày nữa. Cô đã nghe rõ chưa?

- Thưa, rõ. Chuẩn tướng Miên rất giỏi. Sớm muộn ông ta sẽ biết là mình đưa vào xiếc. Sợ ông ấy làm dữ thì nguy.

-Ồ tướng Miên là đồng chí, không phải là đối phương. Ta không muốn ông ta biết chuyện vì chưa tiện. Sau này có biết nữa cũng chẳng sao, và nếu ông ta không hỏi, tôi cũng nói.

Lê Diệp xen vào :

- Thưa ông, cách đây 4 tháng, Sở cũng đã dùng mỹ nhân kế lôi chuẩn tướng Miên lên Đà Lạt. Khi về, biết chuyện, ông ta thề là từ giờ đến già quyết không nghe lời đường mật của đàn bà đẹp nữa. Sở lần này, ông ta rút kinh nghiệm và không bị lừa nữa.

Ông Hoàng bật lên một tiếng cười ngẩn :

- Anh nói đúng, nhưng chỉ đúng một nửa mà thôi. Chuẩn tướng Miên là tay khôn ngoan, tất sẽ nghĩ rằng nếu tôi muốn lừa lần nữa tôi phải đổi chiến thuật, hoặc ít ra cũng đổi kế hoạch. Nhưng lần này, tôi vẫn giữ chiến thuật cũ, mỹ nhân kế, và kế hoạch cũ, mời ông ta đi khỏi Sài Gòn một thời gian. Ông ta sẽ cắn câu ngay, vì không thể ngờ được tôi lại ngây thơ đến nỗi tái diễn hai lần tấn trò gái đẹp.

Vả lại, anh còn quên một điều quan trọng : dầu biết tôi đúng tay vào, chuẩn tướng Miên cũng ra đi một cách vui vẻ. Mỹ nhân là của báu vô giá trong thiên hạ, kẻ đại anh hùng cũng khổ lụy, huống hồ tướng Miên. Hơn nữa, để đâu được người đẹp mời ra Vũng Tàu hóng gió.

- Thưa ông, tôi chỉ ngại ông ta tương kế, tựu kế, giả vờ ra Vũng Tàu, và dặn nhân viên phá đám chúng ta ở Sài Gòn.

- Anh nói đúng. Nhưng tôi không tin tướng Miên còn đủ sáng suốt để tương kế, tựu kế, chơi ngược lại ta. Dầu ông ta sáng suốt, tôi vẫn có cách làm ngậm miệng. Cô ra lệnh cho nhân viên theo ra Vũng Tàu và lén chụp hình cho tôi.

- Trời ơi! Ông bắt tôi làm chuyện nhục nhã này sao được!

- Không biết đây là lần thứ mấy chục cô cưỡng lại mệnh lệnh của tôi. Chụp hình như vậy là chuyện nhục nhã đối với người thượng lưu trí thức, hoặc đối với bất cứ ai có phẩm cách, phải không cô? Nhưng trong nghề điệp báo, người ta không được quyền nghĩ đến trí thức hoặc phẩm cách nữa. Mà chỉ nghĩ đến bốn phận. Theo cô, thì chúng ta nên bí mật chụp hình, rồi bắt ông Miên án binh, bất động, hay là áp dụng tư cách quân tử tàu mặc cho ông ta khám phá ra tự sự và hạ lệnh bắt giam Giám đốc trú sứ Minh Ngọc, làm kế hoạch của Sở sôi hỏng, bỏng không?

- Thưa ông...

- Một đảng là phẩm cách của một người, một đảng là phẩm cách của hàng triệu người, của hàng chục quốc gia, theo cô nên chọn đảng nào?

- Xin lỗi ông.

- Cô làm dưới quyền tôi đã lâu, tôi coi cô như con ruột, tôi không muốn thỉnh thoảng cô lại xin lỗi như con nít. Chính vì cô quá nặng về tình cảm nên tôi không cử cô ra nước ngoài công cán.

- Thưa, tôi xin cố gắng.

Ông Hoàng mỉm cười :

- Thôi, để tôi nói sang chuyện khác. Chuyện Đàm Huân. Liệu địch nghi ngờ hãn không?

Nguyễn Hương đáp :

- Cho đến phút này thì trú sứ vẫn tín nhiệm hãn. Nhưng...

Nàng bỏ lửng câu nói.

Vì chuông điện thoại reo. Lệ thường, ông Hoàng vẫn để Nguyễn Hương nghe trước, chỉ khi nào quan trọng nàng không đủ thẩm quyền giải quyết mới chuyển thẳng cho ông. Đêm nay, một linh tính đặc biệt bắt ông Tổng giám đốc đích thân cầm máy.

Người ở đầu giây là Triệu Dung.

Giọng ông Hoàng hơi đổi khác :

- Phải, tôi đây. Sao? Đàm Huân chết rồi ư? Đúng không? Chết như thế nào?

Tiếng nói của Triệu Dung vang ngân trong ống nghe :

- Cách đây 30 phút. Hãn vừa ở tiệm nháy ra thì bị cam nhông cán ngang bụng, chết không kịp trối. Tai nạn xảy ra trên quãng đường tối, vắng bóng cảnh sát, nên tài xế phóng xe bỏ trốn. Tuy nhiên, một vũ nữ ghi được số xe. Tôi sợ...

Ông Hoàng ngắt lời :

- Anh nghĩ rất đúng. Số xe nhất định là giả. Ghi được số xe vô ích. Dầu là số thật cũng chẳng đi tới đâu, vì đó là xe đánh cắp. Thôi, tôi hiểu rồi, địch đã tái diễn tấn trò xưa như trái đất, dùng tai nạn xe hơi thông thường để bịt miệng. Còn Minh Ngọc? Hãn còn ở nhà không?

- Thưa, nhân viên của tôi vừa phúc trình là Minh Ngọc lái xe hơi ra khỏi nhà.

- Đi về hướng nào?

- Xa lộ.

- Có ai rượt theo không?

- Không.

- Không là thượng sách. Việc này đã giúp tôi hiểu được nghĩa của bức điện mà Sở vừa bắt được của Hà Nội. Hiện anh ở đâu.

- Thưa, xe hơi của tôi đang đậu gần cầu Phan Thanh Giản, chờ chỉ thị của ông.

- Anh hãy về ngay.

- Thưa, về khánh hội?

- Phải. Tôi chờ anh.

Thái độ trầm mặc, ông Tổng giám đốc đặt điện thoại xuống giá. Nguyên Hương nhìn ông bằng cặp mắt dò hỏi. Ông Hoàng đột nhiên quay lại, giọng răn rỏi :

- Tiên đoán của tôi có lẽ không sai sự thật là bao. Địch đang sửa soạn một số đại qui mô ở Sài gòn. Đàm Huân bị hạ sát có nghĩa là địch khám phá ra hẳn làm nhiệm vụ trùng cho ta. Minh Ngọc có lẽ đã bị triệu hồi. Hẳn lái xe lên xa lộ, rồi đi Bình Dương.

- Tại sao ông biết hẳn đi Bình Dương?

- Trạm chiêu đãi của điệp viên địch xuất nhập Sài gòn nằm trên lộ trình Bình Dương. Tôi chưa biết Minh Ngọc rời miền Nam bằng đường nào, song có lẽ là bằng đường bộ, vượt biên giới. Tôi cầu trời, khẩn Phật cho công an biên phòng chệnh mảng để Minh Ngọc thoát khỏi. Hẳn bị bắt lại thì phiền lắm. À, ngày mai cô không cần môi chài chuẩn tướng Miên nữa. Chúng ta có thể bước sang phần hai của kế hoạch Mắt thần được rồi.

- Kế hoạch Mắt thần? Thưa, tôi chưa hề được nghe ông nói đến kế hoạch Mắt thần. Lệ thường, ban kế hoạch đưa hồ sơ qua tôi, rồi tôi trình lên ông. Lần này...

- Cô không biết là phải, vì kế hoạch này không do ban kế hoạch nghiên cứu như mọi lần. Và trước đây một giờ đồng hồ tôi cũng chưa nghĩ

tới. Trung ương Smerch vừa giúp tôi nghĩ ra xong. Cô nghĩ xem : họ giết Đàm Huân, triệu hồi Minh Ngọc sau khi kế hoạch bắt cóc Văn Bình bị thất bại, không phải để đùa với tôi. Mà là để chuẩn bị một giai đoạn mới.

- Giai đoạn này ra sao thưa ông?

- Giai đoạn này chưa xảy ra nên tôi không biết nổi. Vì vậy, tôi mới dùng danh từ Mắt thần. Mắt thần để nhìn xuyên qua màn bí mật. Mắt thần để chọc thủng gan ruột của trung tướng H., trưởng đoàn cố vấn Smerch ở Bắc Việt.

- Văn Bình sẽ đóng vai chính trong kế hoạch Mắt thần, phải không thưa ông?

- Có và không. Không, vì theo chương trình, Văn Bình phải lánh mặt đối phương một thời gian để khỏi bị ám sát, và nhất là để lấy lại sức khỏe suy mòn trước khi đảm nhận một công tác trọng đại do sự nhờ cậy tập thể của các cơ quan tình báo đồng minh. Tuy vậy, không mà có, vì nếu tình hình biến chuyển, tôi có thể giữ Văn Bình lại... Nhưng việc này cũng còn tùy... tùy theo trời nắng hay mưa... tùy theo...

Ông Hoàng không nói thêm nữa.

Như nhà sư có nhiều năm đạo, ông thường tịnh khẩu mỗi khi suy nghĩ, hoặc không muốn cho thuộc viên - dẫu là thuộc viên thân cận như ruột thịt - biết những điều cần được giữ kín.

Dáng điệu chậm chạp, ông Hoàng khoác áo bơ-lu-dông rộng mênh mông vào người. Lê Diệp cản lại :

- Ông dặn tôi là sẽ ở lại Khánh hội cho đến trưa mai để cứu xét hồ sơ.

Ông Hoàng buông điếu xì-gà, giọng hơi ngạc nhiên :

- Hồ sơ nào?

Lê Diệp đưa hai tay lên trời :

- Thưa, tôi không biết.

- Thế à? Có lẽ tôi quên đấy. Dạo này, tôi mắc bệnh hay quên.

Nguyên Hương rụt rè đề nghị :

- Ông nên ra Nha Trang nghỉ vài ba ngày thì hơn. Trời Sài gòn mấy hôm nay lạnh kinh khủng, tôi thấy ông húng hắng ho, bệnh cũ tái phát

nguy hiểm.

Mỗi lần ông Tổng giám đốc tỏ vẻ mệt, Nguyễn Hương thường bạo miệng đề nghị như vậy. Và lần nào cũng như lần nào, ông Hoàng cũng bác bỏ thẳng tay. Ông nói rằng ông không có quyền nghỉ, và ông cần tiếp tục làm việc, tiếp tục làm việc tiếp tục làm việc... Nàng đã nghe ông Hoàng lặp lại hàng ngàn câu nói quen thuộc... tiếp tục làm việc.

Ngạc nhiên xiết bao, ông Tổng giám đốc lại nhíu mày trước lời đề nghị của nàng, mắt hơi chớp, chứng tỏ nội tâm xúc động. Ông đứng lặng giây lâu, điều xì-gà tắt ngúm rung rung trong bàn tay nhăn nheo.

Điều mà Nguyễn Hương cũng như nhân viên thân cận trong Sở không bào giờ ngờ tới đã xảy ra. Ông Hoàng gật đầu, giọng ngọt ngào :

- Ừ, cô nói phải. Có lẽ tôi cần ra Nha Trang một thời gian để dưỡng sức. Từ ngày về nước đến giờ, tôi chỉ lẩn quẩn ở Sài Gòn.

Mặt Nguyễn Hương tràn trề hân hoan. Nàng reo lên :

- Tôi xin lấy phi cơ ngay.

Nhưng ông Hoàng xua tay :

- Không. Cô lấy vé Air Vietnam cho tôi. Lâu lắm, tôi chưa được hưởng lại cái thú làm hành khách dân sự, tự do đi, tự do về, tự do trèo lên máy bay, và tự do vào tiệm ăn.

Gió lạnh bên ngoài ập vào.

Ông Tổng giám đốc co ro đi bên Lê Diệp. Lòng ông bỗng vui rộn như cậu bé được về quê thăm cha mẹ nhân dịp nghỉ hè.

Ra đến cửa, một sức mạnh lạ lùng níu ông lại. Nha Trang... Nha Trang... một thành phố nên thơ nằm dọc bờ biển cát trắng mông mênh, nước mặn trong xanh cuộn sóng đến tận chân trời đầy mộng. Những con thuyền buồm lừng lờ trên nền biển nhấp nhô... những cặp trai gái rủ nhau tình tự trên bãi rộng, dưới mặt trời ấm áp hoặc dưới ánh trăng vàng huyền ảo...

Sau nhiều năm giam hãm giữa bốn bức tường bê-tông kiên cố như pháo đài Maginot, ông Hoàng sắp được thoát ra cảnh trời nước Nha Trang bao la.

Bãi biển Soriento cũng toàn cát trắng... Nước mặn Soriento cũng trong xanh... Cũng những con thuyền buồm lừng lờ trên nền biển nhấp nhô... Cũng những cặp trai gái rủ nhau tình tự... Mấy chục năm trước, ông đã sống những thời khác thần tiên trên bờ biển với người vợ ngoại quốc mà ông yêu tha thiết.

Tên nàng là Maria...

Maria đã chết. Chết vì những éo le thê thảm của nghề điệp báo... Maria không còn nữa, chàng phóng viên báo chí quốc tế kiêm điệp viên quốc tế đã thề dâng cuộc đời cho sóng gió. Chàng thanh niên hào hoa phong nhã bắn súng bá phát bá trúng, võ giỏi phi thường, uống huyết ky như hũ chìm, khiêu vũ suốt ngày đêm không mỏi gối đã già trước tuổi, rồi năm tháng qua, với mái tóc muối tiêu và mỗi sần đơn chiếc, trở thành ông Hoàng, Tổng giám đốc Mật vụ.

Ông Hoàng rùng mình ớn lạnh. Maria... Maria... ông sức nhớ tới một câu thơ của thi sĩ phong cùi yếu mạng Hàn Mặc Tử :

Maria... linh hồn tôi ớn lạnh.

Như máy, ông quay phắt lại, giọng đanh hẳn :

- Cô Nguyễn Hương.

Nguyễn Hương bàng hoàng như bị trúng phong.

- Thưa ông.

Ông Tổng giám đốc thở dài :

- Tôi không đi Nha Trang nữa.

Ông ngập ngừng một phút rồi tiếp :

- Từ lâu, tôi không thích ra vùng biển. Cô là người thân của tôi hẳn đã hiểu vì sao.

Nguyễn Hương thần thờ cúi xuống đồng hồ sơ, ánh đèn đêm nhảy múa loạn xạ trước mắt. Nàng không lạ gì ông Hoàng nữa. Phục vụ nhiều năm dưới quyền ông, nàng đã hiểu rõ quá khứ và tâm sự của ông. Tuy nhiên, nàng không bao giờ ngờ rằng ông Tổng giám đốc già nua, ngày thường khắc khổ và khô khan ấy, lại chứa chất trong lòng một trái siêu bom tình cảm nổ chậm.

Có lần ngồi tán gẫu với Văn Bình bên ly huyết-ky nàng đã cương quyết đánh cuộc rằng công việc quốc gia và quốc tế bề bộn đã khiến ông Hoàng quên được quá khứ xa xăm. Khi ấy Văn Bình nhún vai nhìn nàng bằng cặp mắt nửa thương hại, nửa trào lộng rồi nói :

- Sở đoán của đàn bà là chỉ xét đàn ông qua bề ngoài. Ông Hoàng rất bận, song vẫn không thể quên được dĩ vãng. Người đàn ông càng già tuổi đời bao nhiêu càng nặng tình cảm bấy nhiêu. Có lẽ vì vậy mà em chưa hiểu được lòng anh. Em chỉ nghĩ đến những tình vụn mớ hồ của anh mà không quan tâm tới mối tình lớn nhất. Mối tình của anh đối với em. Anh chưa lấy em làm vợ, có lẽ suốt đời chúng ta sẽ không có con với nhau, nhưng đó không phải là chúng ta không yêu nhau tha thiết.

Nghe Văn Bình nói, nàng nhăn mặt. Nàng đã nhàm tai trước thói quen ngụy biện của chàng.

Phút này, nàng mới biết chàng nói đúng.

Bước chân lệt xệt của ông Hoàng còn vang trong tai Nguyên Hương. Không hiểu sao nàng cảm thấy cõi lòng rào rạt. Rồi như đứa trẻ, nàng bưng mặt khóc rưng rức.

[1] Công ty Du lịch Thích hợp là Compatible Tours Limited, do Randy “Jim” Leighton làm Giám đốc. Trước kia là Giám đốc một hãng nhiếp ảnh người mẫu Leighton mới 44 tuổi (1967). Bên trong Compatible Tours có một văn phòng lấy tên là Variety Introductions Ltd, chuyên giới thiệu các cặp vợ chồng muốn trao đổi. Văn phòng của Leighton chiếm một khu nhà lớn ở Oxford Street, Luân Đôn. Nhà cầm quyền Anh muốn đóng cửa mà không được.

[2] Đó là Club Wow, nằm trong doanh nghiệp Ras Enterprises, ở Grand Central Station, Nữ Ớc 17, N. Y. Muốn gia nhập phải trên 21 tuổi. Niên liễm là 10 đô la, gia nhập thí nghiệm trong 5 tháng phải trả 5 đô la Mỹ. Phụ nữ gia nhập khỏi phải đóng liễm phí, chỉ cần gửi hình mà thôi. Club Wow ấn hành một nội san gọi là Club Wow Magazine, trong đăng hình ảnh hội viên, và lai cáo tìm bạn từ khắp nơi trên thế giới gửi về. Hội viên của Club Wow còn dính líu vào nhiều hoạt động khác nữa mà tác giả không tiện kể ra ở đây.

Người Thứ 8
Nữ Thần Âm Sát
Chương 4
Hồ ly tình ái

Mùa đông trôi qua, rồi Tết Nguyên đán. Tết năm ấy cũng lạnh kinh khủng. Toàn thể Sài Gòn đều thu mình trong áo len. Đường phố vắng teo, xa lộ Biên Hòa buồn hiu như sa mạc.

Rồi mùa xuân tới.

Sài Gòn bắc đầu sống lại sau ba tháng run rét. Những cành cây khẳng khiu trên đại lộ Công Lý bắt đầu trổ lá non. Thiên hạ bắt đầu ùa nhau ra Vũng Tàu đổi gió.

Mùa xuân đã bỏ đi một cách vội vã như người đàn bà lỡ hẹn với tình nhân trẻ tuổi. Nắng hè phủ đầy thủ đô, bụi bay trắng xóa, những cơn mưa quen thuộc ào ào đổ xuống.

Con chim Z.28 bị cầm tù trong lồng son đã được bốn tháng. Bốn tháng dài đằng đẳng mà ngắn ngủi lạ thường. Dài, vì Văn Bình mất hẳn tự do, không được tự do buổi chiều ra đường Tự Do uống rượu, chiêm ngưỡng kho báu thiên hạ, buổi tối vào tiệm nhảy để luyện cặp giò, và ban đêm vào những căn phòng lữ quán gần máy điều hòa khí hậu để tâm tình cho đến sáng mới chịu chợp mắt.

Song dài mà ngắn, vì bên cạnh chàng có Quỳnh Loan.

Gái một con trông mòn con mắt, Quỳnh Loan có con đẹp hơn Quỳnh Loan thơ ngây bội phần. Những đường cong tóe lửa trên thân thể cân đối của nàng lại tóe lửa mạnh mẽ và khiêu khích hơn bao giờ hết. Mắt nàng trong hơn và đen hơn, dáng đi trưởng thành của nàng uyển chuyển hơn, cử chỉ của nàng quyến rũ hơn.

Không phải là người quen với nếp sống bất di dịch, Văn Bình đâm ra chán ngấy. Nàng hiểu ý chàng nên một mực chiều chuộng. Văn Bình chưa dám xé rào vì ông Hoàng đã ra lệnh rõ rệt. Tuy nhiên, lý do khiến chàng tạm thời ngoan ngoãn là vì đứa con chung của chàng với Quỳnh Loan.

Văn Hoàng giống cha như đúc. Mới một tuổi mà nó đã có luồng mắt cương nghị, pha vẻ lẳng lơ, cái miệng cười thu hồn đàn bà. Mới một tuổi mà nó đã biết đi cứng cáp, và suốt ngày múa may, lăn lộn, như thể đang luyện võ thuật. Mới một tuổi mà nó đã đứng đắn, không khóc oa oa đòi sữa, cũng như không sống ỷ lại vào cha mẹ.

Sự hiện diện của đứa con trai đầu lòng thông minh và khôi ngô cũng làm Văn Bình đứng đắn hơn lên. Để khuây khỏa, chàng nô đùa với nó, hoặc bồng nó lên sân thượng nhìn mây bay lửng lơ trên trời hoặc nhìn đoàn xe dài ngoằng lượn khúc trên đường nhựa quanh co phía dưới.

Cho đến ngày giông tố xảy ra.

Kẻ gieo giông tố là Nguyệt Hằng, nữ nhân viên cự phách của cơ quan ám sát tối mật Smerch, lá bài thâu cáy của trung tướng H.

Nguyệt Hằng đã tới Sài Gòn. Nàng gây ra giông tố song chưa xuất đầu lộ diện. Nàng đợi ông Hoàng ra tay trước.

Và ông Hoàng đã ra tay. Theo lệnh ông Tổng giám đốc, một ban mới trong sở Mật vụ lao đầu vào vòng chiến.

Ban Đảo vụ.

Tối hôm ấy, trời trong không một gợn mây. Gió mát hiu hiu thổi vào thành phố ướt dẫm mồ hôi, sau 12 giờ đồng hồ nóng như lửa đốt. Mọi chiếc xe hơi đắt tiền nhất đều được lái ra khỏi ga ra, và phóng lên xa lộ Biên Hòa.

Một trong những báu vật cơ khí này là chiếc Jensen Interceptor, hơn sáu ngàn phân phối lòng máy, do Hoa Kỳ chế tạo, Anh quốc đóng vỏ ngoài, tốc lực 225 cây số một giờ.

Thủ đô Sài Gòn chỉ có một chiếc Jensen độc nhất sơn màu trắng, bọc nệm đỏ, số tự động. Chủ nhân của nó là Tổng Văn Bình, Z.28 của sở Mật vụ, chơi xe mỗi năm mỗi thay không thua ông hoàng Rainier xứ Mônacô, mặc dầu về sản nghiệp tư chư có miếng đất cắm dùi, trương mục ngân hàng không có một xu.

Sau một thời gian nằm khàn trong ga-ra riêng của Sở, theo lệnh ông Hoàng, chiếc Jensen được mang ra dùng từ hơn tuần nay. Như thường lệ, nó đậu ở đâu là thiên hạ bầu đen đến đấy. Thiên hạ ở đây là thiếu nhi hiệu

kỳ, nhưng phần đông còn là đàn ông thèm thường, và nhất là con gái chưa chồng, hoặc có chồng nghèo mà thích sang trọng. Đứng cạnh chiếc Jensen, người bình tĩnh nhất Sài Gòn cũng nóng mặt, tưởng tượng như được một bàn tay tuyệt diệu vuốt ve, song chỉ được vuốt ve nửa chừng rồi thôi, để lại trên da thịt và trong ngũ giác một sự tiếc nuối chưa thỏa mãn.

Chiều chưa tắt nắng thì chiếc Jensen thấp lè tè, đậm ngòi toàn bằng da thật đỏ ối, bên ngoài kèn sáng loáng, đã nghênh ngang trên đường phố Sài Gòn.

Chủ nhân mặc sơ mi dẹt kiểu Mỹ, cổ đính khuy tròn. Màu sơ mi vàng nhạt nổi bật, trên nền da trắng đỏ, chứng tỏ y là người trí thức song ưa vận động ngoài trời. Trông bấp thịt cuồn cuộn, xương cổ tay tròn trịa, đôi vai thuôn thuôn, khuôn mặt dài cương nghị điểm cặp mắt sáng quắc, và cái miệng cười lôi cuốn, đàn ông khó tính cũng mê say, hướng hồ đàn bà và là đàn bà phòng không gối chiếc, đàn bà ở xứ có ít đàn ông vì đàn ông không sinh đặc địa, hoặc đàn ông đã đi lính hết.

Đúng theo chương trình đã định – chương trình của ông Hoàng mà y phải thi hành không được sai một chi tiết, hoặc chậm một phút – chủ nhân đậu xe trên lề đường Tự Do. Y không dừng lại bên dưới Quốc hội, mà là đối diện đại lý quán Continental, gần lối vào rạp chiếu bóng Eden.

Khóa xe xong xuôi, y bách bộ lại nhà hàng Pagode.

Giờ này, thủ đô thanh lịch đã tề tựu đông đủ. Nhất là chiều thứ bảy. Và là chiều thứ bảy đầu tháng. Nếu y không khôn ngoan, gọi điện thoại trước thì chờ đến tối mịt cũng chưa có ghế trống. Và lại, ông Tổng giám đốc chỉ cho phép y tạt qua một lát, uống cạn ly huyết-ky, hút hai điếu thuốc Salem rồi trở ra xe hơi, mặc dầu y rất khoái ngồi thật lâu, để rửa mắt cho thỏa thích, bỏ nhiều tháng thờ bụi trên cao nguyên và cấm cung trong trại huấn luyện bí mật.

Chỉ thị của ông Tổng giám đốc được ghi rõ ràng trên tờ giấy màu vàng, đánh máy IBM, giòng đôi : mục đích công tác là phơi mặt ra cho thiên hạ thấy, phơi mặt ra càng nhiều càng tốt, và phơi mặt ra theo những giờ giấc nhất định.

“Phơi mặt ra”, y không hiểu sao ông Hoàng lại dùng cái danh từ thô lỗ này ba lần trong một câu ngắn ngủi. Vì ngược lại, trong cuộc gặp gỡ chớp nhoáng sau khi tốt nghiệp khóa huấn luyện đào vụ, y toàn nghe những lời hoa mỹ. Có lẽ ông Hoàng sợ y quên. Vì đầu sao y chỉ mới là nhân viên trong ban XX, nghĩa là nhân viên tập sự.

Lần thứ nhất trong đời được ông Tổng giám đốc đích thân tiếp kiến, y run run đứng không vững, và khi được mời ngồi xuống ghế, y vẫn còn lính quỳnh, miệng lại lúng búng như ngậm hột thị.

Giọng nhân từ, ông Hoàng bảo y :

- Ngồi xuống, Đại tá đứng làm gì mỗi chân.

Y chưa bao giờ đeo lon binh nhì nữa, chứ đừng nói là Đại tá, một chức cao vòi vọi trong quân đội. Nhưng ông Hoàng nói rõ mồn một, y không nghe lắm được. Nghĩa là ông Hoàng muốn y đoạn tuyệt hoàn toàn với quá khứ, với cuộc đời chân chỉ hạt bột của một sinh viên năm thứ nhất công chính, chán ngấy nghề kỹ sư cạo giấy, coi thợ làm cầu cống, nên đệ đơn xin gia nhập ngành an ninh chìm.

Ông Hoàng lại nói :

- À, tên Đại tá là gì nhỉ? Đúng rồi, tên là Văn Bình, Tổng Văn Bình, bí hiệu Z.28. Phải không, Đại tá?

Y ngậm ngừng :

- Thưa ông Tổng giám đốc, vâng.

- Đại tá thích uống rượu chát phải không?

- Không. Cái thú nhất đời của tôi là uống huyết-ky. Huyết-ky thứ chính hiệu, nhập cảng từ miền bắc Anh quốc. Và uống vô hồi kỳ trân, càng uống càng tinh tảo như sáo sậu.

- Hà, hà... thế còn thú nào nữa? Chẳng hạn thú hút xì-gà? Xì-gà Havana hay xì-gà Ma-ni?

- Thưa, Z.28 ghét xì-gà đệ nhất. Chỉ chuyên môn hút thuốc lá. Và thuốc nào cũng ghét như nhau. Ngoại trừ thuốc Salem thơm mùi bạc hà, thứ đặc biệt do Sở đặt tại Hoa Kỳ.

- Xe hơi?

- Thưa, xe hơi thì toàn loại đua. Hồi xưa, Z.28 dùng Dauphine mui trần.

- Lộn rồi.

- Xin lỗi ông, đó là xe Floride.

- Ủ, anh nên thận trọng hơn nữa. Xe Dauphine 2 cửa, mui trần thì gọi là Floride. Nhưng xe của Z.28 tuy là Floride nhưng không phải là Floride, vì mua tại Mỹ.

- Vâng, đó là xe Caravelle. Loại Floride bán qua Hoa Kỳ được đổi tên là Caravelle.

- Giỏi. Z.28 là vua xe đua, ham xe đua không kém rượu huyết-ky, không được quyền lăm lẩn.

- Thưa, sau ngày dùng chiếc Caravelle, tôi thích loại nhiều mã lực hơn nên sắm Porsche. Mercedes 190SL, trước khi chuyển sang chiếc Jensen.

- Tại sao lại bán xe Porsche?

- Vì máy xe ở phía sau, bị đâm ở Cáp nát bấy. Chiếc Mercedes chỉ xài được 3 tháng rồi đổi chủ vì khi ấy bên Đức mới có loại Mercedes tân kỳ hơn, 220SE.

- Bây giờ đến xe Jensen. Vì sao Văn Bình mua Jensen?

- Thưa, nhân một chuyến công tác tại Ý.

- Được. Cuộc hạch hỏi đã tạm đủ. Tôi chỉ cần anh trả lời một câu nữa mà thôi. Quan niệm của Z.28 về tình yêu ra sao?

- Yêu lung tung, gặp ai cũng yêu. Song không yêu ai được lâu. Sở đoản số một của Z.28 là đàn bà đẹp. Vừa rồi, vì nhăng nhít với bà Như Luyện vợ góa của bác sĩ Túc Lãng, mà suýt mất mạng trong một cuộc phục kích của Smerch tại Sài gòn.

- Smerch, anh vừa nhắc đến Smerch... Anh đã hiểu rõ Smerch chưa?

- Thưa, Smerch là cơ quan ám sát bí mật nhất, ghê gớm nhất, và tàn nhẫn nhất thế giới.

- Chính thế. Và ngày nay anh là con mồi mà tôi dâng trên khay bạc cho Smerch. Có thể họ bắt anh. Có thể họ giết anh. Điều này tôi không thể

đoán trước được. Bây giờ, tôi cần anh xác nhận lại lần cuối. Mặc dầu anh đã cam kết, trước mặt tôi phút này, anh có trọn quyền hủy bỏ lời cam kết, mà danh dự anh không bị xâm phạm, mà Sở và tôi không hề có mặc cảm với anh trong tương lai.

Anh bằng lòng đóng nốt vai trò không?

- Bằng lòng. Tôi là người chỉ nói một lần.

- Anh rất đáng khen. Tôi hy vọng anh sẽ trở về lành lặn và nó chuyện với tôi nhiều lần nữa. Theo kế hoạch, anh sẽ xuất đầu lộ diện trên khắp các ngã đường Sài Gòn, với ý định cho đối phương để ý và theo dõi. Theo nguyên tắc tình báo sơ đẳng, xuất hiện vào giờ giấc nhất định là tối kỵ. Nhưng Z.28 lại khác. Hắn vẫn biết như vậy là khờ khạo, là dọn đường cho địch nã đạn vào tim, mà hắn vẫn lao đầu vào.

Anh hiểu chưa? Z.28 là một điệp viên tự ái, tự ái một cách kinh khủng, tự ái đến mức xuẩn động. Hễ nơi nào nguy hiểm thì hắn dùng dùng chạy tới, nguy hiểm nhiều chừng nào hắn càng thích thú chừng ấy. Biết địch bố trí sát hại hắn, hắn lại trêu ngươi. Anh lái xe trong giờ giấc nhất định là để lờm nhân viên Smerch. Tôi tin là họ sẽ hành động thần tốc. Nghĩa là anh lộ mặt ra là họ thanh toán tức khắc.

Giới điều khiển điệp báo trên thế giới có 2 thói quen : hoặc là lừa nhân viên đến chỗ chết, hoặc là báo trước cho nhân viên biết. Tùy hoàn cảnh, một trong hai phương pháp này được dùng. Lừa nhân viên đến chỗ chết là phương pháp tàn nhẫn, không thích hợp với các quốc gia tự do, tuy nhiên, nói như vậy không phải là bào giờ cũng dùng phương pháp thứ hai. Trong quá khứ, hơn một lần nhân viên của tôi đã thiệt mạng thâm. Miễn cưỡng tôi phải giấu diếm sự thật...

Nhưng còn trong trường hợp này... trường hợp của anh, tôi không có điều gì cần giấu diếm. Anh được quyền biết hết. Còn thắc mắc điểm nào, anh cứ hỏi, tôi sẵn sàng giải thích.

- Thưa, tôi hoàn toàn đặt lòng tin nơi ông.

- Cám ơn anh. Trong vòng 4 tháng nay, nửa tá nhân viên của Sở đã bị hạ sát. Trong số này, phân nửa là nhân viên mang số Z, nghĩa là nhân viên chính thức được coi là quý báu của Sở, tuyển nạp một ngàn nhân viên

may ra mới gạn lọc được một hoặc hai là cùng. Đào tạo một sĩ quan chuyên nghiệp cho quân đội đã khó đào tạo điệp viên Z. còn khó hơn nhiều. Tính đồ đồng một nhân viên XX muốn trở thành Z. phải tiêu tốn của Sở 15 ngàn đô-la, tức là 2 triệu đồng, chưa kể tiền lương, tiền phụ cấp công tác, tiền phụ cấp nguy hiểm, tiền bảo hiểm nhân mạng... Vị chi là 10 triệu đồng một nhân viên trong vòng 3 năm.

Mất một nhân viên Z. ta mất toi 10 triệu bạc. Song vấn đề tiền chi là hột bụi, so với thiệt hại tinh thần và thiệt hại kỹ thuật. Những nhân viên có trình độ như Z.28 trên thế giới chỉ có 3, 4 người là cùng. GRU, KGB, và Quốc tế Tình báo Sở Trung cộng sẵn sàng trả hai, ba triệu đô-la trở lên cho ai giết được Z.28. Bắt sống thì số tiền thưởng được tăng lên gấp đôi, hoặc gấp ba. Nếu cần họ có thể trả tới 10 triệu đô-la.

Lấy đồng đô-la để đánh giá con người là điều vạ bất đắc dĩ, sở dĩ tôi nhắc tới là để anh có đủ yếu tố nhận thức được tầm quan trọng của công tác...

Nói cách khác, Smerch sẽ không ngần ngại trước mọi khó khăn, miễn hồ loại trừ được Z.28. Trong thời gian thụ huấn, anh đã tỏ ra xuất sắc. Hầu hết giảng viên đều cho anh điểm ưu, đó là điều vinh hạnh cho anh và điều đáng mừng cho tôi. Tôi chỉ mong sao nah cố gắng giữ gìn tính mạng vẹn toàn...

Địch đã áp dụng mỹ nhân kế nhiều lần và đã thất bại. Có thể địch sẽ áp dụng lần nữa. Song địch chỉ áp dụng mỹ nhân kế nếu muốn bắt sống, hoặc giả đã có sẵn một tổ chức đại qui mô. Nhược bằng địch muốn rảnh nợ thì chỉ cần mai phục và hạ sát... Về võ nghệ, anh chưa thể sánh với Z.28 thật thụ, nhưng ít ra anh cũng đủ tự vệ hữu hiệu. Còn về tác xạ... tôi đọc trong báo cáo thấy anh rút súng hơi chậm. Chậm một phần trăm giây đồng hồ đủ chết rồi, bởi vậy từ lúc bắt tay vào việc anh phải gia tăng thận trọng. Phải quan sát tứ phía kỹ càng trước khi lên xe. Lái xe phải luôn luôn nhìn kính hậu trước vô-lăng và kính hậu gắn hai bên về...

Xe Jensen được lắp kính riêng, có năng lực cản đạn. Đạn tiểu liên trở xuống sẽ chẳng làm gì được anh. Trừ phi địch bắn đại liên, song tôi không tin Smerch có đạn liên, hoặc dám dùng đại liên giữa thủ đô Sài gòn.

Xe hơi lại được gắn máy điều hòa khí hậu, anh nên luôn luôn lên kính kín mít. Tiếc là không kịp, nếu không nhân viên chuyên môn đã lắp mắt thần CMS cho anh.

- CMS?

- Phải, đó là một dụng cụ điện tử tinh vi vừa được phát minh. Nó chỉ lớn bằng hộp bánh bích qui có thể đeo dưới táp-lô xe hơi, song tác dụng rất quan trọng. Bằng một ống kính nhỏ xíu, giấu kín dưới gầm xe, hoặc gắn vào kính chiếu hậu, nó có thể nhìn thấy mọi vật phía sau trong khi xe chạy. Nó có trí nhớ vô cùng minh mẫn, xe hơi nào rượt theo sau đều bị nó nhận ra, không bao giờ làm lẫn.

Ban đêm mắt thần cũng sáng như ban ngày. Nó còn có thể nhìn xuyên qua sương mù. Khi nào biết chắc là xe bị đối phương bám sát, mắt thần bèn reo một hồi chuông báo động. Không có mắt thần CMS, công việc của anh sẽ khó khăn hơn nhiều. Anh muốn yêu cầu tôi điều gì đặc biệt không?

- Thừa có. Tôi chưa có vợ con nên không sợ gánh nặng gia đình. Cho dầu tôi hy sinh cho công tác thì cũng chẳng ai biết. Xin ông yên tâm.

Nói đoạn, y cúi chào ông Tổng giám đốc rồi lững thững ra xe. Ngồi trong chiếc Jensen, y có cảm tưởng như ban đêm cũng chói lòa ánh sáng. Càng phóng nhanh, xe hơi càng êm. Tốc độ phi thường làm tâm hồn y lâng lâng. Y lái lung tung khắp thành phố, la cà khắp chốn mua vui.

Song việc chờ đợi vẫn chưa xảy ra.

Ngoài những người đàn bà nở nang và dâm dăng nhìn chiếc Jensen bằng cặp mắt thèm thuồng, y chưa gặp bóng dáng nào khả nghi. Quang cảnh chung quanh bình tĩnh đến nỗi y đâm ra hoài nghi sự tính toán thường được coi là sáng suốt của ông Tổng giám đốc.

Theo kế hoạch, y chỉ uống một ly huyết-ky, hút xong hai điếu Salem quen thuộc rồi đứng dậy.

Y là Văn Bình, mà Văn Bình là kẻ ăn chơi đế vương nên y ném xuống bàn tờ giấy 500 không lấy lại tiền thối.

Chiếc Jensen vẫn nằm nguyên ở chỗ cũ. Y huyết sáo miện, rút chìa khóa, sửa soạn mở cửa.

Chợt y thấy một cô gái tuyệt đẹp, mặc mini-jupe đang dán mắt vào lớp sơn trắng bóng loáng. Y mỉm cười với nàng. Nàng mỉm cười lại, giọng chứa đầy ao ước :

- Xe ông đẹp quá. Đẹp nhất Sài Gòn.

Y nhún vai :

- Cô cũng đẹp. Đẹp nhất Sài Gòn.

- Nhưng tôi chưa bằng một phần mười cái xe của ông. Từ nhỏ đến lớn, tôi thậm chí cơ hội được ngồi trên xe đua, phóng ra ngoài ô để hưởng hơi gió mà chưa đạt.

-Ồ, tưởng gì... Cô muốn đi đâu?

Cô gái reo lên :

- Ông bằng lòng à? Trời ơi, vậy còn gì bằng... Đi xa lộ giờ này thì thật thần tiên.

Nếu cô gái không gạ gẫm, y cũng mở cửa mời lên và lái lên xa lộ Biên Hòa. Lên xa lộ, chứ vượt giải Trường sơn, lái ra Huế nữa, y cũng sẵn sàng.

Phương chi ông Hoàng đã dặn dò hẳn rành rẽ. Ông Hoàng lưu ý tới kế mỹ nhân, một kế xưa như trái đất dùng đi dùng lại hàng triệu lần mà anh hùng cái thế vẫn dứt đầu vào bẫy một cách ngây thơ và đại dốt. Theo lệnh ông Hoàng, trong trường hợp đối phương dùng mồi gái đẹp, y phải đóng kịch si tình, rồi mở rộng con mắt, chờ đợi. Đối phương dùng mồi gái đẹp, nghĩa là muốn bắt sống, không giết. Trong khi y lái xe rời thành phố, chắc chắn những bóng đen vô hình của Sở Mật vụ sẽ bám sát sau lưng.

Ông Tổng giám đốc không dặn dò, y cũng biết. Y không còn là nhân viên hạng bét, miệng đầy hơi sữa nữa. Nghĩ vậy, y phá lên cười. Tiếng cười đắc thắng của gã đàn ông tự ti trùm láp cả tiếng rú của chiếc Jensen vô địch đường trường.

Cô gái giật mình :

- Anh cười gì thế?

Y nheo một mắt :

- Tôi cũng chẳng hiểu nữa.

Giọng cô gái trầm hẳn :

- Nghe giọng cười của anh, em sợ quá.

- Sợ ai?

Gã đàn ông nín lặng. Cô gái lạ mặt cũng nín lặng. Chiếc Jensen băng băng ra khỏi cầu Phan Thanh Giản. Xa lộ trắng nhựa thênh thang trước mắt.

Trời đã tối hẳn. Xa xa, đèn nê-ông trên cầu xa lộ đã bật sáng, vẽ một con rắn khổng lồ ngoằn ngoèo trên nền mây tím sẫm. Gió mát thổi vù vù, làm tóc cô gái bay tạt vào miệng, vào mũi, vào mắt gã đàn ông. Mùi tóc thơm thơm, pha lẫn hương thơm hăng hắc của đồng cỏ bên đường làm y bàng hoàng trong giây phút.

Suýt nữa, y quên nhiệm vụ. Ông Tổng giám đốc đã nhấn mạnh từng chữ một :

- Thận trọng, thận trọng và thận trọng... anh nhớ chưa? Nhân viên của Sở sẽ rượt theo anh, nhưng tính mạng anh hoàn toàn trong tay anh. Có thể trong một giây đồng hồ sơ ý, anh sẽ bị dí súng vào màng tang và lấy cò. Trong khi lái xe, anh hãy để ý nhìn người ngồi bên. Một cử chỉ khả nghi, như bàn tay bỏ vào xác, như liếc vào kính chiếu hậu, có thể làm anh mất mạng oan uổng.

Y rợn người như vừa thấy ma. Dầu y đã được huấn luyện đầy đủ để đối phó với mọi hoàn cảnh bất ngờ, y vẫn sợ. Y lại sợ hơn bao giờ hết.

Đột nhiên, y thèm sống. Y cảm thấy lao đầu vào cuộc phiêu lưu mênh mông này là xuẩn động. Tính gan dạ cố hữu của gã đàn ông hăng say với cuộc sống hiểm nghèo vụt biến đâu mất, nhường chỗ cho những cảm nghĩ cầu an và ủy mị.

Quay về... y phải quay về Sài Gòn, gõ cửa văn phòng Tổng giám đốc, xin ông Hoàng đề cử người khác tiếp tục trò ú tim này với địch. Đến phút này, y mới biết chưa thể so sánh với Văn Bình. Thà rằng đứng trước thần Chết, trở tài ba và mưu mẹo để thoát thân, chứ như thế này, không biết thần Chết ở đâu, thần Chết xuất hiện dưới hình thức nào, y sẽ phải đứng tim mà chết.

Khi ấy, cô gái ngồi thu hình vào góc, không xán lại gần vô-lăng, dùng bàn tay vuốt ve gã đàn ông như hồi nãy nữa. Nếu đọc được gan ruột

của nàng, y sẽ thấy là nàng cũng sợ. Nàng cũng sợ một cách vu vơ, nhưng thấm thía.

Bỗng nàng buột miệng :

- Anh ơi...

Nàng muốn nói tiếp song một ma lực đã chặn nghẹt cổ họng. Như đánh hơi thấy nguy hiểm chết người, gã đàn ông mắt môi, đập thẳng. Chiếc Jensen đang phóng gần 150 cây số một giờ lao sang bên trái, rồi trán sang bên phải, dưới áp lực của bàn thắng đĩa cực mạnh. Hoảng hốt, gã đàn ông vội xuống số 3.

Nhưng định mạng không cho phép y lưu lại trên cõi thế này nữa.

Y khám phá ra thần Chết thì đã muộn. Quá muộn... Không phép lạ nào của loài người có thể cứu sống y nữa.

Vì thần Chết đã ra tay bằng một tiếng nổ. Tiếng nổ long trời lở đất.

Tiếng nổ từ ví tay của cô gái phát ra. Thỏi son của nàng chứa bên dưới một chất nổ kinh khủng. 10 gờ-gam chất nổ này có tác dụng bằng 10 kilô lát-tích.

Chiếc Jensen bất kham đã dừng lại một cách ngoan ngoãn. Nhưng chỉ dừng lại để rồi biến thành một đồng sắt méo mó, và một đám cháy đỏ ối.

Gã đàn ông và cô gái tan xác trong chớp mắt. Cả hai bị chết mà không biết tại sao mình chết. Cô gái đáng thương hơn gã đàn ông nhiều vì không biết thỏi son là ngòi nổ. Người ta đã lén bỏ vào ví da của nàng. Người ta thuê tiền nàng, nói là nàng quyến rũ gã đàn ông xinh trai, chủ nhân của báu vật xe hơi Jensen Interceptor.

Nàng hỏi “quyến rũ để làm gì” thì người ta đáp :

- Rõ khờ khạo như mán rừng xuống chợ... Vợ hãnh muốn ly dị để đi với người khác. Hãnh cũng vậy, hãnh mong được sớm ra tòa. Song phải có cơ mới bỏ nhau được. Vợ hãnh sẵn sàng bỏ ra hai trăm ngàn đồng. Hai trăm ngàn đồng để mua một cuộc xe hơi từ Sài Gòn lên xa lộ Biên Hòa, chưa đầy nửa giờ là giá đắt nhất thế giới. Giá tôi là đàn bà thì năm ngàn bạc tôi cũng vồ lấy, huống hồ hai trăm ngàn...

Em đi nhảy, mòn hàng chục đôi giày, rách hàng chục cái áo, tiêu thụ hàng trăm hộp kem phấn, vị tất để dành được hai trăm ngàn. Thế nào, bằng lòng chưa?

Dĩ nhiên nàng bằng lòng. Công việc xong xuôi, nàng sẽ về Sài Gòn lãnh tiền.

Song nàng đã chết thảm thương gần đường rẽ vào cư xá đại học Thủ Đức.

Một phút sau tai nạn, xe lộ đã bị nghẹt cứng. Hai chiếc xe Hoa Kỳ sơn xanh, gắn đèn đỏ tròn trên mui, của cảnh sát xe lộ, túc trực gần tân cảng rú kèn phóng tới.

Nhưng một nhóm người khác đã có mặt tại chỗ trước cảnh sát. Họ gồm ba người. Một người ngồi lại trên xe, một chiếc Citroen đen sì, tróc sơn, song chạy nhanh không kém chiếc Jensen Interceptor. Hai người nhảy xuống chạy vội xuống ruộng.

Họ lắc đầu khi thấy hai nạn nhân cụt đầu, cụt chân nằm gác lên nhau trong xe giữa đồng lúa đỏ ối. Nghe tiếng còi cảnh sát cấp cứu, họ rút lui lên xe Citroen. Tài xế lạng lẽ lái về Sài Gòn.

Nhóm người này là nhân viên đặc biệt của ông Hoàng. Dọc đường, một người gọi vô tuyến về văn phòng Tổng giám đốc.

- Alô, toán lưu động TS xin báo cáo... Chúng tôi đến không kịp...

Máy vô tuyến vọng ra tiếng khàn khàn nghiêm nghị :

- Không kịp ra sao?

- Thưa, họ chết rồi. Xe Jensen bị nổ tung.

- Còn người đàn bà?

- Cũng chết.

Cách xa lộ 5 cây số, ông Hoàng đang ngồi trầm ngâm trong văn phòng bí mật ở Khánh hội. Nghe hết, ông quay lại thở dài với Nguyễn Hương :

- Đáng tiếc. Tôi không muốn hấn chết.

Ông đứng dậy, hai bàn tay xoa vào nhau :

- Cô xem lại chúc thư của hấn. Hấn muốn gì, cô sẽ cố gắng thỏa mãn.

Nguyên Hương mở cửa định ra ngoài thì ông Hoàng gọi giật lại :

- À, còn chuyện này nữa. Bắt đầu ngày mai, cô có thể dọn văn phòng về trụ sở công ty điện tử Nguyễn Huệ, không phải ẩn thân nữa. Cô liên lạc ngay với Z.28, dặn anh ta lại trình diện tôi. Thời gian nghỉ ngơi đã chấm dứt.

- Thưa, còn Quỳnh Loan?

- Cũng vậy.

- Thưa, liệu đối phương định chỉ chiến dịch ám sát Z.28 chưa?

- Tôi chưa thể trả lời dứt khoát. Việc này còn tùy thuộc nhiều yếu tố căn bản. Nếu họ định nhử người lái xe Jensen bị giết trên xa lộ là Văn Bình thì họ sẽ định chỉ hoạt động. Nhược bằng...

Ngừng một phút như để lấy giọng, ông Hoàng nói tiếp :

- Tuy nhiên, tôi vẫn hy vọng mạnh mẽ là chúng ta đã thành công. Cô hãy đích thân theo dõi đợt hai của kế hoạch.

Nguyên Hương nhả nha đưa cầu bút chì lên môi :

- Thưa, về việc liên lạc với báo chí?

Ông Hoàng gật đầu :

- Phải.

- Tôi sẽ gọi ngay cho nhân viên của ta ở Việt tấn xã.

- Không được. Ban Chuyên môn đề nghị với tôi nên dùng Việt tấn xã để loan truyền tin tức Z.28 bị giết, nhưng tôi cảm thấy bất lợi. Việt tấn xã là cơ quan thông tin bán chánh thức. Chúng ta nên nhờ người ngoài, tiện hơn. Tiện nhất là một cơ quan thông tấn ngoại quốc nào đó, thường được nổi tiếng là khách quan, và chuyên xía vào những tin tức mật.

- Vâng. Tôi sẽ nhờ hãng Reuter.

- Phạm Liệu phải không? Cô nói với hấn rằng tôi rất bằng lòng. Sang tháng, hấn đưa vợ qua Nhật để sửa mũi. Nghe nói mũi vợ hấn là nguyên nhân làm cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt. Tuần tới, hấn sẽ có ba ngàn đô la để trong trương mục của hấn ở Đông kinh. Hỏi hấn, nếu ba ngàn còn thiếu, tôi sẽ chuyển ngân thêm.

- Thưa vâng.

Công việc đã xong. Ông Hoàng nhìn đồng hồ (không phải đồng hồ tay mà là đồng hồ quả lắc cổ lỗ xỉ treo trên tường, như muốn pha trò với những dụng cụ điện tử trong phòng), rồi gật gù :

- Hừ, còn sớm chán.

Nguyễn Hương lặng thinh.

Nàng không muốn cho ông Hoàng biết là đồng hồ đã chết máy từ ba ngày nay. Đồng hồ này là một trong những kỷ vật của cuộc đời hồ hải mà ông già con giữ lại. Bà Maria, vợ ông, đã sắm nó ở Ba lê, một ngày trước khi thiệt mạng. Về nước, ông mang nó theo, luôn luôn treo ngay ngắn trước mặt. Vì nó quá cũ nên mỗi khi hỏng Nguyễn Hương phải chạy đôn, chạy đáo mới tìm được bộ phận mới để thay thế. Bận việc, nàng đã quên băng.

Không hiểu sao từ ít lâu nay, ông Hoàng thường nhắc đến bà Maria. Nguyễn Hương sợ rằng ông chẳng còn sống bao lâu nữa. Có lẽ đó là những phút tình cảm riêng tây cuối cùng của ông.

Nàng ngồi im như pho tượng trước bàn giấy đầy hồ sơ. Bỗng dưng hai giòng nước mắt từ từ lăn trên gò má.

* * * * *

Kế hoạch của ông Hoàng đã được thi hành đúng với dự tính. Phóng viên Phạm Liệu của hãng thông tấn Reuter hấp tấp làm tin, điện về Luân Đôn.

Sáng hôm sau, tin này được tường thuật trong bài phát thanh hồi 6g45 của đài bá âm BBC, phần Việt ngữ. Vì đó là tin trọng đại, ngàn năm một thuở, nên đài BBC đã kèm thêm một đoạn bình luận.

Đại để đài BBC loan tin như sau :

“Theo tin điện của phái viên Reuter thường trực tại Sài gòn, thì một vụ ám sát vô cùng quan trọng vừa xảy ra, hồi tối hôm qua, cách thủ đô Nam Việt 5 cây số.

Nạn nhân là một yếu nhân tình báo Nam Việt dường như là Đại tá hiện dịch, biệt phái sang sở Mật vụ, một cơ quan bí mật tuyệt đối mà lãnh tụ là một ông già, thường được gọi là ông Hoàng.

Vì các ông sở Nam Việt đóng cửa, lại là đêm chủ nhật nên phái viên Reuter chưa thể xin giới hữu trách xác nhận danh tánh nạn nhân và chi tiết của vụ ám sát.

Theo phái viên Reuter, thì nhân vật tình báo hữu danh này đã thiệt mạng trong một vụ bom nổ. Một trái bom kỳ lạ đã nổ trong xe hơi riêng của ông, trong khi ông đang lái xe trên xa lộ với một người bạn gái. Người đàn bà này cũng thiệt mạng.”

Hai giờ sau bản tin đặc biệt của đài BBC, phóng viên Phạm Liệu chuyển đi một bức điện khác, nội dung như sau :

“Tiếp theo vụ ám sát hồi hôm, chúng tôi được biết thêm nạn nhân dường như là Đại tá Văn Bình, bí hiệu Z.28. Đại tá Văn Bình được coi như là điệp viên tài ba và đặc lực nhất Nam Việt, và nhất cả Đông nam á. Các lãnh tụ điệp báo tây phương đều đồng thanh nhìn nhận Đại tá Văn Bình là một trong 4, 5 điệp viên cừ khôi còn sống trên thế giới.

Chúng tôi nói là “dường như” vì nhà hữu trách điệp báo ở Sài gòn không chịu tuyên bố gì hết. Tưởng cần nói rõ thêm rằng trong quá khứ, điệp báo Nam Việt thường giữ thái độ kín miệng. Tuy nhiên, nguồn tin của chúng tôi rất chính xác. Và lại, một nhân vật thân cận với ông Hoàng, lãnh tụ điệp báo Nam Việt, không cải chính tin này.”

Bức điện của Phạm Liệu là một trái bom tin tức, tiếp theo trái bom nổ trên xa lộ Biên Hòa.

Các hãng thông tấn quốc tế ở Sài gòn vội vàng trích đăng, và phái nhân viên tới phỏng vấn những nhân vật điều khiển chính quyền.

2 giờ chiều. Phạm Liệu đánh bức điện thứ ba :

“Phát ngôn viên thường lệ của ông Hoàng cho biết là thượng cấp cấm không được tuyên bố. Vụ ám sát này là một sự thất bại ghê gớm cho tình báo Nam Việt. Dường như chủ mưu là KGB.

Sở công an gọi điện thoại đến trụ sở Reuter ở Sài gòn, yêu cầu Phạm Liệu, phóng viên phụ tá người Việt, đình chỉ loạt tin về vụ ám sát. Giám đốc trụ sở Reuter hỏi lý do thì họ trả lời là theo lệnh trên”.

3 giờ chiều.

Tình hình vụ trở nên nghiêm trọng. Các nhật báo Việt ngữ bày bán la liệt trên lề đường, với hàng tít to tướng loan tin của Reuter. Nhiều báo lại dậm thêm mắm muối cho vụ ám sát thêm huyền bí. Những điều định giấu diếm đã được quyền tự do phô bày ra trước thanh thiên bạch nhật.

4 giờ chiều. Phạm Liệu đánh bức điện thứ tư về Luân Đôn, với nhiều chi tiết giật gân. Nhưng bức điện này đã được chặn lại. Hãng thông tấn phản đối với nhà hữu trách. Sau cùng, bức điện được chuyển đi. Trái bom tin tức đã biến thành trái bom quân sự và chánh trị quốc tế.

7 giờ tối.

Một cuộc họp báo khẩn cấp được triệu tập, gồm 200 phóng viên trong và ngoài nước tham dự. Một phóng viên đã tường thuật lại cuộc họp báo này bằng lời lẽ như sau :

“Cơ quan an ninh Nam Việt đã cực lực đính chánh những nguồn tin do một hãng thông tấn ngoại quốc tung ra, theo đó một nhân viên cao cấp vừa bị ám sát trên xa lộ Biên Hòa”.

Phát ngôn nhân của phủ Thủ tướng tuyên bố trong một cuộc họp báo đặc biệt rằng nạn nhân của vụ bom nổ chỉ là một viên chức trung cấp, tòng sự tại một cơ quan an ninh trung ương. Cuộc điều tra đang được tiến hành ráo riết.

Theo tin tức được xác nhận, nạn nhân đã bị hạ sát vì tình. Phát ngôn nhân đã yêu cầu báo chí phối kiểm tin tức với cơ quan liên hệ trước khi công bố, hầu khỏi làm hoang mang dư luận.

Một số phóng viên đặt câu hỏi nhưng phát ngôn nhân không chịu trả lời. Ông cho biết là chỉ có nhiệm vụ đọc bản thông cáo báo chí đã được thảo sẵn, ngoài ra ông chưa nhận được chi tiết nào khác. Được hỏi nạn nhân có phải là Đại tá Văn Bình, Z.28 hay không, thì ông lắc đầu nói “tôi không biết, yêu cầu hỏi thẳng bên Công an”.

Trước khi chấm dứt cuộc họp báo, phát ngôn nhân tuyên bố rằng ở Sài Gòn không có lãnh tụ điệp báo nào tên là ông Hoàng, nếu có, thì chắc là cụ đốc tờ Hoàng, công cán ủy viên kỹ thuật của phủ Thủ tướng. Cụ Hoàng là một ông già gày ốm, chuyên về nghiên cứu, suốt đời chưa bao giờ nhìn

thấy khẩu súng, chứ đừng nói là điều khiển một guồng máy gián điệp và phản gián điệp nữa.

Ông Hoàng, đại lãnh tụ mật vụ, chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng trong thế kỷ 20. Còn người được gọi là Z.28 cũng chỉ là tưởng tượng. Phát ngôn nhân nói rằng ông rất lấy làm vinh vự nếu Việt nam có được một cán bộ cừ khôi như Z.28, nhưng ông lại tiếc là một người như vậy không thể nào có được.

Các phóng viên xúm lại hỏi tới tấp, phát ngôn nhân cười và nói :

- Tôi bảo là không mà các bạn cứ đoán quyết là có. Các bạn không tin thì tôi đành chịu. Xin các bạn thông cảm. Vì đầu sao tôi chỉ là phát ngôn nhân, tôi không có đủ thẩm quyền.

Một phóng viên nói lớn :

- Vậy, ông giới thiệu chúng tôi tới nhân vật có đủ thẩm quyền.

Phát ngôn nhân ngần ngừ một phút, rồi đáp, giọng vui vẻ :

- Vâng, tôi xin lãnh tôn ý.

Các phóng viên đều im lặng, trịnh trọng nghe, đĩnh ninh sắp được dẫn tới một lãnh tụ cao cấp an ninh. Nhưng phát ngôn nhân lại nói :

- Xin các bạn liên lạc với số điện thoại 97.078.

- Hỏi ai?

- Chỉ có một người độc nhất làm việc trong văn phòng từ 7 giờ tối đến 6 giờ sáng. Người ấy sẽ cung cấp cho các bạn biết mọi chi tiết bí hiểm nhất về ngành điệp báo.

Cuộc họp báo kết thúc vào lúc 8 giờ tối. Phát ngôn nhân an ninh trèo lên xe rồi, các phóng viên lúi húi mở niên giám điện thoại ra dò số mới ngã ngửa người.

Thì ra 97.078 là số điện thoại riêng của Người thứ Tám, tiểu thuyết gia gián điệp, cha đẻ loại sách về điệp viên Z.28, về con người mà phát ngôn nhân chánh quyền cực lực cải chính là có thật. Phát ngôn nhân đã cố tình lừa các nhà báo.

Theo dư luận chung, cuộc họp báo kể trên chỉ là một hành động vụng về giấu đầu hở đuôi vô ích. Hầu hết các hãng thông tấn ngoại quốc đã

biết rõ nội vụ. Người ta không hiểu tại sao chánh quyền lại cố gắng che đậy những điều không còn được coi là bí mật nữa.

Đây không phải lần đầu chánh quyền tỏ ra bối rối trước những tai nạn bất thường xảy ra cho sở Mật vụ. Vì trên giấy tờ, Sở này không hề có, mặc dầu trên thực tế, đó là một trong những cơ quan điệp báo rộng lớn nhất và lợi hại nhất châu Á, với chừng 5.000 nhân viên tại trung ương và 50.000 nhân viên nam nữ khác, rải rác trên khắp thế giới, nhất là sau bức màn sắt, và tại vùng Thái Bình Dương.

Cách đây 9 tháng, sở KGB Xô viết đã ấn hành một cuốn bạch thư, tiết lộ khá đầy đủ về sở Mật vụ Nam việt. Cuốn bạch thư được gửi tận tay các hội viên Liên hiệp quốc, và trích đăng trên báo Sự Thật ở Mạc tư khoa. Báo Nhân dân ở Hà Nội cũng phiên dịch và đăng tải.

Theo cuốn bạch thư thì điều khiển sở Mật vụ Nam việt là ông già trạc thất tuần, bề ngoài trông như tư chức lấm cẩm, đàn độn, hiền hậu, chất phác, tên là ông Hoàng, thật ra là một tay cừ khôi về điệp báo. Cuốn bạch thư đã in kèm chân dung của ông Hoàng. Tuy nhiên, người ta có cảm tưởng rằng bức hình này được chụp từ lâu, và chụp trong khoảng xa 300 thước bằng ống ảnh khuếch đại nên không sắc nét. Nhân vật trong ảnh có vẻ rất trẻ, độ 50 tuổi là cùng. Căn cứ vào tuổi tác hiện nay là 70, người ta có thể phỏng đoán rằng bức hình do KGB phổ biến được chụp cách đây khoảng hai chục năm.

Cuốn bạch thư không biết thêm chi tiết nào về ông Hoàng. Ngược lại, nhiều chi tiết cụ thể đã được công bố về bộ tham mưu thân cận của ông.

Theo KGB, ông Hoàng có dưới trướng 3 điệp viên xuất sắc : Văn Bình, Lê Diệp, và Triệu Dung. Triệu Dung là người văn võ toàn tài, đung dẫn, sâu sắc, nên được coi là linh hồn của bộ tam đa này, và có nhiều hy vọng được cử thay thế ông Hoàng ở chức vụ Tổng giám đốc một mai ông từ trần. Dường như ông Hoàng đã để lại chúc thư, cử Triệu Dung thay thế.

Lê Diệp giữ chức trưởng đoàn vệ sĩ, thân thể gầy nhẳng, song sức khỏe phi thường. Y có thể dùng ngoại công đập vỡ một bức tường 10, loại tường phải dùng búa tạ mới phá nổi. Tài ném dao của y được liệt vào hạng độc nhất vô nhị.

Điệp viên hào hoa nhất trong bọn là Tống Văn Bình, Z.28. Cuốn bạch thư dành đúng 30 trang để nói về Văn Bình. Theo KGB, Văn Bình là điệp viên kỳ dị và đặc lực nhất từ đông sang tây, cũng như từ cổ chí kim. Về võ thuật, y đứng một mình một chiếu. Về mưu lược, y khôn ngoan không kém mưu sĩ thời Tam quốc. Về may mắn, y lại luôn luôn thoát chết. Đàn bà đối với y chỉ là trò chơi. Y thay người yêu như thay áo lót mình, thế mà đàn bà lại không coi y là gã Sở Khanh.

Trái lại, họ đua nhau bám riết lấy y. Trong số người yêu, dường như y có cảm tình đặc biệt với Nguyễn Hương, nữ bí thư trưởng của ông Hoàng.

Nguyễn Hương là một thiếu nữ đẹp tuyệt vời, kiến thức uyên bác, trình độ văn bằng đại học, tốt nghiệp nhiều lớp huấn luyện kỹ thuật điệp báo tây phương.

Theo KGB thì Văn Bình Z.28 là kẻ thù không đội trời chung của hòa bình và an ninh thế giới. Cuốn bạch thư không giải thích rõ ràng tại sao Z.28 lại nguy hiểm như vậy, song theo dư luận của các quan sát viên thạo tin, thì trong vòng 10 năm qua Z.28 đã hạ sát cả trăm điệp viên ưu tú của phe nghịch, và phá vỡ cả chục kế hoạch, làm KGB, GRU, Smerch, Quốc tế Tình báo sở và Trung ương cục tổn phí hàng mấy trăm triệu đô-la.

Cuốn bạch thư đã in hình Triệu Dung, Lê Diệp, Nguyễn Hương và Văn Bình. Riêng Văn Bình đã được hân hạnh đăng 6 tấm hình mọi kiểu, đứng, ngồi, nằm, nghiêng, chạy, và lái xe hơi. Ngoài ra còn có hình một tòa nhà cổ gần phi trường Tân Sơn Nhất, Sài Gòn, mà KGB quả quyết là trụ sở trung ương của ông Hoàng.

Tài liệu của KGB đã gây tiếng vang rầm rộ trên khắp thế giới. Nhà cầm quyền Nam Việt không hé môi xác nhận hay phủ nhận. Tuy nhiên, 24 giờ đồng hồ sau khi bạch thư được công bố tại Nữ Ước Công an Sài Gòn do chuẩn tướng Miên điều khiển đã mời các đại diện báo chí tới ăn sáng tại tư thất.

Hàng tháng, chuẩn tướng Miên thường mời báo chí dùng điểm tâm hoặc uống rượu nghe nhạc vì ông còn trẻ, tính tình lại hòa hoa và bình dân, thích gần gũi nhà văn, nhà báo.

Trong bữa ăn, một ký giả gọi đến bạch thư của KGB. Chuẩn tướng Miên liền hỏi :

- Bạn tin tôi hay tin họ?

Ký giả này đáp một cách khôn ngoan :

- Dĩ nhiên là tin chuẩn tướng. Nhưng ít ra chúng tôi cũng phải căn cứ vào chứng cứ xác thật mới có thể thuyết phục cho công luận tin được.

Chuẩn tướng Miên lập tức xô ghế đứng dậy :

- Nói tóm lại, các bạn đòi chứng kiến tận mắt. Vậy chúng ta cùng đi.

Mọi người nhao nhao :

- Đi đâu?

Chuẩn tướng Miên đáp :

- Tùy các bạn. Tôi không muốn đưa lộ trình ra trước, sợ các bạn lại cho là xếp đặt.

- Nếu không có gì trở ngại, xin chuẩn tướng dẫn chúng tôi lên Tân Sơn Nhất.

Lên đến nơi, các ký giả đều bị một phen tên tò. Cuốn bạch thư của KGB nói rằng tòa nhà gần sân bay là trụ sở trung ương của ông Hoàng, bên trong có hàng trăm nhân viên hoạt động văn phòng, phụ trách an ninh và điều khiển máy móc điện tử tối tân, ngoài tra còn có hai phòng thí nghiệm vũ khí, hóa chất và hơi ngạt giết người ghê gớm nữa. Nhưng phái đoàn báo chí không thấy gì hết.

Tòa nhà được bao bọc một hàng rào gạch cao hơn đầu người, bên trên chằng giây kẽm gai, truyền điện. Vào nhà chỉ có một con đường trải đá sỏi trắng, tứ phía cỏ dại mọc um tùm, rêu xanh che gần kín tường, mái nhà đã chuyển sang màu đen.

Các ký giả hỏi tại sao tường rào lại truyền điện thì chuẩn tướng Miên đáp :

- Họ sẽ trả lời.

“Họ” là một nhóm kỹ sư đầu hoa râu, đeo kính trắng, áo quần chải chuốt, vẻ mặt trang nghiêm. Nghe nói đây là trụ sở mật vụ, họ đều ré lên cười và mời phái đoàn vào thăm bên trong.

Sở dĩ biệt thự truyền điện vì sợ người ngoài đột nhập. Biệt thự này là phòng thí nghiệm đặc biệt của Công ty Điện tử Việt nam, một hãng mới thành lập, chuyên bán dụng cụ điện tử, và nhất là chuyên sâu tầm, nghiên cứu phát minh dụng cụ điện tử, áp dụng vào thương mại và kỹ nghệ. Phòng thí nghiệm chứa cất một số dụng cụ chưa cầu chứng tại tòa, nên ban Giám đốc phải tăng cường bảo vệ. Nếu bị mất trộm, công ty sẽ thiệt hại hàng trăm triệu bạc. Hàng rào được truyền điện, trong nhà có chó bẹt-giê vì thế.

Mọi căn phòng trong biệt thự đều được trang trí gọn ghẽ và khoa học. Phái đoàn thấy nhiều máy móc, song toàn là máy móc kỹ nghệ. Họ không hề thấy vũ khí kinh khủng, hơi ngạt quái đản, hoặc đoàn vệ sĩ trang bị súng bắn thuốc mê và đạn xi-a-nuya như KGB tổ cáo.

Sau một giờ đồng hồ quan sát tường tận, phái đoàn báo chí ra về, và không ngớt xin lỗi các viên kỹ sư của công ty, cũng như chuẩn tướng Miên.

Mặc dầu các ký giả không thấy vì khả nghi, họ vẫn chưa chịu tin hoàn toàn. Tuy nhiên, họ không thể nói là cuộc thăm viếng đã được bố trí từ trước.

Hầu hết ký giả trong và ngoài nước đều nghe nói đến ông Hoàng và Đại tá Văn Bình. Hai ký giả Việt ngữ đã đích thân gặp gỡ và trò chuyện với Văn Bình trong quá khứ.

Vụ ám sát bằng bom trên xa lộ đã đánh thức dậy mỗi ngời vực thường trực của báo chí. Song một lần nữa, họ vẫn không có đầy đủ phương tiện để đào sâu vào sự thật.

* * * * *

Sự thật động trời này, còn một thời gian dài nữa, ông Hoàng mới chịu cho công luận biết. Chẳng qua ông muốn lỡm KGB và lỡm luôn nhà báo. Công ty Điện tử đặt trụ sở ở đại lộ Nguyễn Huệ mới đúng là trụ sở trung ương của sở Mật vụ. Nhưng trừ một số ít người, không ai biết rõ những bí mật bên trong bin-đình Nguyễn Huệ.

Biệt thự gần trường bay cũng là trụ sở của ông Hoàng. Song hầu hết cơ sở đều xây ngầm dưới đất. Hầu hết nhân viên của phòng thí nghiệm điện tử cũng đều lãnh lương sở Mật vụ.

Ông Hoàng đã dùng xác chết trên xa lộ để đánh lừa gián điệp địch. Guồng máy thông tin quốc tế đã vô tình làm công không cho ông già đa mưu.

Tuy nhiên, ông vẫn chưa yên tâm hoàn toàn. Smerch gồm những con cáo già xảo quyết nhất nhì thế giới. Ông cần bố trí chặt chẽ thêm nữa. Thi hài nạn nhân được chở về bệnh viện Đồn Đất.

24 giờ đồng hồ sau khi tai nạn xảy ra và báo chí trên thế giới đã loan tin trên trang nhất, xác người đàn bà được thân quyến tới nhận về mai táng.

Nhưng còn xác người đàn ông mang tên Văn Bình, Z.28...

Bệnh viện Đồn Đất là một cơ sở xã hội do người Pháp quản nhiệm, không liên hệ đến chính phủ Sài Gòn. Nghĩa là không may mắn dính dáng tới Sở Mật vụ của ông Hoàng. Nhà xác lại nhìn ra một con đường vắng, cửa mở toang hoác ngày đêm, ai vào cũng được.

Một khi Sở Mật vụ đã không nhìn nhận gã đàn ông Z.28 thì không thể mang xác chết về quán tại đường riêng của Sở. Nhưng cũng không thể để lâu ở nhà thương Grall, xuất nhập tự do. Bắt buộc địch phải cho nhân viên lên vào nhà xác để chụp hình và lấy dấu tay xác chết.

Dấu tay Văn Bình được cất kỹ như vàng trong thư khố đặc biệt của các sở gián điệp trên thế giới. Họ chỉ cần in lại trên giấy láng, nhìn sơ qua bằng kính lúp là nhận được ngay.

Đúng là dấu tay Z.28. Ông Hoàng đã phát minh ra một phương pháp giả dấu tay kỳ lạ. Xác chết bị cháy xém gần hết, song ông Hoàng đã giữ lại ba ngón tay, và trên mỗi ngón ông cho in dấu tay của Văn Bình.

Kế hoạch của ông Hoàng được thực hiện hoàn hảo, không sót một chi tiết.

Đối phương đã bị lừa.

Giờ đây, ông Hoàng và Văn Bình có thể ăn no, ngủ kỹ. Hôm ấy, ông Hoàng gọi Văn Bình tới.

Gần nửa đêm, giờ giới nghiêm sắp bắt đầu, Văn Bình mới lò dò đến tổng hành doanh trong xe hơi đen sì, sọc sọc, và lùn tịt của chàng sếu vườn của Lê Diệp.

Như thường lệ, ông Hoàng ngồi đợi bên đống hồ sơ cao như núi, và đĩa đựng tàn xì-gà Ha-van cũng cao như núi. Về mặt ông Tổng giám đốc ít dăm chiêu hơn mọi ngày.

Không đợi Văn Bình yên vị, ông Hoàng nói luôn một hơi :

- Máy tháng trước, tôi yêu cầu anh sống ẩn thân một thời gian, chờ thời cơ thuận tiện. Thời cơ này đã tới. Tôi mời anh đến đêm nay để giao việc.

Văn Bình múa tay, giọng nôn nóng gần như bực bội :

- Vâng, ông giao ngay đi, tôi ngứa ngáy và mệt quá rồi. Ăn với nằm, chẳng làm gì hết, tôi đã biến thành anh khách trú, tay chân vụng về, trí óc tối om như đêm ba mươi. Thưa ông, đây là lần đầu và cũng lần cuối, trong tương lai xin ông đừng hành hạ tôi, giam hãm tôi như thế này nữa. Tôi sẽ điên mất.

Dường như từ nhiều tháng nay Văn Bình là cái lò so bị ép dẹp xuống, bây giờ mới được bật mạnh lên. Chàng tuôn ra thao thao bất tuyệt như thác nước Niagara. Chàng không dám ngừng nói, sợ quên những điều chất chứa trong lòng, và nhất là sợ kính nể ông Tổng giám đốc mà không phun hết.

Ông Hoàng vẫn lắng nghe một cách bình thản, mắt ông lim dim sau cặp kính cận thị quen thuộc. Về mặt ông trở nên già nua và tội nghiệp hơn bao giờ hết.

Xả hơi xong, Văn Bình cảm thấy hối hận.

Chàng đã tỏ ra quá tàn nhẫn với ông Hoàng. Dường như sau mỗi lần bị chàng soi móc, gắt gỏng, phiền trách, ông lại già thêm. Lần chàng bỏ Sở lên Vạn Tượng làm nhà tu, ông Hoàng không còn sợ tóc đen nào trên đầu nữa.

Hết điều uất ức cần nói, Văn Bình đành ngừng lại. Ông Hoàng gỡ mục kính, giọng băng khuâng.

- Tôi hy vọng đây không phải là lần đầu và lần cuối như anh nói. Coi anh như ruột thịt, tôi thường cho anh biết những việc quan trọng. Hôm nay, tôi muốn anh biết thêm một việc khác. Kể ra, việc này chỉ có tính cách

cá nhân, nhưng vì có liên quan tới Sở, và liên quan đến anh... Bắt đầu từ sáng mai, tôi sẽ không ở đây nữa.

Văn Bình bàng hoàng :

- Ông đi đâu? Ông giận tôi ư? Tại sao ông giận tôi?

Giọng ông Tổng giám đốc vẫn không thay đổi :

- Tôi không phải là người dễ buồn và dễ giận. Mọi hành động của tôi đều được cân nhắc kỹ lưỡng. Tôi nói vậy để chứng tỏ rằng tôi không giận anh. Từ ngày được anh hợp tác đến nay, tôi chưa hề biết giận. Sở dĩ tôi phải ra đi vì căn bệnh của tôi vừa tái phát... Y sĩ của Sở bắt buộc tôi phải vào bệnh viện để chụp hình quang tuyến. Hẳn anh đã biết dạ dày tôi rất yếu... Dường như, gan tôi bị đau.

Văn Bình buột miệng :

- Trời ơi!

Lòng Văn Bình buồn vô hạn. Trong vòng hai năm gần gũi, chàng đã mất luôn ba người bạn. Họ đều đau gan, đều chết về bệnh gan. Chết về chứng bệnh không y sĩ nào, không thứ thuốc nào trên trái đất nhỏ hẹp này cứu chữa nổi.

Bệnh ung thư.

Đột nhiên bệnh nhân ốm còm cõi, da dẻ vàng ệch. Chụp hình quang tuyến X, người ta thấy một ung nhọt lờ mờ ở gan. Ung nhọt này lớn dần, lớn dần, xâm lấn lục phủ, ngũ tạng. Bệnh nhân đau đớn cực độ, phải dùng chất ma túy để khỏi phải rên xiết.

Rồi một ngày kia, trong cơn đau đớn ghê gớm, bệnh nhân nằm lịm luôn, không bao giờ dậy nữa.

Ông Hoàng đã lớn tuổi. Cũng như mọi người, ông Hoàng phải già rồi phải chết, tre già măng mọc, người già nằm xuống để cho lớp trẻ tiến lên.

Song Văn Bình lại muốn ông Hoàng sống mãi. Chàng không sợ chết. Cái chết đối với chàng cũng giản dị và thông thường như cử chỉ cố hữu của mọi người khi sửa soạn hút thuốc lá. Trước khi châm lửa, người ta không thể đập đầu thuốc nhiều lần vào mặt cứng cho điếu thuốc se lại, rồi

mới trịnh trọng đốt cho đều. Tuy nhiên, nhiều khi nghĩ đến ông Tổng giám đốc gần đất, xa trời, chàng lại sợ chết hơn bao giờ hết.

Sợ cho ông Hoàng, hay sợ cho bản thân chàng, Văn Bình cũng không biết nữa.

Ông Hoàng nhìn chàng, mơ màng :

- “Đạo này, thiên hạ thường mắc bệnh ung thư gan. Y sĩ rất lo ngại nếu bệnh nhân lần này là tôi. Vì trong vòng 10 tháng qua, dưỡng đường của Sở đã điều trị hai bệnh nhân ung thư gan. Và như anh đã biết, cả hai đều chết sau gần nửa năm liệt giường.

Dĩ nhiên, cũng như tôi, anh không muốn tôi đau ung thư gan. Vì đó là chứng bệnh nan y. Nhưng anh ơi, anh và tôi đều là con người, có sống có chết, chúng ta đều sống trong sự sai phách của Thượng đế. Con người ai cũng tin ở Thượng đế. Người mác xít không tin có Chúa Giê su, đức Phật Thích ca, đấng Tiên tri Ma hô mét ở nơi công cộng, song mỗi khi về phòng riêng, hoặc nằm trên giường bệnh, họ lại tin Thượng đế hơn chúng ta nữa.

Riêng nghề điệp báo lại là nghề tin Thượng đế hơn mọi nghề nào khác trên trái đất.

Nhiều lần anh và tôi đã sửa soạn trước từng chi tiết bé nhỏ, nhưng rốt cuộc vẫn trật lất hàng trăm cây số. Anh còn nhớ vụ Lê Tùng không? [1] Trước khi ra lệnh cho Lê Tùng đóng trò khổ nhục kế, tôi đã mất gần một năm trường nghiên cứu. Anh không lạ gì vì chính anh cũng đã thức với tôi hàng chục đêm đến rạng đông trong văn phòng.

Như thường lệ, ban chuyên môn nghiên cứu vấn đề dưới mọi khía cạnh. Tổng cộng là 50 giả thiết được đưa ra. Và sau hai tháng bàn bạc, chúng ta chỉ giữ lại 8 kế hoạch.

8 kế hoạch này đề cập tới mọi hậu quả có thể xảy ra cho Lê Tùng. Chúng ta đã nghĩ đến trường hợp Lê Tùng có thể bại lộ, hoặc thiệt mạng.

Song chúng ta chưa bao giờ tiên liệu giả thiết Lê Tùng tự sát. Chúng ta cũng chưa bao giờ tiên liệu là Huệ Lan bị chết vào phút cuối cùng vì sảy chân ngã xuống hố sâu đầy nước, chạm chông nhọn tẩm thuốc độc.

Thế mà Huệ Lan đã chết bất ngờ. Lê Tùng dùng súng bắn vào miệng quyền sinh giữa lúc phi cơ xuất nhập của Sở liêu lĩnh đáp xuống bãi

đất trong làn mưa đạn dữ dội của địch. Chúng ta đã mất một máy bay và hai phi công.

Để chuốc lấy cái chết của Lê Tùng. Anh thấy chưa? Nhất âm nhất trắc, giai do tiên định... Giá tôi chết, thì cũng là định mạng, như Lê Tùng vậy. Vả lại, tôi đã già rồi.

Sáng mai, tôi sẽ vào bệnh viện, tạm cắt đứt với Sở một thời gian. Từ lâu, lẩn lóc với anh chị em trong Sở, đây là lần đầu tôi nghỉ hè, nên tôi cảm thấy buồn bã và nhớ nhung. Hơn ai hết, anh đã biết tôi là người giàu tình cảm.

Lẽ ra, tôi kết hôn với bà Huyền Hoa. Bà Hoa, điều khiển tổ chức của chúng ta ở Hà Nội [2], mẹ của cô Nguyệt Thanh. Cũng vì định mạng mà vợ tôi là người phương Tây. Vợ tôi cũng vì định mạng mà chết giữa thời xuân sắc. Giờ đây, tôi sống độc thân, chỉ còn anh và một số cộng sự viên gần gũi khác.

Anh phải lên đường ra nước ngoài, không thể ở lại điều khiển guồng máy trung ương. Nên tôi quyết định giao cho Triệu Dung. Dung thua anh ở nhiều điểm, nhưng hơn anh ở điểm chín chắn. Bà Hoa vừa điện cho biết sẽ về nội tuần nay. Có bà Hoa, Triệu Dung và Nguyên Hương ở Sài Gòn, tôi có thể bớt lo ngại.”

- Ông đi đâu?

- Tôi muốn vào dưỡng đường của Sở, nhưng y sĩ không đồng ý. Có lẽ tôi phải đáp máy bay qua Clark. Trong căn cứ Phi Luật Tân này, có nhiều tiện nghi tân tiến hơn. [3] Nếu là ung thư thường, không thuộc chứng phi mã, thì tôi có hy vọng bình phục. Nhưng dầu được bình phục nữa, tôi cũng không thể tiếp tục làm việc liên miên như lâu nay nữa.

Anh ráng thành công chuyến này. Đó là món quà chữa bệnh cho tôi.

- Thưa, tôi cùng đi với ông sang Clark, đợi ông khám xong rồi lên đường được không?

- Không được. Vì thật ra tôi cũng chưa rõ anh đi đâu, bao giờ anh đi, đi với ai, đi với phương tiện nào nữa.

- Tại sao vậy?

- Vì, như anh đã hiểu, công tác này do CIA và MI-6 hợp lực với Sở. Phần kế hoạch do họ hoàn toàn đảm nhiệm. Chúng ta chỉ cung cấp nhân sự cần thiết. Sở đang hụt tiền muốn dứt hơi : họ bằng lòng đài thọ cho Sở một triệu đô la nếu công việc thành tựu.

- Thưa, tổng quát công việc ra sao?

- Anh sẽ vượt bức màn sắt, đội lốt một yếu nhân Bắc Việt, vào điện Cẩm linh.

- Để lấy tài liệu?

- Phải. Xong xuôi, anh sẽ đáp tàu ngầm ở Hắc hải trở về. Ta đã bố trí xong màn đầu, màn đánh lừa địch. Smerch đình ninh là anh đã nằm yên dưới hai thước đất, anh sẽ tha hồ vùng vẫy.

- Thưa, tôi sợ Smerch không khù khờ đâu.

- Tôi cũng nghĩ như anh. Làm nghề này, chúng ta nên luôn luôn ngờ vực. Song cho đến phút này, tôi có cảm tưởng là địch đã bị phỉnh gạt hoàn toàn.

- Vâng ông, chúng ta sẽ thua mất.

- Anh đừng nói bậy.

Chuông điện thoại reo.

Ông Hoàng cầm máy lên nghe. Mặt ông vụt sáng ngời :

- Thế à? Cô nói với họ rằng phía chúng ta đã chuẩn bị xong. Văn Bình xuất đầu lộ diện được rồi.

Ông quay lại Văn Bình :

- Anh sửa soạn thì vừa. Trong một tuần nữa, anh sẽ lên đường. Anh nên tạt qua ban chuyên môn, hỏi xem thể thức cải trang ra sao. Trong thời gian ở Sài gòn, anh cần cải trang cho chu toàn. Tôi sẽ sang Phi Luật Tân với Quỳnh Loan.

Văn Bình thở phào ra. Gánh nặng ngàn cân đè trên buồng phổi vừa được rút ra.

Hiếu ý chàng, ông Hoàng nói :

- Giam giữ anh quá lâu trong nhà tù gia đình với đàn bà kèm riết một bên, tôi thấy tội nghiệp. Tôi mang Quỳnh Loan đi cho anh rảnh chân vài ba ngày. Thế nào, thằng nhỏ chịu chơi không?

Mặt Văn Bình đỏ gay :

- Thưa, tháng trước nó lên sỏi, tuần rồi lại ho suốt ngày đêm. Tôi lo quá cứ tưởng là ho gà. Nhưng bây giờ thì khỏi rồi.

Ông Tổng giám đốc cười nụ :

- Tôi cứ tưởng anh không biết nuôi trẻ con. Té ra tôi lầm, mọi người đều lầm. Anh còn giỏi hơn đàn ông chân chỉ nữa. Sáng mai, nhân viên của Sở sẽ đến nhà, mang nó vào ký nhi viện của Sở. Họ sẽ chăm sóc nó giùm anh. Anh và cô Quỳnh Loan ra sao?

Văn Bình đáp :

- Nàng không đặt điều kiện nào cả. Nàng vẫn sống với tôi như thường lệ. Có lẽ nàng không hy vọng thành hôn với tôi.

Ông Hoàng khoát tay :

- Quỳnh Loan rất muốn làm vợ anh. Song tôi thẳng thắn bác bỏ. Tôi đã nói trước nếu cô ta chịu để cho anh hoàn toàn tự do thì mới cho phép hai người sống chung một thời gian, và cô ta đã chấp thuận. Cháu Văn Hoàng sẽ là con của Sở. Tôi đứng ra đỡ đầu, vì vậy nó mang tên tôi. Tôi đã khẩn khoản yêu cầu Quỳnh Loan giữ gìn để khỏi thụ thai lần nữa. Tôi rất bằng lòng vì cô ấy đã tuân lệnh.

Lời nói của ông Hoàng như mũi dao xia vào tim Văn Bình. Chàng không dè Quỳnh Loan đã hy sinh tất cả cho chàng. Chàng cũng không dè ông Hoàng đã lo liệu hết. Lo liệu công tác, lo liệu tiền nong, lo liệu ăn uống cho chàng, ông lại lo liệu cả tình yêu cho chàng nữa.

Chàng có cảm tưởng chỉ là đứa trẻ con sống nhờ vào sự chăm chút cần mẫn của mẹ. Giờ đây mẹ đi xa, bỏ đứa trẻ ở nhà, xoay xở một mình trước hàng trăm, hàng ngàn khó khăn phức tạp.

Ông Tổng giám đốc đứng dậy.

Bên ngoài, đường sá bắt đầu vắng lặng. Một vài chiếc xe hơi về chậm trong giờ giới nghiêm, mở đèn sáng rực, phóng bán mạng như găng-tơ bị săn đuổi trên màn bạc.

Khi ấy, Văn Bình cũng đang bị săn đuổi. Kẻ săn đuổi chàng không phải là nhân viên địch, đội mũ kết tùm lum, mặc âu phục đen, đi giày đế

kếp, đeo kính mát to tướng, ngón tay đút trong túi quần, hờm sẵn trên cò súng, sẵn sàng nhả đạn 9 li.

Mà kẻ sẵn đuổi chàng là đàn bà.

Là hồ ly tinh Nguyệt Hằng.

[1] Tấn bi kịch Lê Tùng được tường thuật trong “Bản Án Tử Hình”.

[2] Câu chuyện về bà Huyền Hoa và Nguyệt Thanh được nhắc lại trong “Đêm cuối cùng của tử tội”.

[3] Clark Field, căn cứ của Mỹ tại Phi Luật Tân.

Người Thứ 8
Nữ Thần Âm Sát

Chương 5

Cạm bẫy

Định mạng oái oăm đã khiến cho ngày đầu tiên mà Văn Bình được hưởng tự do sau nhiều tháng tù túng là ngày chủ nhật. Chủ nhật là ngày buồn nhất và cũng là ngày vui nhất đối với thanh niên chưa vợ.

Buồn nhất, nếu không có tiền, hoặc ít ra là không có bạn. Vui nhất nếu vừa có cả tiền lại có bạn. Với cái ví da cá sấu phòng cứng giấy bạc 500, Văn Bình vẫn cảm thấy buồn. Nỗi buồn mênh mang này thường tràn ngập cõi lòng mỗi khi chàng “thất nghiệp” tạm thời giữa hai công tác hiểm nghèo. Quen với cuộc sống đao súng, chàng không chịu được cảnh nằm không, ăn hút, ngày nào cũng như ngày nào trèo lên giường với một lạc thú quen thuộc, đầu đó là lạc thú thần tiên, Quỳnh Loan.

Hơn bao giờ hết, chàng thèm của lạ. Song thành phố Sài gòn đã trở thành quá chật hẹp, quá nghèo nàn cảm giác giật gân đối với một người dọc ngang như chàng. Chàng đã thuộc lòng tên các vũ trường, hộp đêm, phòng đấm bóp trá hình, và nhà sấm lén lút. Chàng đã biết hết tên những con chim xanh, kể cả loài chim ban ngày đội lốt nội trợ đảm đang, hoặc nữ sinh hiền hậu.

Cho nên ngày chủ nhật mà chàng được ông Hoàng cho hưởng tự do cũng là ngày chủ nhật ứ dột lạ lùng.

Chàng cố nhắm mắt, quay mặt vào tường nhưng không tài nào ngủ được. Sáng tinh sương, chàng đã lò dò vùng dậy, mặc vội quần áo, rồi thót xuống đường.

Chàng nhăn mặt khi thấy chiếc Citroen ảm đạm nằm còng queo bên lề. Ông Hoàng không cho chàng ngự xe đua sắc sỡ, ngón đường như thiên lý mã nữa.

Chàng nhăn mặt nhiều hơn khi tấm kính chiếu hậu phản chiếu khuôn mặt mới lạ, và kỳ cục của chàng. Chàng sức nhớ là ông Hoàng bắt chàng hóa trang.

Đêm qua, từ giã ông Hoàng, Văn Bình mò mẫm tới văn phòng chuyên môn, ngồi đúng một giờ đồng hồ dài như một tuần lễ cho hai chuyên viên nắn bóp, làm tình làm tội trên mặt chàng. Chàng phản kháng kịch liệt nên không phải chích paraffine vào da. Chàng chỉ bằng lòng cho họ cắt lại mái tóc, sửa lại đuôi mắt, và vẽ một cái thẹo đặc biệt gần màng tang.

Tuy nhiên, dưới sự biến đổi kỹ thuật, Văn Bình đã mất phần lớn diện mạo thường lệ. Chàng phải học cách đi, cách đứng mới. Chàng lại phải nhai kẹo cao su nhồm nhoàm suốt ngày. Và đặc biệt là chàng phải bỏ thuốc lá Salem.

Nhưng ông Tổng giám đốc đã đi rồi. Triệu Dung chưa phải là người đủ bản lĩnh kiểm soát chàng. Bà Hoa lại chưa về kịp. Lợi dụng hoàn cảnh tranh tối, tranh sáng, Văn Bình “phá giới” cho thỏa thích.

Ăn sáng ở Chợ Cũ xong, chàng thả bộ qua Nguyễn Huệ, lên đại lộ Tự Do.

Trời còn sớm nên thiên hạ còn sửa soạn quần áo và son phấn trong phòng the. Quán bán hoa đã mở, những bông lê-đơn đủ màu từ Đà Lạt chở xuống hồi hôm đang còn nguyên nụ trinh bạch.

Ngẫu nhiên, Văn Bình nhớ đến chuyến tung hoành vừa qua ở Vạn Tượng. Đại sứ Bắc Việt Lê Văn Hiến và Đại tá tùy viên quân sự đều là khách yêu hoa hết mực, yêu hoa không biết nói cũng như hoa biết nói, mặc dầu thường ngày khét tiếng là đệ nhất tàn nhẫn. [1]

Thì ra trên cõi đời bụi bặm này ai cũng yêu hoa. Văn Bình lại yêu hoa hơn mọi người nào khác. Chàng yêu hoa ngoài vườn, chàng lại yêu hoa trong phòng kín nữa.

Những lần nghỉ xả hơi trong quá khứ, chàng thường chờ chủ nhật để tạt qua khu bán hoa Nguyễn Huệ, chọn một bó lê-đơn láng mượt, rồi gửi tới người đẹp. Có những chủ nhật chàng mua hàng chục bó một lúc. Danh sách kiều nữ tặng hoa dài giằng dặc như con đường xuyên Tây bá lợi á, chàng có trí nhớ kỳ khôi mà nhớ không xuể.

Nhưng bây giờ thì danh sách kiều nữ đã cụt ngắn. Nữ nhân viên Biệt vụ mà chàng quen tên, quen mặt, và cũng quen tên quen mặt chàng,

lần lượt bị ông Hoàng – đúng hơn, bị Nguyễn Hương và Quỳnh Loan, toa rập với đồng nghiệp trong Sở - tống khứ ra hải ngoại.

Thu Thu đã đi xa. Thúy Liễu đã đi xa. Katy đã đi xa. Thậm chí Rôsitá, cô gái chất phác của Phần gián Phi Luật Tân, [2] cũng bị trả về. Như Luyến vừa dính với chàng thì bại lộ, nàng phải lên đường. Quỳnh Loan, Mộng Kiều cũng vậy. Tình yêu đã trở nên quá mong manh, quá đoan mệnh đối với chàng.

Một trong những trở ngại lớn nhất đối với chàng là đứa con bất đắc dĩ với Quỳnh Loan. Dầu chàng giấu diếm, ban Biệt vụ đã biết. Tin chàng có con lan rộng trong Sở như mồi lửa trên thùng thuốc súng, nổ đoàng và bùng cháy một góc trời.

Thế là hết.

Văn Bình, người đàn ông duyên dáng nhất trong số những người đàn ông duyên dáng nhất, trở thành cô độc nhất.

Văn Bình thờ dài sườn sượt. Không hẹn mà nên, chàng bước qua lữ quán Continental.

Từ lâu, chàng có một căn phòng trống trong tòa nhà phụ thuộc khách sạn Continental, xẽ hành lang Eden. Trong thành phố Sài gòn, ông Hoàng đã thuê sẵn hàng chục căn phòng ở rải rác tại mọi lữ quán, nhà sãm, và bin-đinh.

Riêng căn phòng này do chàng bỏ tiền túi ra mượn để làm tổ chim kín đáo. Và đặc biệt là làm hộp thư cá nhân.

Văn Bình quen rất nhiều bạn bè trên thế giới. Quen vì lý do nghề nghiệp đã nhiều, quen vì lý do tình cảm lại nhiều hơn. Và nhiều nhất là đàn bà đẹp.

Chàng không thể dùng địa chỉ ở Sở, vì ông Hoàng không cho phép, dầu Công ty Điện tử chỉ là tấm bình phong lương thiện. Nguyễn Hương biết chàng có hộp thư lưu trữ tại Sài gòn. Không phải một mà là hai hộp thư khác nhau. Nàng chỉ nhắc điện thoại lên là một bàn tay bí mật và mẫn cán tức tốc mang hết thư từ của Văn Bình về một địa điểm kín đáo, dùng hơi nước nóng bóc ra, hoặc đọc xuyên qua phong bì bằng kỹ thuật và dụng cụ điện tử tân tiến nhất.

Trong quá khứ, Nguyên Hương đã đọc trộm thư của chàng nhiều lần. Giờ đây, nàng còn đọc trộm nhiều hơn trước, vì chàng đã dính chùm với Quỳnh Loan.

Về thư từ tình yêu vụn vặt thì nàng không lo ngại. Nguyên Hương chẳng lạ gì chàng là kẻ đa tình số một ở Việt Nam. Tuy nhiên, có một loại thư từ mà chàng phải giấu kín. còn kín hơn thư từ nghề nghiệp nữa.

Như mọi thanh niên lang bạt khác, Văn Bình đã liên lạc với một số cơ sở ái tình ở ngoại quốc. Sự liên lạc này rất cần thiết, vì mỗi khi chàng đặt chân xuống một thủ đô lạ, chàng có thể tìm ngay thú vui, đặc biệt là tìm ngay bạn gái thân thiết. Những ngày ở Sài Gòn, chàng có thể nhờ trung gian các cơ sở này để gửi mua một số dụng cụ mà không cửa hàng nào bày bán, ngay cả các “bar” đặc biệt, hoặc bọn rao hàng lưu động ở hành lang Eden và dọc đại lộ Lê Lợi gần nhà hàng Kim sơn mỗi chiều cuối tuần cũng không có.

Văn Bình vừa bước qua cửa thì gặp người bồi phòng quen thuộc. Chàng không biết tên hăn, và có lẽ hăn cũng không biết tên chàng. Chàng giao du với hăn trên phương diện thuần túy “nghề nghiệp”. Thỉnh thoảng, tạt vào phòng, chàng không quên dúi vào tay hăn một xấp bạc 500. Ngược lại, hăn có bốn phận cất giữ thư từ riêng của chàng.

Thấy Văn Bình, hăn nhoẻn miệng cười :

- Kìa ông. Ông đổi khác nhiều quá!

Văn Bình sực nhớ ra là mình hóa trang. Nghệ thuật biến đổi diện mạo của chuyên viên Mật vụ không đánh lừa được gã bồi ít học. Tài nhận diện của hăn làm chàng chột dạ.

Chàng nhún vai :

- Ủ, thay đổi để cho thiên hạ khỏi quấy rầy. Anh cứ khôì thật... tôi sửa mặt như vậy mà anh còn nhận ra.

Gã bồi nhe hai răng sún, giọng kiêu hãnh :

- Thật ra, ông đã thay đổi nhiều, nhưng mắt ông, miệng ông vẫn còn nguyên vẹn. Cháu chỉ cần liếc qua là không thể lầm được. Ông sợ cái cô mặc đồ din trắng vôi vĩnh phải không?

“Cái cô mặc đồ din trắng” là ai, Văn Bình không còn nhớ nữa. Chàng cố moi óc, nhưng càng vận dụng trí nhớ, chàng càng quên lửng. Đồng nghiệp trong Sở thường coi chàng là con người có bộ óc điện tử. Chỉ thị công tác đánh máy hàng một bằng chữ li ti hàng chục trang giấy, chàng chỉ đọc qua một vài lần là thuộc lòng, nhiều khi không sai dấu chấm phết.

Nhưng trí nhớ của chàng lại kém sắc bén đối với đàn bà. Chàng quên tên họ một cách mau chóng, không phải vì chàng muốn quên. Mà vì đàn bà đã qua quá nhiều trong đời chàng, nhiều đến nỗi chàng không thể nào đếm được.

Chàng nhớ mang máng nửa năm trước cùng đi với một cô gái mặc đồ din trắng vào phòng khách sạn. Lần đầu, nàng lấy tiền. Chàng biểu nàng cả xấp tiền cuối cùng còn sót trong ví. Chàng không biết bao nhiêu, song đoán phỏng là gần 5 ngàn.

Lần sau, chàng đựng nàng trong tiệm ăn Quốc tế. Nàng đeo cứng lấy chàng như quả tạ. Chàng phàn nàn hết tiền, không còn một xu, và để nàng tin hơn, chàng rút ví ra, cho nàng chiêm ngưỡng miệng ví rộng hoác và bề dày lép kẹp.

Nhưng nàng xua tay :

- Không sao. Em không cần tiền.

Chàng lắc đầu :

- Anh không thích ái tình bán chịu. Từ lâu anh vẫn là thằng đàn ông sòng phẳng.

Thì nàng dẫu mô :

- Em không bán. Mà là biểu anh. Biểu không anh.

Văn Bình buột miệng “thế à” rồi khoác tay nàng xuống cầu thang. Nàng ở với chàng đến gần sáng mới về.

Sài gòn có gần một triệu đàn bà, không hiểu sao chàng lại gặp nàng lần nữa.

Vừa thấy chàng, nàng mừng rú như trúng số cá cặp Kiến thiết cặp ba, 6 triệu (có lẽ trúng độc đắc 6 triệu, nàng cũng chưa mừng như vậy), giọng run run :

- Bắt được anh rồi. Anh phải đi với em.

Văn Bình cáo bận, thì nàng trợn mắt :

- Em không cho phép anh bận. Lần thứ nhất, anh mua ái tình. Lần thứ nhì, em biếu anh, đúng với phương pháp quảng cáo thương mại, mua một, biếu một. Lần này là lần thứ ba, em đổi phương pháp. Anh phải bán ái tình cho em. Như vậy là huề.

Văn Bình nói đùa :

- Em mua bao nhiêu?

Nàng hừ một tiếng :

- Bao nhiêu cũng bằng lòng.

Văn Bình say sưa suốt đêm ấy. Như thường lệ, gần sáng nàng lạng lẽ xuống giường, mặc áo. Chàng hỏi tại sao thì nàng thở dài :

- Chồng em ghen kinh khủng. Em nghe nói sư tử cái Hà đông ghen kinh khủng, nhưng sư tử đực của em còn ghen kinh khủng gấp chục lần. Hắn sẽ ăn gỏi an nếu...

- Em đừng lo. Anh không phải là con cá rô để hắn muốn ăn gỏi lúc nào cũng được.

- Nhiều người đã khổ vì hắn, mặc dầu em không yêu họ. Còn anh, anh được yêu em chân thật. Thôi, em về...

- Anh quên chưa hỏi em điều này... Tại sao lần nào em cũng ra về hồi 5 giờ sáng?

- Vì em là nữ điện thoại viên. Em thường làm “ca” đêm, cho tới 6 giờ sáng. Em ở tận Trường Đua Phú thọ nên phải về sớm. Đôi khi, em làm nghề phụ. Nhưng em lựa chọn kỹ càng. Từ ngày gặp anh, em bỏ nghề phụ rồi. Em sẵn sàng làm tôi mọi cho anh, nếu anh chịu...

Văn Bình không đáp. Nghe nàng tâm sự, chàng lạnh tóc gáy. Cô gái mặc din trắng sẽ liều chết để bám lấy chàng. Vì vậy, chàng cố tránh né những con đường nàng vẫn đi qua.

Bẵng một tháng, Văn Bình bật tắm hơi người đẹp. (Gọi là người đẹp không phải quá đáng, vì từ khuôn mặt, làn da, tay chân, làn tóc, cái cổ, cái eo, và bộ ngực, nhất là bộ ngực đồ sộ mọng nước thơm mát, nàng có quyền thuộc vào hạng ưu của phái yếu. Nếu nàng dự thi hoa hậu truyền hình thì ăn đứt vương miện).

Đời chàng trở lại tươi thắm và rộn rịp như cũ. Song chàng không ngờ người đẹp đã tới tìm chàng tại khách sạn. Trong thời gian đầu tiên, nàng ghé lữ quán mỗi ngày một lần, căn vặn bồi phòng. Dần dà, một tuần hai lần. Rồi nàng đi đâu mất.

Mẫu tình vụn với “cô gái mặc đồ din trắng” đã loãng nhạt trong trí Văn Bình. Đột nhiên, tất cả sống lại. Chàng băng khuâng nghĩ tới cặp giò dài, tròn lẳn, bó kín trong ống quần din, tạo ra ấn tượng là nàng khóa thân.

Gã bồi nhắc lại câu hỏi :

- Thôi, cháu biết rồi. Ông sợ cái cô mặc đồ din trắng vôi vĩnh phải không?

Văn Bình choàng tỉnh :

- Phải... Phải...

Gã bồi liền thoảng :

- Tuần trước, dường như cô ta còn tới. Hôm ấy, cháu đi Thủ đức vắng. Ông sửa mặt lại là đúng. Cô ta tóm được ông thì nguy. À, thưa ông, ông có cả thầy 15 bức thư.

Văn Bình hỏi :

- Thư đâu?

Gã bồi mở khóa tủ, lấy ra một cái két nhỏ xíu. Hẩn kể công :

- Thư từ của ông, cháu còn quý hơn tiền bạc nữa. Nghe lời ông dặn, cháu phải mua cái két xách tay này. Mất sốn 4 ngàn.

Văn Bình cười :

- Được, để tôi trả lại 4 ngàn cho anh.

Văn Bình giật mình khi thấy hai bức thư đặc biệt. Loại phong bì này chỉ ở Đông kinh mới có. Và chỉ công ty ấy mới dùng. Nó lớn gấp rưỡi phong bì thường bằng chữ giấy riêng cứng như gỗ, nổi vân óng ánh, bên ngoài không đề địa chỉ và danh tính người gửi.

Ngoại trừ ở góc trái phía trên có một chữ W nhỏ xíu bằng mực đỏ.

Đó là thư riêng của Câu lạc bộ Nguyễn ước Viễn đông, tổ chức tìm kiếm và trao đổi ái tình đặc lực và hữu danh, trụ sở trung ương tại Đông kinh.

Văn Bình là hội viên Câu lạc bộ. Hơn thế nữa, chàng là một trong những khách hàng xộp nhất. Hàng tháng, Câu lạc bộ vẫn liên lạc thư từ với chàng.

Chàng nhún vai, xé phong bì ra đọc. Trong phong bì thứ nhất là một tờ truyền đơn quảng cáo bằng chữ nhỏ li ti những dụng cụ phòng the tối tân mới được bày bán trên thị trường.

Văn Bình mỉm cười. Dụng cụ được giới thiệu là “bút gián điệp”. [3] Dân chơi quốc tế khoái loại bút kỳ lạ này, vì nó mở toang được mọi bí mật. Nó có thể nghe được tiếng nói rì rầm ở phòng bên, chụp được không thiếu một chi tiết cón con cô gái khóa thân trong phòng tắm, hoặc ghi vào phim nhựa những phút ái ân cuồng nhiệt trong đêm tối. [4]

Nguyên Hương thật bất công. Nàng không nên ghen tuông, cấm đoán chàng nhận thư từ của câu lạc bộ ái tình mới đúng. Vì nhờ các dụng cụ điện tử tân tiến, chàng có thể cải tiến nghề nghiệp.

Cái cười mỉm của Văn Bình vụt mở rộng, và reo lên ròn rã. Chàng vừa nhớ lại một mẫu đối thoại lý thú với cô con gái rượu ghen nhất thế giới của ông già lẩm cẩm trong trụ sở Công ty Điện tử.

Hôm ấy, ông Hoàng đi vắng. Chàng ngồi chờ trong văn phòng. Như thường lệ, chàng ngồi gọn lỏn trong cái ghế bành vĩ đại, lót da đỏ, khoan thai bọc bịch Salem mới và khui chai huyết-ky mới.

Huyết-ky không như rượu đế, món nhắm hoàn toàn đối khác. Độ tử lưu linh đất Việt nhắm rượu đế với thịt thà, tẻ ra cũng là đồ chua. Dân nhậu Tây phương nhắm huyết-ky với đậu phộng hoặc đồ chua riêng.

Song nhắm với món ăn không phải là cách uống rượu của tao nhân mạt khách.

Tao nhân mạt khách Tây phương quan niệm rằng món nhắm bắt hủ với huyết-ky - thứ huyết-ky cất từ đời cha qua đời con trong hầm rượu Tô cách lan – là đàn bà. Bên ly huyết-ky mà có đàn bà (dĩ nhiên phải là đàn bà đẹp ngoại hạng) thì tuyệt.

Ngồi một mình trong gian phòng đầy ắp giấy tờ, với chai huyết-ky mới rót ly khai mạc, Văn Bình bỗng thèm giai nhân hơi bao giờ hết. Chàng có cảm tưởng như người tù chung thân, bị nhốt mấy chục năm trong phòng

kín ngoài hải đảo, không được thấy bóng dáng, chứ đừng nói là thưởng thức nhựa sống của giống cái nữa.

Vì vậy, chàng mở tập hồ sơ riêng đặt trên bàn ra coi. Đó là hồ sơ về các tổ chức tư nhân cung cấp tiêu khiển đặc biệt cho nam nữ giới trên toàn thế giới.

Dĩ nhiên, tập hồ sơ chứa đựng những bức ảnh giật gân nhất. Ông Hoàng theo dõi mật thiết các tổ chức này với mục đích thâm nhập và lợi dụng.

Văn Bình ngậy người trước một tấm ảnh lớn bằng thật. Ảnh được in trên giấy in-lông, gấp lại nhỏ xíu như cuốn lịch năm bỏ túi, còn rũ rộng ra thì trải rộng khắp bàn.

Đó là chân dung toàn thân một người đàn bà không mặc quần áo.

Lệ thường, anh đàn bà khóa thân trong sách báo Tây phương - trừ sách báo ca tụng chủ nghĩa thiên nhiên - đều tuân theo một số nguyên tắc tự chế nhất định. Nghĩa là phải che đậy một phần. Đằng này, người ta cố tình phô trương toàn diện.

Bức ảnh màu - một loại màu riêng pha lân tinh - làm gian phòng sáng rực. Văn Bình quáng mắt khi đọc thấy giòng chữ đỏ chói bên dưới :

“Bạn yêu nàng không? Nàng đẹp đấy nhỉ? Nàng cũng yêu bạn lắm...”

Nếu bạn yêu nàng, xin bạn liên lạc với...”

Văn Bình chưa đọc hết địa chỉ thần tiên thì một tiếng kêu chát chúa giật chàng ra khỏi giấc ngủ si tình :

- Z.28.

Tưởng ông Tổng giám đốc, Văn Bình buông cô gái xuống bàn, và đứng vậy.

Nhưng không, người vừa ra lệnh cho chàng là Nguyễn Hương. Nàng thường gọi chàng một cách thân mật pha lẫn âu yếm là Văn Bình, anh Văn Bình. Chưa bao giờ nàng gọi trống trớn và giật họng là Z.28.

Chàng chưa kịp chào hỏi thì Nguyễn Hương đã đốp chát :

- Không dám, chào Đại tá. Phiền Đại tá cất giùm tấm hình vào trong hồ sơ.

À, cô ả lại ghen rồi... Trong cơn ghen, nàng lại đẹp thêm... má nàng hồng hồng như thoa phấn, môi nàng cong cong, mắt nàng tóe tia lửa đầy tha thiết, khiến chàng muốn ôm cứng lấy, ngoạm vào da thịt nàng một miếng.

Song Nguyên Hương đã gỡ tay chàng ra, dáng điệu lạnh lùng và hằn học :

- Yêu cầu Đại tá giữ thể diện. Đây là văn phòng cụ Tổng giám đốc. Dầu sao Đại tá cũng là Đại tá...

Văn Bình cười ròn :

- Hừ, Đại tá mà không là Đại tá thì còn là gì nữa. Không lẽ Đại tá là đại úy...

Trong cơn tức giận, Nguyên Hương đã mất vẻ phát biểu lưu loát và khôn ngoan cố hữu. Ý nàng muốn nói Văn Bình là một Đại tá nổi tiếng, ít ra cũng là quân nhân biệt phái, đeo cấp hiệu cao cấp, nên phải cư xử đàng hoàng, không được bỡn xôm. Bị Văn Bình trêu người, Nguyên Hương càng tức giận thêm.

Và càng tức giận, nàng càng đẹp. Dường như sự tức giận đã dồn hết tinh túy nhiệm màu của nhan sắc lên đôi mắt, ngày thường trong veo và sâu không đáy của nàng. Kẻ khác tức giận thì mắt đỏ ngầu màu máu, nàng tức giận mắt cũng tóe lửa, nhưng là một thứ lửa kỳ lạ, thứ lửa làm đàn ông cường tráng đa tình phải bủn rủn tay chân.

Văn Bình buột miệng :

- Em đẹp ghê!

Nguyên Hương xịu mặt :

- Không dám. Em còn thua cô gái trong hình một vực, một trời.

Như thường lệ, chàng nắm cánh tay trắng trẻo, và tròn trĩnh của nàng. Trong quá khứ, mỗi khi được chàng vuốt ve, nàng đều vụt quên tức giận và ngoan ngoãn ngã vào ngực chàng, mắt lim dim, cách mũi phập phồng, chờ một nụ hôn say đắm, kéo dài hàng thế kỷ chưa hết.

Nhưng lần này Nguyên Hương gạt chàng ra, giọng chua như dấm thanh :

- Cám ơn Đại tá. Yêu cầu Đại tá dùng chiến thuật mơn trớn này với người khác. Thiên hạ đã nói nhiều về bệnh hảo ngọt độc nhất vô nhị của Đại tá. Đã đến lúc Sở phải cấm đoán. Tôi được tin Đại tá có liên lạc thư từ với một số công ty môi giới ái tình Tây phương. Bắt đầu từ ngày hôm nay Đại tá nên chừa đi.

Văn Bình đứng nghiêm, đưa bàn tay lên trán chào theo kiểu quân cách :

- Tuân lệnh.

Mặt Nguyễn Hương đã bớt xịu. Nàng không dùng tiếng “tôi” xa lạ như trước nữa. Giọng nàng đăm hẳn :

- Em đau khổ vì anh rất nhiều, anh biết không? Em muốn làm vợ cho anh mà làm vợ không được. Nhân viên của Sở gửi về trung ương hàng trăm báo cáo về anh. Ông Hoàng ra lệnh cho em theo dõi anh sát nút, và tìm mọi cách cắt đứt mối liên lạc của anh với bọn ma-cô quốc tế.

- Trời ơi, lẽ nào anh liên lạc với bọn ma cô?

- Những công ty kết bạn Tây phương chỉ là sào huyệt ma-ô không hơn, không kém. Từ ít lâu nay, ông Hoàng không tin anh đầy đủ bản lĩnh như xưa nữa. Ông Hoàng cho rằng sớm muộn anh sẽ bị sa ngã. Địch sẽ dùng mỹ nhân kế để loại bỏ anh.

- Ha, ha, em dám đánh cược với anh không?

Nguyễn Hương nghiêm giọng :

- Không. Cũng như ông Tổng giám đốc, em đã hết tin ở tài ba chống lại cám dỗ của anh. Vả lại, nếu anh chưa hết tài ba, em cũng không đại gì tin tưởng liều lĩnh. Em cần bảo vệ anh vì hai lý do : thứ nhất, anh là một phần đời em, thứ hai, anh là một phần đời của Sở. Văn Bình giả vờ nhăn nhó :

- Thú thật với em là hồi trước anh có thư từ với họ, nhưng trên thực tế cũng chưa đi đến đâu. Vì vậy, anh không hiểu nổi danh từ ma-cô nặng như búa tạ mà em vừa dùng. Đạo này, anh đã đoạn tuyệt với họ.

Nguyễn Hương cười nửa miệng :

- Em hy vọng là anh không nói dối. Nhưng làm nghề như em, hy vọng xuông chưa đủ, phải tìm ra bằng chứng cụ thể mới được quyền hy

vọng. Bằng chứng cụ thể là anh chưa hoàn toàn đoạn tuyệt với họ. Tuần trước, một công ty ma-cô bên Mỹ vừa gửi hình đặc biệt, và dụng cụ đặc biệt qua Bưu điện cho anh. Anh giấu em sao được... Nhân viên kiểm duyệt ở Bưu điện thuộc quyền điều khiển của em. Anh đã khôn ngoan lấy thùng thư lưu trữ và để tên giả. Không phải Hoàng Lương như thường lệ, mà là Vũ Kha, nha sĩ. Hừ... anh chàng đốc tờ rằng Vũ Kha ở Chợ lớn đã cho anh mượn tên.

Văn Bình cứng họng không bào chữa được nữa.

Phải, tuần trước họ đã gửi một số hình ảnh và dụng cụ cho chàng. Phải, chàng đã mượn tên nha sĩ Vũ Kha để lấy thùng thư lưu trữ ở Bưu điện.

Nguyễn Hương nói tiếp :

- Nếu em thâm hiểm, em đã làm anh điều đứng hàng năm một cách dễ dàng như trở bàn tay. Theo luật lệ hiện hành, không ai được dùng bưu chính để gửi tài liệu và dụng cụ ái tình phi pháp. Em có thể lập biên bản, đưa anh ra tòa, đúng hơn đưa Vũ Kha ra tòa. Vũ Kha sẽ khai tên anh, và anh sẽ chôn vùi tên tuổi. Nhưng em không làm vì em yêu anh. Tuy nhiên, nếu anh phản bội em, em sẽ không tha. Em nói cho anh biết, em đã trình lên ông Hoàng, và ông Hoàng ra lệnh cho ban pháp chế tiến hành thủ tục lập hồ sơ. Hiện hồ sơ đang nằm trong ngăn kéo phòng em, em chỉ phất ống tay áo là Đại tá Văn Bình, điệp viên vĩ đại Z.28, được năm châu thán phục và kính nể sẽ biến thành bùn đen...

Văn Bình đành xuống nước :

- Thôi, anh xin lỗi em. Anh sẽ không lảng nhãng nữa.

Cuộc so gươm giữa Văn Bình với Nguyễn Hương kéo dài đúng nửa giờ đồng hồ. Chung quy cũng tại chàng thèm liếc tấm hình khóa thân trên bàn ông Tổng giám đốc.

Văn Bình không dám mượn thùng thư bưu điện nữa. Chàng đã nghĩ ra mưu kế khác.

Mưu kế thuê phòng riêng, và thuê bồi riêng để làm hộp thư quốc tế.

Khi xé phong bì thứ hai, Văn Bình giật mình. Nội dung của bức thư là một trái siêu bom.

Lời lẽ bức thư như sau :

Đông kinh ngày... tháng... năm...

Thưa quý hội viên,

Câu lạc bộ Nguyễn ước Đông kinh, phụ trách khu vực Viễn đông, trân trọng thông báo cho quý hội viên biết rằng chúng tôi đang cố gắng thiết lập một chi cuộc tại Sài gòn.

Như thường lệ, chi cuộc này sẽ cung cấp cho quý hội viên nhiều sáng kiến và phát minh mới lạ.

Chúng tôi đã phái một đại diện qua Sài gòn. Đại diện này hiện ngụ tại đại lễ quán Caravelle, phòng... Nếu quý hội viên cần điều gì, xin liên lạc trực tiếp với phái viên của chúng tôi.

Trân trọng.

Giám đốc

Câu lạc bộ Nguyễn ước Đông kinh

Tổng chi cục Câu lạc bộ Nguyễn ước quốc tế.

Văn Bình reo lên một tiếng khoái cảm.

Đã lâu, chàng hằng mơ sự có mặt của các công ty môi giới quốc tế tại Sài gòn. Chàng sẽ có dịp thưởng thức hoa lạ phương xa, toàn là hoa lạ quý giá, mà không phải lấy vé phi cơ vù ra ngoại quốc.

Chàng mân mê trong tay miếng giấy cứng nhỏ xíu, được dính vào bức thư.

Miếng thiệp này hình vuông, chỉ nhỏ bằng nửa cái quạt máy Ronson, đề giòng chữ vàng như sau :

Li Ming

Thành thật cảm ơn quý hội viên.

Li Minh, Li Minh... cái tên êm ái này chứng tỏ phái viên của Câu lạc bộ là người Trung hoa. Đàn ông hay đàn bà? Văn Bình tin chắc là đàn bà. Vì trong công việc mỗi lái đặc biệt này, người ta thường dùng phụ nữ. Và chắc hẳn là phụ nữ đẹp.

Văn Bình liếm mép như tiếc giọt huyết-ky cuối cùng chưa tan hết, rồi bước ra đường.

Sài gòn đông đúc, Sài gòn thanh lịch, Sài gòn ham sống hơn bao giờ hết. Những cặp trai gái phục sức sắc sỡ, trai tóc dài, quần bó ống, áo da đen láng, giày nhọn hoắt như mũi dao, gái tóc ngắn quần ống chân voi, áo thun ôm cứng lấy ngực, kính mát ốp-a rần ri, lượn lên lượn xuống như đèn cù trước mặt Văn Bình.

Trong phút chốc, chàng quên hết ưu tư chông chất. Chàng cũng quên hết nhiệm vụ khẩn trương đang chờ đợi. Chàng không còn nhớ Z.28, Văn Bình là Đại tá ngực đầy huy chương quốc tế, và là điệp viên khét tiếng trên hoàn vũ nữa.

Chàng trở lại thời thanh xuân vô tư lự, lang thang trên hè phố săn đuổi bướm bướm tình ái.

Ngẫu nhiên chàng rảo chân tới trước lễ quán Caravelle. Lâu lắm chàng chưa có dịp vào thăm tòa nhà 9 tầng, rộng mênh mông này. Lâu lắm, chàng chưa có dịp mỉm cười với cô gái duyên dáng phụ trách tổng đài điện thoại.

Người chà cao lớn, trịnh trọng lách sang bên, xô cửa cho chàng vào. Không khí mát rượi tàn ngập buồng phổi.

Lẽ ra, Văn Bình phải cảm thấy khoan khoái. Nhưng chàng lại nghẹt thở. Nghẹt thở không phải vì khí hậu buốt lạnh. Nghẹt thở không phải vì trời nóng như thiêu như đốt.

Văn Bình nghẹt thở vì hương thơm da thịt đàn bà. Người đàn bà muôn thuở đã đứng sẵn trong phòng khách. Chàng vừa lộ mặt vào thì nàng ngồi xuống.

Nàng mặc váy mini nên nửa người phía dưới được triển lãm một cách vô cùng táo bạo. Chàng không kịp quan sát nàng mặc xiêm áo màu gì, mặc theo thời trang nào, mặt nàng ra sao. Chàng chỉ nghĩ đến cặp giò thon, tròn, và dài.

Chàng đã chiêm ngưỡng hàng ngàn, hàng vạn cặp giò. Những cặp giò trong dĩ vãng không đến tầm thường. Tuy nhiên, so sánh với cặp giò hiện tại của người đàn bà muôn thuở này thì tất cả chỉ là con số không to tướng và rỗng tuếch.

Đầu gối của nàng tròn trịa và nhỏ nhắn, không một nếp răn. Mắt cá chân khoe sắc hồng hồng dưới đôi cổ chân vừa trét tay, chứng tỏ nàng là người đẹp thượng lưu. Văn Bình có thói quen đánh giá nhan sắc phụ nữ bằng cách đo cổ chân và nhìn mắt cá chân. Cổ chân vừa gọn trét tay là phụ nữ đẹp. Mắt cá chân hồng hồng là phụ nữ đẹp. Theo kinh nghiệm, chàng biết đàn bà Tây phương có cổ chân khổng lồ và mắt cá chân xiêu vẹo. Phần đông đàn bà Viễn đông cũng vậy. Tỷ lệ đàn bà tuyệt hảo chỉ độ 1/1.000.000.

Đầu gối, mắt cá chân, cổ chân của giai nhân đã tuyệt hảo, khuôn mặt, và thân thể nàng còn hơn tuyệt hảo một bậc. Chấm điểm diện mạo, chàng bắt buộc phải cho 8 điểm trên 10, nếu là thiên vị. Vô tư, chàng phải cho đủ 10 điểm. Đúng ra, chàng phải cho trên 10 nữa.

Bộ ngực của nàng như được bao bọc bằng từ thạch. Trong đại chiến thứ hai, hoạt động gián điệp tại Âu châu, Văn Bình thường dùng hộp sắt gắn nam châm để chứa tài liệu hoặc chất nổ phá hoại. Khi cần cất giấu, chàng chỉ mất một phút đồng hồ ngăn ngủi. Hộp từ thạch sẽ đeo cứng lấy mọi vật kim khí.

Đôi nhũ hoa của giai nhân phải được coi là cái mỏ từ thạch thu hút đàn ông. Thấy nàng, ai cũng phải dán mắt vào. Văn Bình khựng người, cổ họng khô rát.

Nàng quay nhìn chàng. Hốt hoảng, chàng cúi đầu chào. Thường lệ, chàng nổi tiếng can đảm và lì lợm. Can đảm với đối phương, can đảm với thần chết, không sợ đe dọa nào, không mối hiểm nguy nào làm chàng mất tinh thần. Lì lợm với đàn bà, nhất là đàn bà đẹp.

Như đối diện giai nhân, Văn Bình tiêu tan hết can đảm và lì lợm cố hữu. Chàng biến thành cậu học trò rụt rắt bị ông giáo đột ngột kêu lên bảng trả bài, đặc biệt là trả bài chưa học thuộc. Chàng muốn nói một vài tiếng, song miệng lại lúng búng. Phương ngôn có câu “lúng búng như ngậm hột thị”, vào hoàn cảnh này chàng mới thấy người xưa nói đúng.

Chàng có cảm giác như một hột tròn mắc cứng trong cuống họng. Da mặt chàng chuyển sang màu xanh, rồi rụt thành đỏ ửng. Tay chân chàng bủn rủn như bị ai đánh atemi vào gáy.

Cúi đầu chào, chàng tin chắc nàng sẽ chào lại. Từ bao năm nay, chưa người đàn bà nào trên thế giới có đủ bản lĩnh phớt tình trước cử chỉ mơn trớn “cách sơn đả ngư” kỳ diệu của chàng.

Song người đẹp vẫn phẳng lặng như mặt hồ thu. Tuy nàng nhìn chàng luồng nhõn tuyến màu nhiệm của nàng lại hướng đi đâu. Dường như chàng là cái bóng nên nàng không thấy. Hoặc nàng miệt thị chàng. Hoặc nàng cố tình không đếm xỉa đến chàng.

Ruột gan Văn Bình sôi lên sùng sục.

Lần đầu tiên trong đời, chàng bị hạ nhục. Nếu giai nhân là đàn ông, chàng đã xấn lại, biểu diễn một đường quyền siêu việt cho hấn méo miệng và lác mắt.

Ác hại thay, kẻ hạ ngục chàng lại là đàn bà chân yếu, tay mềm. Khi ấy Văn Bình có ấn tượng là mọi cặp mắt trong phòng khách đại lý quán Caravelle đang đổ vào đầu chàng. Chàng quyết rửa thù. Rửa thù bằng cách ôm lưng người đẹp, diu qua hành lang, cho toàn thể nhân viên khách sạn chứng kiến. Chưa hết, chàng sẽ bắt người đẹp hôn môi chàng ngay trước thang máy cho khắp Sài Gòn thượng lưu thêm rõ nước miếng nữa.

Giai nhân uốn éo trên đôi giày mũi nhọn, đế nhọn bằng ni-lông trắng, sửa soạn ra đường. Giây phút long trọng ấy Văn Bình mới phục hồi được lương tri để quan sát nàng từ đầu xuống gót chân.

Cái xiêm tí hon của nàng khác hẳn mini-jupe thời trang. Thật ra, nó còn nhỏ hơn mini-jupe một bậc. Và chật hơn quần jean thời trang một bậc.

Xiêm nàng màu trắng như giấy. Áo nàng cũng màu trắng. Một màu trắng thanh khiết, dịu dàng và mời mọc... Trong đời, Văn Bình không ưa màu trắng. Nhưng chàng đã say mê màu trắng sau ngày gặp Katy, nữ nhân viên CIA. Katy mặc toàn đồ trắng, màu trắng y hệt màu trắng của giai nhân trong khách sạn. [5]

Katy đã trở thành tình nhân gắn bó của chàng. Nhưng còn giai nhân?

Văn Bình chưa chịu thua ai. Dầu chiến thắng khó khăn đến đâu, chàng cũng quyết chiến thắng. Chàng quyết chinh phục người đàn bà muôn thuở cho bằng được.

Kìa, nàng đã ra đường. Người chà cao lớn đã thót sang bên, như sợ màu đen của da làm hoen ố màu trắng siêu phàm của giai nhân. Dường như xe cô đang chạy trên đường Tự Do, và vòng quanh công trường Quốc hội đều tắc thở và ngừng lại. Người cảnh sát chỉ đường xế lữ quán Caravelle dường như cũng nghỉ phục vụ an ninh công lộ trong một phút.

Giai nhân trèo lên một chiếc xe hơi màu trắng vừa đậu xích bên lề.

Mắt Văn Bình hoa lên.

Chàng tức ứa máu miệng. Vì giai nhân không ngồi một mình. Tài xế là một gã đàn ông ngoại quốc, đẹp trai như tài tử xi-nê thượng thặng. Như tài tử xi-nê, hăn khoe bộ râu mép gọt tĩa chu đáo, và chiếc cà vạt trắng, trên sơ-mơ trắng và bộ vét-tông trắng ngà. Tất cả trong xe đều trắng.

Giai nhân ngả lưng bên cạnh tài xế. Trong chớp mắt chiếc xe sang trọng biến vào đại lộ Lê Lợi.

Văn Bình đứng lặng trong một lúc. Chàng không quan tâm đến những thân hình không kém nẩy lửa lui tới như đèn kéo quân trong hành lang khách sạn thơm tho. Tâm trí chàng đã bị hình bóng yêu kiều và mãnh liệt của người đàn bà muôn thuở bít kín.

Chàng bật lửa hút thuốc. Hơi Salem quen thuộc đã giúp chàng khôi phục bình tĩnh. Chàng gật đầu chào nhân viên tiếp tân, và bằng giọng nhã nhặn thường lệ hỏi số phòng của Li-Ming.

Nhân viên tiếp tân - một thanh niên khả ái, mặc vét tông đồng phục xám - tỏ vẻ sững sốt :

- Li Ming, vâng bà Li Ming có ở đây. Tiếc quá, bà ấy vừa ra xe xong. Trên phòng bà, có thư ký riêng, xin ông tiếp xúc để lấy giờ hẹn.

Nhân viên tiếp tân không nói gì thêm nữa. Truyền thống của các lữ quán trên thế giới là nhân viên tiếp tân giữ thái độ nghiêm chỉnh, kín đáo, luôn luôn hà tiện lời nói, và nhất là không dính dấp vào đời tư của khách trọ.

Văn Bình cũng không cần hỏi thêm. Chàng vốn thích tự lực tìm ra bí mật, dầu là bí mật nguy hiểm đến tính mạng hay là bí mật sâu thẳm của người đàn bà đẹp.

Chàng khoan thai trèo cầu thang lên lầu. Không hiểu sao cơ thể chàng bỗng rời rạc sinh lực chàng cần vận động tay chân cho khỏi ngứa ngáy và mỏi mệt. Trong chớp mắt chàng đã lên tới lầu 5. Càng trèo cao gân cốt của chàng càng gia tăng dẻo dai. Nếu cần, chàng có thể trèo một mạch lên sân thượng của tòa nhà chọc trời mấy chục tầng Empire State Building bên Hoa Kỳ.

Phòng Li-Ming không khác mọi phòng khác là bao. Trừ bên ngoài có một cánh danh thiếp nhỏ xíu bằng hai ngón tay, dán vào cửa, bên trên in hai chữ cũng nhỏ xíu, màu đỏ cánh sen :

Li-Ming

Đông Kinh

Văn Bình bấm chuông.

Bên trong có tiếng phụ nữ bằng Anh ngữ :

- Xin mời vào.

Phòng Li-Ming không phải là phòng đơn thông thường, mà là phòng kép, loại đặc biệt, gồm nhiều phòng thông nhau, nghĩa là sang trọng nhất lầu quán. Duy những hãng thông tấn và truyền hình quốc tế là thuê nổi.

Phòng ngoài được ngăn đôi bằng tấm bình phong lát-tích sặc sỡ. Phía sau là bàn thư ký. Phía trước là xa-lông dành cho khách.

Câu lạc bộ Nguyễn ước là tổ chức mỗi lá hoa nguyệt khét tiếng trên hoàn vũ. Trong hồ sơ, câu lạc bộ có hàng vạn đầu giấy liên lạc, sẵn sàng mua vui cho người bạn một đêm, một tuần, một tháng, một năm, hoặc trao đổi vợ chồng. Tóm lại, Câu lạc bộ không phải là một công ty làm ăn đúng đắn. Công ty chỉ chuyên phục vụ những đòi hỏi xác thịt của con người văn minh hỗn loạn.

Tuy vậy, đặt chân vào phòng tiếp khách của Công ty, Văn Bình không tìm ra được một vết tích nào của hoạt động môi giới tình ái. Thậm chí người lạ có thể định ninh đây là một trong nhiều văn phòng đại diện thương mại, doanh nghiệp quốc tế ở Sài gòn.

Vì trên bàn xa-lông Văn Bình chỉ thấy một đồng tạp chí đúng đắn như Life và Match. Chàng nhìn ngang, ngó ngửa, không khám phá được một bức hình khỏa thân nhỏ bé nào.

Thật ra trên tường, đối diện tấm bình phong, trong tầm mắt của khách, cũng có một bức tranh.

Nhưng đó lại là bức tranh đạo mạo vào hạng nhất nhì trong thế giới cổ họa. Văn Bình suýt bật cười thì cô thư ký đơn đả chào :

- Hân hạnh. Xin mời ông ngồi. Thưa, tôi được vinh dự tiếp kiến ai ạ?

Văn Bình chào lại :

- Không dám, chào cô. Tôi muốn gặp bà Li-Ming.

Cô thư ký trạc 26, 27 cái tuổi chín chắn của nữ giới, cái tuổi căng phòng sinh lực cũng như kinh nghiệm tình ái. Trông thoáng qua, Văn Bình biết nàng đã có chồng, và có lẽ có một con. Gái một con, trông mơn con mắt, vì vậy nàng đẹp trên mức trung bình.

Vẻ đẹp của nàng không sỗ sàng – vì đầu sao nàng là người Việt, hoặc lai Tàu – song nét hiền dịu của nàng cũng không cổ kính, mà là phô trương toàn diện. Bộ ngực nàng tròn trịa, ít nhất là 90 phân, nghĩa là đánh bại vòng ngực lớn nhất của ứng viên hoa hậu truyền hình, tuy nhiên không gây ra sự thèm khát bản thủ trong lòng đàn ông. Nhan sắc của nàng phảng phất hương hoa dịu dịu, nhẹ nhẹ như tiếng đàn dương cầm ban mai rập rờn gió mát, êm êm như tấm thảm Ba-tư, nằm bên trên thì người gãy xương sống cũng không biết đau đớn nữa.

Nghe lần thứ hai, Văn Bình đoán chắc là nàng lai Tàu. Vì giọng nói chưa được hoàn toàn thanh thoát.

Nàng nói, thánh thót như chim :

- Thưa, ông muốn gặp bà Li-Ming. Vâng, đây là văn phòng của bà, và tôi là thư ký riêng. Chẳng hay ông cần gặp bà Li-Ming có chuyện gì à?

Nếu có ai chứng kiến cuộc đối thoại, họ sẽ tưởng nàng là thư ký chân chỉ hạt bột của một ông Giám đốc công ty già khăng, và nàng cũng là gái già. Vì giọng nàng, mặt nàng, cử chỉ nàng luôn luôn tiêu biểu cho sự nghiêm chỉnh gương mẫu.

Văn Bình đáp :

- Tôi là hội viên của Câu lạc bộ.

- Thưa. Câu lạc bộ gì ạ?

- Nguyễn ước.

Văn Bình lại bé cái lằm phen nữa. Chàng phỏng đoán cô gái đóng kịch trang nghiêm sẽ khựng người trong một giây, hai má đỏ hây hây.

Song nàng vẫn tỉnh khô :

- Ông là hội viên Nguyễn ước. Xin ông tha lỗi cho sự đường đột này. Vì Câu lạc bộ chưa tiện hoai động công khai, các hội viên phải xuất trình giấy tờ chứng minh.

Văn Bình mỉm cười, rút ví, lấy ra một tấm thẻ bọc nhựa. Thẻ này chỉ nhỏ bằng bề mặt cái quẹt máy Ronson chạy xăng. Bên trên chỉ ghi số hiệu, tên và dán hình đương sự.

Cô thư ký xin lỗi lần nữa, cầm tấm thẻ mang lại bàn, mở đèn lên coi, rồi nói :

- Em xin nghe ông. Ông cần gì?

Lần đầu, nàng xưng em với chàng. Nàng đã bắt đầu bớt đóng kịch. Tuy nhiên, sự thân mật vẫn còn đượm đôi chút giả tạo và miễn cưỡng.

Văn Bình nói :

- Tôi muốn gặp bà Li-Ming càng sớm càng hay. Vì chi cuộc Đông kinh đã viết thư riêng cho tôi.

- Thưa, chi cuộc Đông kinh cũng đã thông báo cho em. Em không rõ địa chỉ thường trực của ông ở đâu nên không thể tiếp xúc được. Bởi vậy, chi cuộc Đông kinh gửi thư đến lễ quán Continental và hỏi em xem đã gặp ông chưa thì em chưa thể trả lời được.

- Bây giờ, cô tha hồ trả lời.

- Ông hay nói đùa ghê. Sở dĩ em lo lắng vì chi cuộc không thể để hội viên nào mất lòng. Phương chi ông lại là hội viên sòng phẳng, và chỉ tiêu rộng rãi nữa.

- Chà, cô đã biết quá nhiều về tôi.

- Thưa ông, mỗi hội viên đều có một hồ sơ riêng. Em có bốn phận nghiên cứu hồ sơ để đáp ứng sở thích của ông. Lần này, đích thân qua Sài Gòn, bà Li-Ming có thể làm ông vừa lòng, để bù lại lần trước, ông tới Đông kinh mà chi cuộc chúng tôi tìm mãi không ra người bạn hợp ý với ông.

- Cám ơn cô.

- Thưa, chi cuộc vừa có một số dụng cụ đặc biệt. Chẳng hạn của hãng Action Products. [6] Nếu ông cần, em xin đưa ca-ta-lô ông nghiên cứu.

Văn Vinh xoa tay :

- Cám ơn cô.

Dầu chưa ai giới thiệu, chàng đã biết người đàn bà muôn thuở mặc váy mini dưới nhà, và trèo lên xe với gã đàn ông hào hoa hồi nãy là Li-Ming.

Tâm trí chàng vẫn lớn vờn hình bóng người đẹp. Chàng không để ý đến lời đề nghị của cô thư ký, mà chỉ bầu vịu lấy câu hỏi nhảm tai :

- Tôi muốn đích thân gặp bà Li-Ming.

Chợt nhớ ra, cô thư ký reo lên :

- Xin lỗi ông, em quên khuấy. Bà Li-Ming vừa đi khỏi.

- Bao giờ bà về?

- Có lẽ trong vòng, 5, 10 phút nữa. Bà Li-Ming ra bưu điện để lãnh thư.

- Tôi ngồi chờ được không?

- Được chứ! Sự có mặt của ông là vinh hạnh lớn cho em.

Nghe cô gái ỏn ẻn, Văn Bình muốn ôm chầm lấy, ngoạm vào cái miệng chúm chím, thoa son đỏ chót. Song chàng tự chế được ngay. Cô thư ký được liệt vào hạng ưu, nhưng chàng không thể đánh hoa cả cụm. Chàng cần tập trung mũi dùi vào mục phiêu kiên cố nhất : Li-Ming.

Li-Ming là ai, Li-Ming ở đâu đến, chàng không cần thiết, chàng không muốn biết. Chàng phải hành động chớp nhoáng, vì nếu trì chậm, bọn hồ đối của ông Hoàng sẽ phăng ra, và con mắt trông gà hóa cáo của sư tử Hà đông Nguyên Hương sẽ cho Li-Ming là trái bom nổ chậm mà đối phương xảo quyết gài bẫy.

Nghĩ vậy, chàng tùm tùm cười. Cô gái ngạc nhiên :

- Ông cười em ư?

Văn Bình lắc đầu :

- Đâu dám. Cô đẹp lắm.

- Em chưa bằng một phần trăm bà Li-Ming.

- Hừ, cô khiêm tốn ghê. Ít khi tôi gặp người nhan sắc mặn mà và khả ái như cô. Nếu tôi không lầm cô là minh hương.

- Ông nói đúng. Em lai Tàu.

- Cô làm việc với công ty lâu chưa?

- Mới.

Và như sợ chàng hiểu lầm, nàng tiếp :

- Nhưng em chỉ phụ trách giấy tờ và tiếp khách. Mọi việc đều do bà chủ hoàn toàn quyết định.

- Mọi việc là việc nào?

Cô gái nheo mắt :

- Việc nào thì ông biết lấy.

Văn Bình đổi đề tài :

- Máy giờ cô nghỉ việc?

Cô gái ngửa cổ cười :

- Em biết rồi. Ông muốn rủ em đi ăn phải không?

- Phải, cô là thầy bói đại tài. Sài gòn buồn như trấu cặn, chẳng có gì giải trí. Được cô nhận lời đi ăn thì đời sống của tôi không đến nỗi trống rỗng.

- Ông nói có duyên nhất đời. Thoạt nghe em đã xiêu lòng. Nhưng đáng tiếc là em không nhận lời được. Em đã có gia đình. Em làm việc một hơi đến 4 giờ chiều. Chồng em đến tận nơi đón về.

- Thiếu gì cách, nếu cô bằng lòng. Chẳng hạn cô nói là Sở có việc bận, muốn cô làm thêm giờ.

- Không được đâu. Dầu em nói dối thành công, em cũng không dám. Theo nội qui của công ty, nhân viên văn phòng không được quyền hẹn hò với khách.

- Đâu phải hẹn hò. Đây chỉ là mời nhau ăn cơm, rồi ai về nhà nấy.

- Không ai tin dầu trên thực tế mọi việc sẽ diễn ra như vậy. Vì thưa ông, chúng ta đang sống trong thời đại nguyên tử, sự giao du giữa nam nữ hoàn toàn khác xưa. Phương chi ông là hội viên, còn em là nhân viên của Câu lạc bộ. Những cặp vợ chồng, những cô gái chưa chồng, những cậu trai chưa vợ đến đây để tìm bạn, chứ không nói là đến đây làm gì hết. Sự thật ra

sao, ông đã biết rõ. Em không dám phê bình, xin ông hiểu cho. Em chỉ nhắc lại để ông tha lỗi.

- Nghĩa là cô cương quyết từ chối.

- Nói vậy, tội nghiệp cho em. Em rất sung sướng được nhận lời. Song hoàn cảnh không cho phép. Để ông thấu rõ lòng em, em xin nói rằng nếu hoàn cảnh cho phép, không những em nhận lời đi ăn với ông, mà còn nhận lời vui chung với ông nữa.

Văn Bình giả vờ quay mặt ra nơi khác để nuốt nước miếng. Chàng giống như anh chàng tham ăn rệu nước miếng ừng ực khi được nghe ca ngợi các món sơn hào, hải vị. Chàng không dám cho cô thư ký ranh mãnh biết nội tâm chàng đang sôi sùng sục.

Đột nhiên, chàng nhớ ra một điều quan trọng.

Mãi tán hươu, tán vượn, chàng chưa hỏi tên nàng và địa chỉ của nàng. Nếu biết động đào ở đâu, chàng có thể thành công bằng chiến thuật “công kiên chiến”. Dầu nàng là sắt đá, nàng cũng phải toát mồ hôi trước tài ba đặc biệt của điệp viên hào hoa Z.28.

Nhưng chàng không kịp hỏi.

Vì cửa phòng mở ra.

Li-Ming yếu điệu bước vào. Cùng đi với nàng là gã đàn ông ngoại quốc hồi nãy, khệnh khạng râu mép, khệnh khạng bộ com-lê trắng toát. Thấy hẳn, Văn Bình nộ khí xung thiên, muốn xấn lại biểu diễn một đường quyền. Lâu lắm, chàng chưa biểu diễn.

Song luồng mắt kỳ lạ của Li-Ming như có mãnh lực ghê gớm kèm tay chàng lại. Dường như nàng ra lệnh cho chàng :

- Yêu cầu anh giữ phép lịch sự. Phép lịch sự đối với người lạ. Nhất là phép lịch sự đối với đàn bà đẹp. Phụ nữ đẹp chúng tôi vốn ghét bọn đàn ông thượng căng chân, hạ căng tay. Nào, anh muốn gì, anh nói ra, tôi sẽ thỏa mãn...

Trong phòng, giữa bốn bức tường, Li-Ming đẹp hơn ở chỗ rộng rãi, đông người. Nàng dùng đồ trắng thanh khiết như Katy, song nàng đẹp hơn Katy.

Đẹp hơn, không hẳn vì thân thể nàng đều đặn hơn, diện mạo nàng tuyệt diệu hơn... So sánh giữa hai người, Văn Bình khó thể cho điểm cao thấp ngay được. Nhưng sau một thời gian cân nhắc, chàng phải chọn Li-Ming.

Vì sắc đẹp của nàng là sắc đẹp quê hương. Khuôn mặt diễm ảo của nàng toát ra vẻ dịu dàng của phương Đông muôn thuở, song ngực nàng, eo nàng, cặp giò thon tròn, mông nàng, lại là sản phẩm độc đáo của Tây phương, của nghệ thuật dinh dưỡng và nắn bóp tân tiến.

Nhìn sơ qua, nàng là một gia nhân mơ màng, với hàng mi dài, phủ rậm đôi mắt to và đen. Lông mi của nàng hoàn toàn thiên tạo nên đôi mắt đẹp càng đẹp thêm. Tuy nhiên, quan sát kỹ, nàng lại là người đàn bà “văm”. Nàng thuộc thiếu số phụ nữ xuất chúng trên hoàn vũ, đứng trước đàn ông như nữ tướng bách chiến, bách thắng đối với bọn côn đồ cỏ rác, hoặc là bọn trẻ con miệng còn hôi sữa.

Cử chỉ của nàng, tuy từ tốn và khả ái, vẫn dượm vẻ thách thức. Nàng không phải loại đàn bà sợ đàn ông. Loại đàn bà coi thường đàn ông thì đúng hơn.

Nàng không đếm xỉa đến đàn ông vì họ chỉ là em út về mọi mặt. Đặc biệt về phương diện tình yêu mà đàn ông thường coi là chỉ có họ mới đầy đủ năng lực.

Loại đàn bà siêu việt này thích hợp với Văn Bình. Chàng đã chán ngấy ái tình dễ dàng. Chàng cảm thấy thèm muốn sự khó khăn, sự khác thường.

Tâm trạng của Văn Bình giống như tâm trạng của một ông vua thời xưa. Nhà vua là thiện xạ đại tài, những khu rừng gần hoàng cung đều in gót chân ông. Ngày nào, ông cũng đi bắn, và ngày nào ông cũng hạ được nhiều con thú. Sau một thời gian, rừng rú hết thú dữ, chim muông cũng sợ nhà vua mà bỏ đi.

Nhà vua lại tới rừng khác. Tuy nhiên, ông bắt đầu chán ngấy. Ông không thấy thú trong việc đuổi bắn thú rừng nữa. Và ông nghĩ ra một lẽ lối săn bắn mới.

Bắn người.

Ông cho thả phạm nhân vào rừng. Kẻ nào trốn thoát thì mặc nhiên được ân thích. Nhưng toàn thể đều gục ngã dưới cây cung kỳ lạ của nhà vua.

Thấy Văn Bình, Li-Ming đứng lại :

- Thưa, ông cần gặp tôi?

Văn Bình đáp ngay :

- Vâng.

Nàng quay lại gã đàn ông râu mép, giọng thân mật :

- Em bận khách. Anh đợi em một lát.

Li-Ming mở cửa sang phòng bên, và nghiêng đầu mời Văn Bình.

Phòng bên được trang trí giản dị, hầu như quá nghiêm trang. Dường như mục đích của Li-Ming là không muốn người lạ để ý đến hoạt động hơi “khác thường” của Câu lạc bộ.

Văn Bình ngồi xuống ghế. Trái với thường lệ, hễ ngồi xuống ghế là phải rút Salem ra đốt, rồi vất chân chữ ngũ, mặt ngửa lên, thở khói thành vòng tròn, Văn Bình lại ngoan ngoãn, để hai chân song song, cánh tay tì vào mặt bàn. Chàng thuật cho Li-Ming nghe lý do của cuộc yết kiến.

Li-Ming chăm chú nghe, thỉnh thoảng lại viết trên tờ giấy trước mặt.

Chuông điện thoại cắt đứt câu chuyện của Văn Bình. Li-Ming khoan thai đứng dậy. Lưng nàng oằn oại một cách khêu gợi như con rắn đa tình trong truyện thần thoại.

Nghe xong, nàng mỉm cười với Văn Bình.

- Thành thật xin lỗi ông. Tôi có việc cần, phải đi ngay. Việc rất cần, nếu không tôi sẽ ngồi lại hầu chuyện ông. Tuy nhiên, tôi đã biết ý muốn đại để của ông. Ông yên tâm, tôi xin lo liệu chu đáo. Và nếu ông có thời giờ, tôi mong được gặp ông lại để thảo luận chi tiết.

Văn Bình đang thất nghiệp, tạm thời thất nghiệp dĩ nhiên là chàng có nhiều thời giờ. Cho dầu chàng đang bận việc kinh khủng, chàng cũng gác bỏ, để được nghe giọng nói thánh thót, nhìn cái miệng quyến rũ, ngắm thân hình độc nhất vô nhị lôi cuốn của nàng.

Chàng bèn đáp ngay :

- Vâng, bất cứ khi nào cô muốn, tôi xin đến.

“Bất cứ khi nào cô muốn”! Văn Bình dẫn rõ từng tiếng, cốt cho nàng hiểu nghĩa bóng. Song nàng vẫn thản nhiên, sự thản nhiên làm Văn Bình tức muốn đứt mạch máu.

Li-Ming suy nghĩ một phút rồi nói :

- Hẳn ông đã biết hoạt động của Câu lạc bộ chỉ có tính cách hợp pháp bề mặt. Vì vậy, chúng tôi chỉ tiếp khách ở đây lần đầu. Lần sau, đến nơi khác tiện hơn. Nếu ông không có gì trở ngại, xin cho tôi biết địa chỉ nhất định. Hoặc giả, chúng ta hẹn gặp nhau tại nhà hàng. Hiện tôi có rất nhiều đề nghị thú vị. Toàn là phụ nữ thượng lưu Tây phương. Nhân dịp du lịch Viễn đông, họ muốn kết bạn.

Nàng bỏ lửng câu nói, rồi chìa tay, giọng lạnh lùng :

- Chào ông.

Văn Bình sửng sốt :

- Cô chưa... hẹn. Bao giờ tôi sẽ gặp cô lại?

Sực nhớ ra, Li-Ming cười xòa :

- Khổ quá. Tôi có tính hay quên đệ nhất. Bao giờ ông tới cũng được. Nhưng xin ông báo trước bằng điện thoại.

- Cô vừa nói là gặp ở đây bất tiện.

- Chết rồi, tôi lại quên lần nữa.

- Hay quên là đặc tính của đàn bà đẹp.

- Cám ơn ông. Vậy, chúng ta gặp tại nhà hàng. Ông muốn ở đâu?

- Ở đâu cũng được. Trong Chợ lớn thì kín đáo hơn.

- Vâng, Arc en Ciel, Chợ lớn.

- Tôi xin hẹn tối nay. Tối nay, tôi mời cô dùng cơm rồi nói chuyện.

- Tối nay, tôi bận.

Mặt Văn Bình xịu xuống :

- Mai được không?

Li-Ming vẫn đáp, giọng đều đều :

- Tôi cũng bận. Cô thư ký của tôi đã lấy hẹn trước một tuần. Thật là khiếm nhã đối với một người lịch sự như ông. Nhưng tôi không thể nào làm khác được.

Máu nóng bừng bừng hai bên máng tang Văn Bình. Trong ít ngày nữa, chàng phải từ giả Sài Gòn. Chàng không biết sẽ được nghỉ ngơi một ngày, một tuần, hay một tháng. Chàng đồng ý lên đường mất rồi, không thể đình hoãn nữa. Chàng chỉ còn lối thoát duy nhất : đốt cháy giai đoạn, khẩn khoản người đẹp bỏ hẹn với người khác để hẹn với chàng.

Song Li-Ming lắc đầu quày quây :

- Nguy hiểm lắm. Phương châm của công ty là phục vụ khách hàng một cách tuyệt đối nghiêm chỉnh và lương thiện. Nghe ông nói, tôi cũng bùi tai, nhưng tôi chỉ đặc phái viên của chi cuộc. Ông Giám đốc chi cuộc sẽ làm to chuyện nếu được tin tôi đối xử thiên vị.

Văn Bình vật nài :

- Tôi sắp rời Sài Gòn đi xa, thật ra. Có lẽ mai, hay một không chừng. Tôi không thể chờ đợi lâu.

Li-Ming giở cuốn lịch trên bàn giấy, đọc sơ qua rồi thở dài :

- Tối nay, tôi có hẹn với 2 khách hàng. Ông để tôi dàn xếp.

Nàng bấm chuông. Cô thư ký hỏa diệm sơn bước vào. Li-Ming hỏi :

- Phiền cô đình hoãn chương trình gặp gỡ tối nay của cô đến một ngày khác. Vì tôi phải bàn chuyện với ông khách này.

Cô thư ký nhăn nhó :

- Thưa bà, không được. Họ đã chịu đình hoãn hai lần rồi, lần này là lần thứ ba. Họ nói nếu không được gặp bà tối nay thì sẽ mang lựu đạn bỏ vào phòng em.

Li-Ming băng khuâng nhìn lên tường. Văn Bình nhìn theo. Bức hình màu của Li-Ming được lồng khung màu trắng đang nhìn xuống. Trong hình, nàng chưa đẹp bằng ở ngoài. Trong hình, nàng có vẻ nhí nhảnh hơn là trầm mặc. Trong hình, nàng không có mùi thơm lạ lùng, mùi thơm từ tóc nàng, môi nàng, da thịt nàng toát ra.

Văn Bình chỉ nghĩ đến người đẹp, nghĩ đến giờ phút được cọ sát thân thể tuyệt diệu của nàng, mà không quan tâm đến mùi thơm lạ lùng. Nếu trí óc chàng vẫn còn minh mẫn như thường lệ, chàng phải thắc mắc vì mùi thơm vô tiền khoáng hậu ấy.

Chàng bị mùi thơm mê hoặc mà không biết. Smerch đã chế tạo son môi, và nước hoa riêng cho nàng. Riêng sự mê hoặc của nhan sắc đã đủ làm Văn Bình thất điên, bát đảo, phương chi còn có sự mê hoặc quái đản của mỹ phẩm Smerch nữa.

Li-Ming nhún vai :

- Thôi được. Ông để tôi cố gắng xem sao. Bây giờ tôi phải đi. Chiều nay, yêu cầu ông liên lạc lại với cô thư ký.

Sự mê hoặc đã làm Văn Bình biến thành gã đàn ông si tình nôn nóng, đầu hàng nhanh chóng. Quên cả giữ gìn, chàng nói :

- Tôi hy vọng được gặp cô tối nay.

Li-Ming chìa bàn tay nhỏ nhắn, đeo găng ni-lông trắng như tuyết Bắc cực (và có lẽ làn da mềm mại của nàng khi ấy cũng lạnh lẽo như tuyết Bắc cực) :

- Tôi cũng vậy. Chào ông.

Người đẹp đã tiết kiệm lời nói đến cực độ. Dường như nàng không để ý đến chàng. Chàng nổi danh là đốn ngã đàn bà đẹp dễ ợt như dao sắc chẻ tre, thế mà đứng trước mặt nàng lại yếu mềm và tầm thường hơn kẻ yếu mềm và tầm thường nhất.

Cửa phòng đóng sập trước mũi chàng.

Chàng lủi thủi ra thang máy. Lủi thủi xuống đường. Lủi thủi một mình trên vỉa hè, không quan tâm đến bầu không khí ngạt ngào và lộng lẫy buổi sáng chủ nhật ở trung tâm thành phố. Tất cả những bóng dáng yêu kiều trong trí Văn Bình đã mờ gần hết.

Một bóng dáng rực rỡ nổi bật: Li-Ming.

Văn Bình đang nhắm mắt lao đầu vào cạm bẫy của Tử thần mà không biết: trái lại, chàng còn e ấp hy vọng thần tiên nữa. Chàng không biết Li-Ming là Nguyệt Hằng, điệp viên ám sát cừ khôi nhất của Smerch Xô viết.

Trong khi ấy, Nguyệt Hằng biết rõ Văn Bình từng li, từng tí. Văn Bình vừa ra khỏi cửa, nàng ngồi phịch xuống ghế, gác hai chân lên bàn, vẽ mặt hân hoan.

Sau bao ngày chờ đợi, con thú đại dột đã ngoan ngoãn mang thân tới trước mũi tên bá phát bá trúng của nhà thiện xạ.

[1] Xin đọc “Bống Tối Đồng Pha Lan”.

[2] Xin đọc “Tử Chiến Ngoài Khơi”.

[3] Bút gián điệp là Spy Pen.

[4] Nhân viên công an quốc tế Interpol đều dùng Spy-pen trong công tác điều tra. Hiện dụng cụ này được bán tại Northridge, tiểu bang California (Mỹ), Dept. PH-198, Hidden Devices, Hộp thư 47.

[5] Xin đọc “Núi Đá Tiên Tri”.

[6] Action Products, Ban PK-23, hộp thư 3492, Granada Hills, California. Loại dụng cụ này bán 3 đô la.

Người Thứ 8
Nữ Thần Âm Sát
Chương 6
Mê hồn trận

Trước khi bắt tay vào việc, Nguyệt Hằng muốn tâm thần được thơi thới. Văn Bình cũng có thói quen này. Đúng ra, đó là thói quen của giới điệp viên thượng thặng, coi sự hiểm nguy và cái chết như cơm bữa.

Nếu không gặp trở ngại giờ chót, nàng đã có thể bước vào màn cuối của vở trường kịch. Tấn bi kịch này kéo dài qua nhiều năm tháng, Smerch đã mất hàng chục nhân viên, hàng trăm ngàn đô-la, hàng ngàn giờ đặt kế hoạch chi tiết, hàng trăm giờ huýnh luyện để sửa soạn, Nguyệt Hằng chỉ xuất hiện vào phút sắp hạ màn.

Cửa xích mở.

Nguyệt Hằng choàng dậy. Khách là Thanh Giang, nữ chuyên viên Smerch, người mà nàng chờ đợi.

Thanh Giang mặc sườn xám Thượng hải bằng gấm mỏng. Trang điểm lộng lẫy, Thanh Giang trẻ đời ra như thiếu phụ ba mươi. Thanh Giang kéo ghế ngồi, giọng cân nhắc :

- Nhận được tin em, chị đến liền.

Nửa giờ trước, Nguyệt Hằng gọi điện thoại cho một lữ quán hạng trung ở đường Hồng thập tự. Nàng xin số phòng của Thanh Giang. Nữ chuyên viên Smerch ngụ tại đó dưới tên giả.

Nguyệt Hằng chỉ nói một câu ngắn :

- Chị Tsien đấy ư? Em là Li-Ming đây.

Và Thanh Giang cũng đáp lại bằng một câu ngắn tương tự :

- Phải, chào em Li-Ming. Trong vòng 45 phút chị sẽ tới em.

“Tsien” và “45 phút” là mật ngữ định trước. Vả lại, dầu không có mật ngữ, họ cũng nhận ra nhau một cách dễ dàng. Vì trước khi vào Sài gòn cả hai đều học thuộc lòng giọng nói của nhau. Thanh Giang không đời lốt phái viên tình ái của Câu lạc bộ Nguyễn ước. Nàng giả làm vợ một sĩ quan

ngoại quốc cao cấp. Khách trọ trong lữ quán đều là quân nhân ngoại quốc. Nhờ tổ chức sẵn của Smerch, Thanh Giang có thể đến ở một cách tự nhiên.

Vả lại, nàng chỉ tới gặp Nguyệt Hằng một lần duy nhất tại khách sạn Caravelle. Lần thứ nhất và cũng là lần cuối cùng. Theo kế hoạch, sau khi gặp Thanh Giang tại Caravelle, Nguyệt Hằng cũng phải dọn đi nơi khác. Tướng H. đòi hỏi kế hoạch Thái Bình Dương phải được hoàn tất trong vòng 72 giờ đồng hồ là chậm nhất.

Thanh Giang lừ mắt nhìn quanh phòng. Nguyệt Hằng lắc đầu :

- Chị nói tha hồ. Họ bết bát lắm, chị ạ. Hồi ở ngoài ấy, em cứ tưởng họ là những kẻ vô cùng đặc lực. Giờ đây em mới biết là láo khoét. Sở dĩ ta thất bại trong quá khứ là vì rủi ro, và nhất là vì cộng sự viên quá kém cỏi.

Thanh Giang đáp :

- Trái lại, chị không nghĩ như em. Nhưng thôi, chúng ta không có thời giờ để thảo luận ra ngoài vấn đề. Chị chỉ được phép gặp em một lần, gặp để cung cấp cho mọi điều cần thiết. Em muốn những gì?

Nguyệt Hằng cười kiêu hãnh :

- Em tin là kế hoạch có thể hoàn tất nội trong đêm nay.

- Nội đêm nay?

- Vâng. Rạng đông là chúng ta đã có mặt trên tiềm thủy đỉnh. Yêu cầu chị liên lạc với hạm trưởng.

- Em khỏi lo. Vì điều kiện an ninh, chị không thể liên lạc trực tiếp với hạm trưởng. Lát nữa, chị sẽ phúc trình về trung ương. Và trung ương sẽ ra lệnh cho hạm trưởng.

- Chị lo liệu xong phương tiện chuyển vận từ Sài Gòn ra Vũng Tàu chưa?

- Rồi. Mình sẽ dùng quân xa.

- Quân xa?

- Phải. Trong giờ giới nghiêm, di chuyển rất khó khăn, nên chúng ta chỉ có thể lên đường sau 4 giờ, nghĩa là sau khi hết giới nghiêm. Dùng quân xa, và là quân xa ngoại quốc thì an toàn đệ nhất. Phóng nhanh thì gần 5 rưỡi, chúng ta đã có mặt trên bãi biển. Dạo này, đúng 6 giờ mới sáng, tàu ngầm có thể ngoi lên tiếp nhận chúng ta. Vả lại, trời ở Cấp bị sương mù

kinh khủng. Nói là 6 giờ, nhưng nhiều khi đến 7 giờ cũng còn sương mù trắng xóa. Nếu vì lẽ nào đó chúng ta không đến kịp giờ hẹn thì hạm trưởng sẽ trở lại đúng 18 giờ sau.

- Cám ơn chị. Giờ đây, em xin chị dùng ly rượu chia vui với em. Em đã thành công trong chớp mắt.

- Thành công? Em thành công như thế nào?

- Mới gặp lần đầu, hẳn đã say em như điều đồ.

-Ồ, đó là chuyện dĩ nhiên. Gặp người đàn bà đẹp nào, hẳn cũng say như điều đồ. Sự dễ dãi của hẳn đối với phụ nữ chính là sự khó khăn đối với ta. Vì ai hẳn cũng say mê, ai hẳn cũng hẹn hò, ai hẳn cũng yêu đương nên chúng ta phải sáng suốt lắm mới phân biệt được thực hư, chân giả.

Chị quên chưa dặn em rằng trong đời càng dễ thành công thì càng nên thận trọng. Đọc truyện Tam quốc, em còn nhớ là nhiều danh tướng bị thua không còn manh giáp vì ban đêm đánh trại địch mà trại địch trống rỗng, tướng bỏ ăn, ngờ đâu địch mai phục bên ngoài. Chị sợ thái độ dễ dãi của hẳn là một đòn phép cao cường.

- Hừ, cao cường... Có thể chị cho là em tự phụ. Trong nghề điệp báo, tự phụ là điều tối kỵ. Nhưng trong hoàn cảnh này, xin chị cho phép em tự phụ một chút. Chị cho phép em khinh thường những người đã thất bại trước Z.28. Theo em, Z.28 chẳng là gì hết. Chẳng qua chúng ta đã khờ khạo thần thánh hóa một nhân viên cao cấp của địch, thế thôi...

- Thế thôi... em quan niệm công việc một cách vô cùng dung dị và nguy hiểm. Chúng ta không hề thần thánh hóa bằng sự khờ khạo. Mà là rút tĩa kinh nghiệm đau thương của dĩ vãng. Trước ngày lên đường, em đã đọc hồ sơ trong thư khố, và em đã thấy rằng trong số nhân viên nam nữ phụ trách Z.28, hầu hết đều là cán bộ xuất sắc, đàn ông thì giỏi võ, mưu lược vẹn toàn, đàn bà thì tuyệt đẹp, lại khôn ngoan và lý trí minh mẫn. Z.28 thường có một bề ngoài đại gái, nhưng trong thâm tâm rất xảo quyệt, và sáng suốt. Mới bắt tay vào việc, nhiều người đã nghĩ như em. Nhưng đến khi lâm sự, mới thấy khó.

- Em xin nghe lời chị. Tuy nhiên, chị nên đặt mình vào hoàn cảnh của em mới hiểu được em tự phụ là đúng. Hẳn vật nài, xin xỏ mãi em mới

nhận lời đi ăn tối nay với hắn. Em không có hẹn với ai, vậy mà hắn vẫn tin khi em nói là có hẹn với hai ông khách quan trọng. Theo em, hắn là anh hùng đất sét.

- Cách đây 3 năm, một nữ nhân viên KGB cũng lý luận như em. Nhân viên này là Luba, mới 23 tuổi, nhưng về kinh nghiệm thì ít đồng nghiệp phải yếu sánh kịp. Luba cũng đẹp như em, tuy nhiên, nhan sắc có vẻ Tây phương, chứ không kín đáo và mặn mà bằng em.

Theo lệnh KGB, Luba bắt bớ với Z.28 tại thị trấn Tây Bá linh, nhân dịp hắn được nghỉ hè léo hánh đến đó. Như em đã biết, chỉ trong nháy mắt là có thể đưa được hắn từ phía tây qua đường ranh giới sang phía đông. Trong buổi gặp đầu tiên, thằng thánh vật Z.28 mê Luba lập tức và đã ngỏ lời mời nàng đi ăn. Hắn vẫn có cái tật mời đàn bà lạ đi ăn cơm, nhất là ăn cơm tối, rồi sau khi rượu ngà ngà say, trời bắt đầu khuya, hắn giở thói hào hoa rủ về phòng trọ.

Luba giả vờ mê hắn. Hồi tối, Luba về Đông Bá linh, hội ý với đồng chí Đại tá, chỉ huy ban Hành động của KGB. Ba xe hơi được đậu sẵn ngoài tiệm ăn. Tiệm ăn chỉ cách đường ranh giới 300 thước. Nghĩa là công tác có thể được hoàn tất ngon lành.

Z.28 ép Luba uống rượu. Tuy đã đề phòng chu đáo, nàng vẫn chệnh choáng say. Luba định ninh hắn cũng say, ai ngờ càng uống hắn càng tỉnh ra. Luba lại bỏ vào ly rượu của hắn một viên thuốc đặc biệt làm cho thân thể hắn rời rã. Luba thấy hắn uống ly rượu này, và không riêng Luba, hầu hết nhân viên KGB có mặt đêm ấy trong nhà hàng đều công nhận như vậy.

Ai cũng tưởng hắn rụng gỏi, ngờ đâu hắn vẫn khỏe, vẫn sáng suốt, có lẽ lại khỏe, lại sáng suốt hơn bao giờ hết. Nửa đêm, trời lấm tấm mưa, hắn khuật khuôn mặt ngang lưng Luba ra ngoài đường.

4 đồng nghiệp KGB chờ sẵn, ập tới bắt hắn, đưa lên xe. Em đừng quên rằng ban Hành động KGB – Bá linh chỉ gồm toàn nhân viên cao lớn, trông như không lồ đô vật. Họ xử trí nhanh nhẹn và đặc lực, ít khi dùng vũ khí. Định ninh 4 khổng lồ đô vật đủ đánh bại một gã thanh niên say bí tỉ, KGB không bố trí yểm trợ đặc biệt.

Bị tấn công bất ngờ, hấn giơ tay đầu hàng. Anh em KGB tổng hấn lên xe, phóng thẳng qua phía đông. Té ra từ đầu đến cuối, hấn hoàn toàn đồng kịch. Đoàn xe gần đến biên giới thì bị chặn lại. Phán gián Mỹ đã chờ sẵn mà KGB không biết. Tài xế KGB đạp ga, định vượt qua rào cản thì hấn vung tay đánh bất tỉnh. Cả 4 nhân viên hộ tống đều bị hấn đánh bất tỉnh trong vòng một phút đồng hồ.

Em nhớ kỹ chưa? Cả 4 nhân viên hộ tống, chưa kể tài xế đều bị Z.28 loại khỏi vòng chiến trong vòng một phút đồng hồ. Hiện nay, họ đang nằm rục xương trong trại giam. Luba là điệp viên lão luyện song còn thua xa sự lão luyện của Z.28. Nàng đã bị lừa như con nít. Dĩ nhiên, chị không bao giờ so sánh em với Luba, nhưng em ơi... Z.28 không phải là gã đàn ông tầm thường. Trước khi hành động, chị muốn em kiểm điểm lại tình hình một cách bình tĩnh và khách quan. Trong lúc trò chuyện, em có sẵn đón hấn đặc biệt không?

- Em theo đúng kế hoạch, luôn luôn tỏ vẻ lãnh đạm để khêu gợi sự ham muốn của hấn.

- Khi hấn ngỏ lời mời ăn cơm, phản ứng của em ra sao?

- Em thẳng tay từ chối. Hấn khẩn khoản một hồi, em mới giả bộ ngần ngừ... nửa giờ sau em mới chịu nhận lời, và như chị đoán biết, em chỉ ứng thuận với thái độ miễn cưỡng.

- Được. Chị hy vọng là màn kịch thứ nhất không bị trục trặc. Nhưng còn màn kịch đêm nay... Chị vẫn e ngại một điều...

- Chị tin ở em. Em không đến nỗi vụng về. Theo em, hấn đã lọt vào xiếc rồi.

- Không, chị không e ngại về phần hấn nữa. Cha nó lú thì chú nó khôn, phương ngôn đã dạy chúng ta như vậy. Có thể trong cơn si tình, hấn đeo bên em, song còn lão già Tổng giám đốc, còn con bé Nguyễn Hương khôn như ranh nữa... Đó là chưa kể Triệu Dung và Lê Diệp. Bọn họ quý Văn Bình hơn mọi báu vật trên trái đất, đi đâu một bước họ cũng cho người bám sát. Chị chỉ hy vọng là lão Hoàng đi vắng, giao mọi việc lại cho Triệu Dung thì nay hy vọng đã thành sự thật.

- Lão đi vắng rồi ư?

- Rồi. Nhân viên của trú sứ vừa báo cáo cho chị biết. Từ sáng nay, Triệu Dung đã lên quyền Tổng giám đốc.

- Vậy là may mắn quá... Trời, đã giúp cho chúng ta thành công về vang.

- Nhưng còn Nguyễn Hương... Con bé ghen tuông kinh khủng... Nhân viên của trú sứ tức trực trước lễ quán Caravelle đang theo dõi Văn Bình. Chị tin là Triệu Dung và Nguyễn Hương đã bí mật hộ vệ hẳn. Nếu vậy, thì chúng ta cần thận trọng hơn nữa.

Cửa phòng lại mở.

Cô thư ký “múi lửa” tiến vào, chìa cho Nguyệt Hằng một mảnh giấy. Đọc xong, nàng hơi tái mặt. Thanh Giang cười nhạt :

- Đúng rồi, phải không em?

Nguyệt Hằng thở dài :

- Vâng. Văn Bình ra đến đường Tự Do thì bị rượt theo. Chắc là nhân viên của Sở Mật vụ.

- Dĩ nhiên. Họ là nhân viên của Triệu Dung. Mấy người rượt theo cả thầy?

- Hai. Nếu họ biết chúng ta cử nhân viên đi theo thì hỏng hết.

- Ồ, nhân viên của chúng ta hơn họ một trời, một vực. Một năm huấn luyện về kỹ thuật kiểm soát ngoài công lộ, còn nhân viên của họ chỉ học cóc nhảy ba tháng là nhiều nhất.

- Bây giờ chị nghĩ thế nào?

- Theo chị, thì nhân viên Mật vụ đi theo Văn Bình không phải là chuyện bất thường. Trong quá khứ, lão Hoàng sai nhân viên đeo bên hẳn như bóng với hình. Chị không tin rằng Mật vụ đã phăng ra chúng ta ở đây. Và lại, chị đã có phương pháp thử lại bài toán...

- Thử lại bài toán?

- Phải, chị đã có phương pháp xác định xem bị lộ hay không. Chị đến lễ quán Caravelle gặp em là để thử lại bài toán ấy. Hẳn nhiều lần em đã tự hỏi chúng ta thiếu gì địa điểm gặp gỡ an toàn tại Sài Gòn mà lại lù lù dẫn xác tới khách sạn lớn nhất. Và có lẽ em đã đoán già à chúng ta dụng ý. Thật vậy, trong khi đặt kế hoạch Thái Bình Dương. Trung ương đã dụng ý : chị

đến chỗ nhĩ mục quan chiêm tiếp xúc với em, nếu chị hoặc em bị địch nghi ngờ, tất nhiên phải cho người đi theo.

Nguyệt Hằng đưa móng tay lên miệng cắn, mặt hơi ửng đỏ. Giọng nàng đờm về ngưỡng ngịu :

- Chị tha lỗi cho em. Trong cơn nóng ruột, em đã tự phụ một cách vô lý. May mà có chị.

Thanh Giang khoát tay :

- Hồi còn ít tuổi, chị cũng tự phụ, nhiều khi còn tự phụ hơn em nữa. Tự phụ là đặc tính của tuổi trẻ. Tự phụ còn là đặc tính của đàn bà có sắc đẹp hơn người. Em con trẻ, lại đẹp khác thường, thì tự phụ chỉ là hậu quả không thể tránh khỏi. Tuy vậy, vì quyền lợi chung, đàn bà chúng ta nên dẹp bỏ tự ái và tự phụ. Chị thiết tha hy vọng em sẽ nghe lời chị, hoàn toàn nghe lời chị vì dầu sao...

Nguyệt Hằng ngắt lời :

- Chị đừng ngại gì cả, em xin hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của chị. Chị là cấp chỉ huy của em. Chị lại nhiều tuổi, giàu kinh nghiệm hơn em.

- Cám ơn em đã nghĩ đến điều ấy. Chị đích thân từ Hà Nội vào Nam là để trực tiếp điều khiển. Theo chị, thì đây là vận hội cuối cùng đối với chúng ta, nếu không loại trừ được Văn Bình thì trong tương lai không còn dịp may hãn hữu nào nữa. Đêm nay, chị sẽ bố trí đầy đủ. Em bắt đầu gặp hãn trong nhà hàng là bên ngoài chị đã tung nhân viên theo dõi, canh phòng, gây rối loạn, để đánh lạc hướng công an, mật vụ của địch. Theo kế hoạch, chúng ta nên bắt sống Văn Bình. Nhưng trong hoàn cảnh bất khả kháng, có thể thủ tiêu. Có lẽ thủ tiêu thì hơn...

- Chị vừa nói là sẽ yêu cầu hạm trưởng chờ chúng ta ngoài khơi Vũng Tàu...

- Xuống tàu, vượt qua vĩ tuyến là thượng sách. Nhưng chúng ta chỉ có thể thi hành thượng sách trong trường hợp đối phương hoàn toàn bị lừa.

- Theo em, thì địch đã hoàn toàn bị chúng ta lừa. Lão Hoàng dùng một nhân viên quèn trong ban Đảo vụ để che mắt chúng ta, song chúng ta đã giả vờ ngu xuẩn, gây ra vụ ám sát trên xa lộ. Văn Bình bị cấm cung suốt

mấy tháng trường, sau vụ ám sát mới được xuất đầu lộ diện, sự kiện này chứng tỏ rằng lão Hoàng rất tin tưởng. Tin tưởng là chúng ta đã bị phỉnh gạt.

- Em nói đúng. Nhưng chị sợ chưa đúng 100 phần 100. Trong nghề điệp báo, đúng 99 phần trăm cũng có thể nguy đến tính mạng, vì như em đã biết, nhiều khi chỉ 1 phần trăm cũng lật ngược được thế cờ. Hiện nay, căn cứ vào phản ứng của địch, căn cứ cả vào báo cáo của nhân viên trú sứ, chúng ta có thể tạm thời kết luận rằng địch đã bị chúng ta cho vào xiếc.

Địch đã bị lừa. Nhưng bị lừa đến bao giờ? Thật sự bị lừa hay là giả vờ bị lừa? Chỉ khi nào trả lời được hai nghi vấn ấy, chị mới dám đoán chắc. Nghĩa là chị mới dám thực hiện giai đoạn hai của kế hoạch : đưa Văn Bình xuống tàu. Nếu từ giờ đến đêm, chị chưa tìm ra đáp số, thì bắt buộc phải đánh xả lảng. Em phải hạ sát Văn Bình với bất cứ giá nào. Xong xuôi, chúng ta sẽ rút bằng đường riêng ra khu.

Nào, em còn hỏi chị điều gì nữa không?

Nguyệt Hằng bâng khuâng nhìn ra cửa sổ phản chiếu một mảnh trời xanh lơ ngập tràn ánh nắng vàng chóa :

- Thưa chị không.

Thanh Giang cười :

- Chị tin cậy ở em.

Nguyệt Hằng cười theo :

- Em cũng tin cậy ở chị.

Thanh Giang rút trong ví tay ra một cái quẹt máy Zippo mới toanh, đưa cho Nguyệt Hằng và dặn :

- Đây là máy phát tuyến. Trong vòng 5 phút nữa, chị sẽ có mặt dưới đường. Lẽ ra đi xe hơi, chị sẽ đi bộ, cốt nhử mồi địch. Nếu nhân viên của địch lảng vảng dưới đường để theo dõi em và chị chắc chắn họ sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

Chị sẽ tản bộ đến chợ Bến Thành. Sau khi biết chắc bị đi theo, chị sẽ báo tin cho em. Nếu em nghe máy phát tuyến kêu tè tạch, nghĩa là chị bị địch đi theo. Em nên rời khách sạn Caravelle ngay và phải tìm mọi cách bỏ rơi địch. Tối nay, chị em mình sẽ gặp nhau lại. Chúc em may mắn.

Thanh Giang bước ra ngoài hành lang. Trên đế giày tắc mốt, Thanh Giang phô bày một tấm thân cân đối và căng cứng khác thường. Tuy người quan sát thành thạo không thể bỏ qua một vài nếp răn ở đuôi mắt, chứng tỏ Thanh Giang không còn ở thời kỳ xuân sắc cực thịnh nữa, ai cũng lầm tưởng đó là nếp răn nhân tạo do nàng cố tình vẽ ra bằng bút chì làm đẹp, cốt tăng thêm vẻ già dặn si mê của nhan sắc chín muồi. Thanh Giang quả là người yêu lý tưởng của đàn ông lọc lõi trên trường đời.

Nàng thản nhiên rẽ trái xuống bờ sông.

Không cần quay lại, nàng biết là có kẻ theo sau. Cặp kính mát trên mắt nàng hình vuông, che lấp nửa trán, gọng trắng, sọc đen, trông ngộ ngáo mà đa tình. Loại kính Op-Art này dành riêng cho nữ giới đợt sóng mới, người ta thường thấy nhan nhân ở Sài Gòn thành hoa lệ.

Bề ngoài, mặt kính mát chỉ là một mỹ phẩm thời trang có tác dụng lôi cuốn đàn ông, kỳ thật đó là cặp kính duy nhất của phụ nữ Sài Gòn. Vì nó được kèm theo một động cơ điện tử tinh vi giấu chìm trong gọng bằng vàng, bọc lát-tích.

Dụng cụ điện tử tân tiến này là một kính chiếu hậu nhạy cảm, có thể quan sát phía sau. Quang cảnh phía sau hiện lên rõ ràng trên góc kính, khiến Thanh Giang có thể kiểm soát đối phương đi theo một cách bình thản. Trong túi nàng còn có một điện tri nhỏ xíu, có thể nghe được mọi tiếng động trong vòng trăm thước. Người đi sau chỉ lẩm bằm trong miệng, nàng cũng nghe rõ như nói rót vào tai.

Đại lộ Tự do ngày chủ nhật đầu tháng có khác, luôn luôn đông nghẹt xe cộ, trai gái và màu sắc trẻ trung. Thanh Giang không phải là nhà tu, mặc dầu trong hàng ngũ Smerch nàng là nữ điệp viên không tình cảm, không hề biết rung động, dầu là rung động trước đàn ông khôi ngô, giỏi vượt ve, hoặc là rung động trước cảnh thiên nhiên tráng lệ. Bởi vậy, nàng cảm thấy tâm hồn đột nhiên trống trải.

Đã lâu rồi, nàng chưa được tận hưởng lạc thú đời người. Nàng chỉ nghĩ đến mưu kế, giết chóc, lần này tới Sài Gòn, giữa bầu không khí lạc thú, nàng cũng nghĩ đến mưu kế, giết chóc.

Điệu nhạc êm ái từ công ty bách hóa Departo ào ra đường. Từ này đến giờ, một người đàn ông mặc sơ-mi nhạt, bỏ ngoài quần, miệng cắn ống điếu vẫn lúi lúi theo nàng như hình với bóng.

Hắn bước nhanh khi nàng bước nhanh. Hắn dừng lại khi nàng dừng lại.

Trên miệng Thanh Giang nở một nụ cười đắc thắng. Máy nghe trong túi nàng vừa chuyển đến đôi bông tai được dùng làm bộ phận vi âm một chi tiết quan trọng và thú vị :

- Thưa, Thỏ Rừng xin báo cáo... Người đàn bà khả nghi đang đi một mình trên đường Tự Do. Tuân thượng lệnh, tôi đã theo y thị từ lữ quán Caravelle... Vâng, vâng, Thỏ Rừng xin tuyệt đối thận trọng. Xin cô yên tâm, y thị không thể nào khám phá ra được.

“Xin cô yên tâm”... Cô ở đây là Nguyễn Hương. Thanh Giang không lạ gì Nguyễn Hương, mặc dầu hai người chưa hề gặp nhau. Trước khi lên đường, Thanh Giang đã thu thập mọi tin tức, tài liệu về cô thư ký diễm kiều và nguy hiểm ấy để tìm cách đối phó. Nguyễn Hương nổi tiếng khôn ngoan, song Thanh Giang có cảm tưởng rằng nàng cho nhân viên bám sát Văn Bình là vì ghen tuông. Ghen tuông là thói xấu thông thường của đàn bà. Lần đầu tiên, ghen tuông đã có lợi.

Tới ngã tư Ngô Đức Kế, Thanh Giang đứng lại.

Tắc-xi dậu xích bên lề. Nàng có hàng chục mảnh khóe chuyên môn tinh vi để cho nhân viên của Nguyễn Hương ngửi bụi, song không muốn áp dụng. Nguyễn Hương chỉ nghi ngờ Nguyệt Hằng dan díu với Văn Bình. Nếu nhân viên của nàng bị ngửi bụi, nàng sẽ liên tưởng đến kỹ thuật nghề nghiệp. Và nàng sẽ phăng ra...

Đến mai, Nguyễn Hương tha hồ khám phá. Vì ngày mai, công việc đã hoàn tất. Ngày nay, Thanh Giang còn phải ru ngủ Nguyễn Hương.

Tài xế tắc-xi mở cửa cho nàng lên.

Nàng ra lệnh cho tài xế lái về lữ quán. Lát nữa, Nguyễn Hương sẽ điện thoại cho lữ quán để điều tra tông tích, nhưng sẽ chẳng tìm được gì hết. Vì Thanh Giang dùng tên giả, căn cước giả, và tiểu sử giả. Lát nữa, về đến phòng, nàng sẽ trèo lên giường, ngủ một giấc say sưa. Có lẽ nàng phải

uống thuốc ngủ để ngủ được ngon. Vì đêm nay nàng phải thức trắng. Chập tối, trở dậy, nàng sẽ ăn một bữa thịnh soạn rồi cải trang làm một bà già Tàu, rên rang xuống đường. Nàng cải trang làm bà già Tàu thì chỉ có Trời mới nhận diện được.

Thế là xong.

Tắc-xi vẫn chạy bon bon.

* * * * *

Tắc-xi chở Văn Bình cũng chạy bon bon trên đường Pasteur rực rỡ ánh nắng.

Chàng vút điếu Salem qua cửa xe, dựa lưng vào ghế, mắt lim dim, nghĩ đến người đẹp mà chàng vừa từ biệt.

Song chàng vội choàng dậy. Linh giác nhạy cảm vừa ngấm báo tin cho chàng. Trong kính chiếu hậu, chàng bắt gặp luồng mắt của tài xế, một thanh niên vạm vỡ, mặc sơ-mi cụt, tóc ngắn như bàn chải đánh răng, mũi lỏng lẻo, xương hàm bạnh vuông.

Trong khi lái xe, tài xế tắc-xi nhìn trộm khách trong kính hậu là thường. Có thể là nhìn trộm đàn bà đẹp mặc áo trễ sâu xuống ngực, hở hênh để lộ núi của lễ ra phải được che kín. Có thể là nhìn trộm cặp trai gái đa tình lợi dụng tắc-xi để nói chuyện bằng tay và bằng lưỡi. Có thể là nhìn trộm một hành khách khả nghi, rình cơ hội thuận tiện để đánh ngất tài xế, rồi cướp xe phóng ra ngoài ô, như báo chí thỉnh thoảng loan tin nơi trang nhất.

Luồng mắt của gã tài xế đờm vẻ ngờ vực và lo lắng khác thường. Văn Bình không phải là người có cử chỉ khả nghi. Trừ khi gã tài xế là nhân viên của địch. Hoặc là nhân viên của...

Thôi, đúng rồi, trí nhớ minh mẫn và bền bỉ của Văn Bình không thể nào lầm lẫn. Cách đây không lâu, vì sự cần thiết của công tác, chàng nghỉ hoạt động trong vùng địch một thời gian, trở về Trung ương, giữ chức tổng thanh tra. Khi ấy, chàng đang điều khiển vụ Lê Tùng. [1] Để đối phương khỏi nghi ngờ, chàng làm đúng nhiệm vụ của người tổng thanh tra, cứu xét mọi đơn từ xin việc, và hồ sơ thu dụng nhân viên.

Gã tài xế này là một trong những người được kết nạp làm nhân viên tập sự hạng ba, do văn phòng bí thư trực tiếp giới thiệu. Nói cách khác, hắn là đàn em của Nguyên Hương.

Gớm thật, Nguyên Hương đã theo sát chàng từng bước. Vậy mà chàng đành đành được hưởng lạc tự do.

Tắc-xi chạy hết đường Pasteur. Tài xế hỏi :

- Thưa, ông muốn về đâu?

Văn Bình đáp :

- Quẹo Nguyễn Đình Chiểu.

Chàng phải cho gã tài xế một bài học. Đồng thời, chàng muốn bần tiện cho cô ả ghen tuông kia biết.

Đường Nguyễn Đình Chiểu trưa chủ nhật không đông như mọi ngày. Văn Bình có thể thực hiện kế hoạch một cách ngon lành.

Đến ngã ba, chàng quát lớn cho tài xế thẳng lại. Hắn nhún vai, giọng run run :

- Ông làm tôi hết hồn.

Văn Bình cười nhạt :

- Tên anh là gì?

Hắn trở mặt :

- Tại sao ông cần biết tên tôi?

- À, cần biết để ghi vào hồ sơ.

- Hồ sơ, hồ sơ? Ông là nhân viên Công an?

- Phải.

- Xin lỗi ông. Tôi là công dân làm ăn lương thiện.

- Đừng làm trò khi nữa. Người ta ra lệnh cho anh chờ tôi tại đâu?

- Thưa, tôi không hiểu.

- Ủ, có lẽ tôi phải lấy búa đóng vào đầu anh mới hiểu. Người ta biết tôi vào Caravelle rồi dặn anh mang xe tắc xi đón tôi, hay là anh theo tôi từ sáng?

Mặt gã tài xế bắt đầu tái mét. Hắn biết Văn Bình đã phăng ra tông tích của hắn, nên không dám chối quanh nữa. Song hắn cũng không dám thú nhận.

Hắn còn trù trừ thì Văn Bình đã đặt bàn tay lên vai hắn, mắt bắn tia lửa :

- Không rõ người ta có cho anh biết tên thật của tôi là gì không? Song tôi không có thời giờ quan tâm đến chi tiết nhỏ nhặt và ngu xuẩn ấy. Ai sai anh, Nguyễn Hương hay Triệu Dung?

- Nguyễn Hương.

- Nghĩa là anh đã biết tôi là ai.

- Không. Cô Nguyễn Hương không nói, vả lại, nhân viên cấp dưới như tôi không nên biết nhiều mang họa vào thân.

- Nguyễn Hương đang chờ anh ở đâu?

- Gần chợ Trương Minh Giảng.

Tuy là cánh tay phải của ông Hoàng, Văn Bình vẫn không sao biết hết được những căn phòng, khu nhà bí mật mà Sở dùng làm nơi gặp gỡ. Chàng chỉ biết riêng về phần mình. Phần lớn những địa điểm này đều là nhà thuê thàng, nhiều lắm là sau 6 tháng dọn đi nên Văn Bình không tài nào biết hết. Cách đây không lâu, chàng nghe nói ông Hoàng mới cất một biệt thự song lập xế cửa chợ Trương Minh Giảng làm trạm chiêu đãi nhân viên hoạt động trong vùng địch trở về. Có lẽ Nguyễn Hương đã mượn tạm làm trụ sở.

Văn Bình hất hàm :

- Lái xuống Trương Minh Giảng.

Gã tài xế lắc đầu quỳ quật :

- Thưa ông, em sợ lắm.

- Sợ gì?

- Cô Nguyễn Hương dặn em phải tuyệt đối kín miệng. Nếu bại lộ sẽ bị trừng trị.

- Trừng trị? Té ra Sở Mật vụ đã biến thành ổ Gestapo của phát-xít Hít-le. Họ trừng trị anh ra sao?

- Thưa, bắt em phải đấu võ với nữ nhân viên Biệt vụ. Nhiều anh bạn của em đã bị đánh sặc máu mồm, máu mũi. Họ giỏi võ kinh khủng. Thà cho em nhảy dù xuống phủ Chủ tịch Hà Nội với con dao rọc giấy để ám sát

còn hơn là đẩy em lên đài với một cô thiếu nữ đẹp như tiên, rồi trong vòng một phút đồng hồ bị đo ván một cách nhục nhã.

- Ha, ha... anh bị đo ván lần nào chưa?

- Chưa. Nhưng nghe nói em đã phát ớn lạnh.

Tắc xi qua cầu Trương Minh Giảng, và rẽ sang tay phải. Văn Bình nhận thấy gã tài xế mất tinh thần, vì trên một quãng đường chưa đầy 500 thước, hắn đã suýt đâm 3 lần, lần nào cũng thắng gấp nếu không đã gây tai nạn chết người.

Hắn đậu xe trước một tòa nhà hai tầng xiêu vẹo. Kiến trúc chưa đến nỗi cũ lắm, nhưng từ lâu chưa hề được sơn phết lại, thậm chí cái sân nhỏ như mù soa hi mũi sau cánh cửa gỗ long bản lè cũng không được hưởng nhất chổi dọn dẹp nào.

Văn Bình chỉ vào cánh cửa ọp ẹp :

- Ở trong này?

Tài xế gật đầu.

Hành lang toàn rêu là rêu. Không khí ngôi nhà có vẻ bí mật. Văn Bình vừa bước vào phòng khách thì nghe tiếng động. Một gã đàn ông mập ú không biết ở đâu chui ra, chĩa miệng súng tiểu liên vào bụng chàng.

Nhưng hắn chưa kịp lên tiếng thì Văn Bình đã nhào ra, bàn chân chàng phóng nhanh như tên bắn. Khẩu súng văng xuống đất, chủ nhân của nó cũng nhào xuống theo. Văn Bình không phải dùng đến atemi vì hắn đã nằm sòng soài trên nền nhà đen đui, bẩn thỉu, miệng há ra, bắt đầu rên khừ khừ.

Văn Bình xốc cổ áo gã tài xế :

- Nguyên Hương ngồi đâu?

Gã tài xế lập bập không ra hơi :

- Xin ông tha lỗi, em nói dối. Từ một năm nay, em không gặp lại cô Nguyên Hương.

- Nhà này của ai?

- Của Sở.

- Còn ai nữa không?

- Còn. Nhưng họ ở dưới hầm.

Hắn lóp ngóp bò dậy, đẩy cái tủ áo ở góc nhà sang bên, mở cửa xuống hầm.

Một gã hộ pháp cầm súng gác ở chân cầu thang bê-tông. Văn Bình quạt một cái nhẹ. Khối thịt to lớn đổ xuống kêu ình. Văn Bình cảm thấy tay chân ngứa ngáy, muốn phá, muốn đánh cho khí huyết lưu thông. Có lẽ vì chàng ăn không ngồi rồi một thời gian quá dài.

Chàng xô cánh cửa trước mặt. Cánh tay bằng thép nguội của chàng sắp vung ra thì một giọng nói quen thuộc cất lên :

- Chào anh.

Đối diện chàng là một thiếu phụ già. Bà vẫn còn tráng kiện như hồi chàng gặp bà ở Hà Nội. Hồi ấy, cuộc tri ngộ cũng diễn ra dưới hầm ướt át.

Văn Bình khựng người một giây đồng hồ. Rồi buột miệng :

- Bà Huyền Hoa.

Bà Huyền Hoa gật đầu :

- Phải, chính tôi. Tôi vừa vào xong, và không ngờ lại được hân hạnh gặp lại anh trong ngôi nhà tồi tàn này. Lẽ ra tôi phải đi từ nãy, nhưng vì được tin anh đến nên phải ở lại. Rõng tới nhà tôi, thật là vạn hạnh cho một cụ già lắm cảm như tôi. [2]

Văn Bình hơi khó chịu vì giọng nói châm biếm sâu cay của bà Huyền Hoa. Bà Hoa là người vợ không bao giờ cưới của ông Hoàng, Tổng giám đốc cũng như Nguyễn Hương là người vợ không bao giờ cưới của chàng. Bà cũng tài giỏi như ông Hoàng. Chàng có thể qua mặt Triệu Dung, Nguyễn Hương hoặc Lê Diệp, nhưng không hy vọng qua mặt bà Huyền Hoa. Nghĩa là ông Hoàng không còn bỏ tù chàng như trước nữa, nhưng lại giam lỏng chàng.

Nếu là lúc khác, thì giọng nói hài hước ỡm ờ của bà Huyền Hoa đã làm Văn Bình tức đến nghẹt thở. Nhưng lần này chàng chỉ hơi khó chịu. Không phải vì chàng đã học được đức tính chịu đựng cao độ mà chính vì bà Hoa vừa nhắc tới một chi tiết quan trọng.

Tuy mới chân ước chân ráo đến Sài Gòn, bà Hoa đã biết Văn Bình sắp léo hánh vào ngôi nhà xiêu vẹo gần cầu Trương Minh Giảng. Tại sao? Phải chăng ông Hoàng đang bố trí lôi chàng vào xiếc để làm trò cười cho

đám nữ nhân viên Biệt vụ? Phải chăng ông Hoàng giả vờ nghỉ chữa bệnh hầu mặc cho Nguyên Hương dùng kế mỹ nhân muôn thuở bêu xấu chàng?

Lý luận của Văn Bình có lẽ đúng. Hơn một lần, chàng đã vênh váo, vỗ ngực, tự xưng là không bao giờ mềm lòng trước nữ nhi, nhất là nữ nhi môi chài của địch. Sáu tháng trước – phải, còn một tuần nữa là chẵn sáu tháng, không thừa cũng không thiếu một ngày – Nguyên Hương đã bắt bẻ :

- Đối phương tung ra hàng chục, hàng trăm đàn bà đẹp. Nhan sắc giết đàn ông dễ hơn là đạn xi-a-nuya. Từ ít lâu nay, anh đâm ra ngơ ngẩn như mán, không thiết công việc, chỉ nghĩ đến du hí. Em có bốn phận sẵn sóc anh.

Chàng hừ một tiếng :

- Tôi không phải là cậu bé đệ nhất.

- Nếu anh cho phép, em sẽ nói rằng anh còn đại hơn cậu bé học đệ thất nữa.

- Không đúng.

- Vậy, anh đánh cuộc với em.

- Ủ, thì đánh cuộc. Nhưng em đòi đánh cuộc gì?

- Giản dị lắm. Trong vòng một năm, nếu anh hớ hênh rơi vào kế mỹ nhân của địch, khiến em phải huy động nhân viên tiếp cứu thì anh phải tình nguyện rời bỏ bộ phận hành động, về làm việc tại Trung ương với em.

Chàng thừa hiểu mưu kế khôn ngoan và sâu sắc của nàng. Lửa gần rơm lâu ngày sẽ bén, ở gần nàng, sáng, trưa, chiều, tối, đêm, kề vai, đối mặt, chàng là tượng đá cũng phải xúc động, rồi nàng sẽ sẵn sàng chiêu chuộng chàng, nàng sẽ có con... Trời ơi! Nguyên Hương còn dữ hơn Quỳnh Loan trăm lần. Nàng sẽ đeo lấy chàng như quả tạ ngàn cân. Suốt đời, nàng không buông tha chàng nữa.

Nhưng nàng đã dồn chàng vào thế bí, vì tự ái chàng không lùi được. Chàng đang suy nghĩ thì nàng đã cười ròn rã :

- Em biết là anh sợ... Anh sợ là đúng, người như anh thấy gái đẹp như mèo thấy mỡ ấy. Biết anh không đủ nghị lực chống đỡ nên em chỉ đặt thời hạn một năm, 12 tháng mà thôi. Đúng ra, em phải đánh cuộc dài hơn.

Cáu tiết, Văn Bình trả đũa :

- Một năm, chứ 5, 10 năm, anh cũng ký nhận hai tay. Nhưng còn em, em thua thì sao?

- Em sẽ không dám đòi hỏi anh nữa. Vâng em xin hoàn lại nhẫn anh tặng em, chúng mình trở thành bạn thân, anh được hoàn toàn tự do. Anh được hoàn toàn tự do...

Nguyên Hương đã nhận lời đánh cược. Tấn trò nhân viên Mật vụ theo dõi Văn Bình ngày đêm không còn là chuyện lạ đối với Văn Bình nữa. Tuy vậy, nghe bà Huyền Hoa nói, chàng vẫn thấy băn khoăn. Chàng có cảm tưởng là đang bước vào mê hồn trận.

Bà Hoa nói tiếp, giọng hiền từ song không kém phần cương nghị :

- Đừng giận nhé! Nếu anh chỉ là nhân viên trung cấp tầm thường thì chẳng ai thèm theo dõi anh. Anh nên coi sự quan tâm của Sở là một vinh hạnh. Dầu sao tôi cũng xin nhìn nhận rằng sự quan tâm này hơi lỗ. Anh đã đoán biết nguyên nhân, cho nên tôi không nhắc lại nữa. Tôi sẽ gặp Triệu Dung trong vòng 30 phút tại trụ sở Nguyễn Huệ. Tôi sẽ yêu cầu Nguyên Hương đến trình diện.

Anh yên tâm. Nguyên Hương sẽ rút hết nhân viên rình rập, cho anh được thoải mái một thời gian, trước ngày anh từ giã Sài Gòn, sang bên kia bức màn sắt.

Lời nói của bà Huyền Hoa như tia nắng mai hồng ấm áp xuyên qua màn sương trắng lạnh lẽo. Bà Hoa thân mật đưa Văn Bình ra cầu thang nhà hầm.

Lần hoạt động tại Hà Nội, dưới quyền bà Huyền Hoa, chàng cũng được bà thân mật tiễn ra tận cầu thang nhà hầm. Lần ấy, chàng cũng dính dấp vào một chuyện... đàn bà đẹp. Nguyệt Thanh, con gái rợ của bà Hoa, yêu chàng. Bà Hoa dùng mọi thủ đoạn để kéo Nguyệt Thanh ra khỏi vòng tay cám dỗ của chàng.

Lần này, trước mặt bà Huyền Hoa, chàng lại vướng vào người đẹp. Định mệnh thật oái oăm : tuy trên tóc, trên môi còn rây lại mùi thơm da thịt trinh tiết của Nguyệt Thanh, người con gái lạ lùng của Sở ở phía Bắc vĩ tuyến 17. Văn Bình không dám hỏi thăm nàng nữa. Chàng mong sớm ra

khỏi nhà hầm, hòa mình vào không khí khoan khoái bên trên, để quên hết ưu tư và sầu muộn.

Bà Huyền Hoa đặt bàn tay răn reo lên vai Văn Bình, giọng âu yếm như của mẹ với con :

- Dạo này, tôi thấy anh khác trước nhiều. Anh mập mà gầy, mập có lẽ vì ăn nhiều song không vận động, còn gầy vì mắt sâu hoắm, một bên má hóp lại, có lẽ vì anh thức khuya nhiều. Tôi rất mến anh, anh nên giữ gìn sức khỏe thì hơn.

Tôi biết anh không thích nghe người ngoài xía vào đời tư của anh, ngay cả ông Hoàng cũng không dám bàn ra, tán vào, huống hồ là tôi, nhưng tôi cứ nói. Anh tha lỗi cho cụ già lắm cẩm nhè.

Bà Huyền Hoa vừa nhắc lần nữa đến từ ngữ rí rỏm “mụ già lắm cẩm” với nụ cười ý nhị. Sự thật bà không lắm cẩm chút nào. Bà vẫn sáng suốt.

Và có lẽ còn sáng suốt hơn Văn Bình nữa. Song Văn Bình không hay biết. Chàng vẫn tiếp tục lao đầu vào mê hồn trận.

Trong quá khứ, chàng chỉ lạc lối trong mê hồn trận một thời gian ngắn rồi được Thần May mắn dắt ra trong nguy hiểm đường tơ, kẽ tóc. Song còn đêm nay?

Đêm nay, phải chăng là đêm cuối cùng trong cuộc đời ngang dọc của điệp viên Z.28 trước màn lưới kiên cố và tài tình của đoàn Nữ thần Ám sát Smerch?

[1] Vụ Lê Tùng được thuật trong “Bản Án Tử Hình”

[2] Tiểu sử bà Huyền Hoa đã được thuật lại trong “Đêm Cuối Cùng Của Tử Tội”

Người Thứ 8

Nữ Thần Âm Sát

Chương 7

Mũi tên thiên xạ

Thật vậy, màn lưới Smerch đã được giăng kín chung quanh Văn Bình, với đầy đủ nhân viên lão luyện, và dụng cụ tân tiến.

Kế hoạch Thái Bình Dương của tướng H. đã được tuân tự thực hiện, không gặp trục trặc con con nào, như thể chiếc xe đua phóng bon bon trên xa lộ vắng tanh và thẳng tắp một ngày tạnh ráo.

Thanh Giang đã thoát khỏi vòng vây theo dõi một cách dễ dàng. Gã đàn ông mặc sơ-mi nhạt, miệng cắn ống điếu, tự xưng là “Thỏ Rừng” trong cuộc điện đàm vô tuyến điện, bám gót Thanh Giang cho đến lữ quán, rồi lảng vảng dưới đường.

Từ lầu 5 nhìn qua khe cửa lá sách xuống vỉa hè, Thanh Giang thấy rõ mồn một.

15 phút sau, một chiếc xe hơi 2 ngựa, loại chở hàng Citroen sọc sọc, từ đầu đường tới, và đậu dưới bóng cây phượng, cách lữ quán năm chục bước.

Citroen 2 ngựa là loại xe “ăn chịu”, ít người chịu gắn máy thu thanh. Phương chi lại là máy thu thanh tối tân, với ăng-ten tự động và cao vắt vẻo.

Thấy cái ăng-ten bằng kền sáng loáng từ từ đùn lên cao, Thanh Giang tựa tay vào cửa sổ, mỉm cười. Nụ cười đầy vẻ khinh miệt... Nàng vẫn nghe nhân viên nam nữ tán dương hệ thống Phản gián tài tình của người đàn ông già mua được giới điệp báo Đông-Tây kính cần gọi là ông Hoàng.

Nàng lẩm bẩm :

- Hừ... xe vô tuyến...

Phải, chiếc 2 ngựa ốm o đậu dưới đường là xe thiết trí vô tuyến điện. Máy vô tuyến cực mạnh trong xe có thể vừa liên lạc với Trung ương trong đường kính 30 cây số, lại vừa khám phá được mọi liên lạc vô tuyến khả nghi, bằng phương pháp trắc-giác [1] .

Nghĩa là Sở Mật vụ đã chiếu cố đến Nguyệt Hằng. Chiếu cố đến mọi người ra vào văn phòng Nguyệt Hằng trong đại lý quán Caravelle.

Song Thanh Giang đã biết rõ nguyên nhân của sự chiếu cố đặc biệt này. Chung qui cũng vì máu ghen căm lạng nhưng kinh khủng của nữ bí thư Nguyễn Hương mà ra...

Thanh Giang cười nhạt lần nữa rồi thản nhiên trèo lên giường. Sài Gòn là thành phố có nhiều dân anh chị, chỉ có triệu phú hoặc viên chức chánh quyền cao cấp mới có vệ sĩ gác nhà. Thật là hân hạnh cho Thanh Giang... Mai đây về Hà Nội nàng sẽ không quên gửi thư qua Pháp, nhờ người chuyển một bưu thiếp đặc biệt tới tận tay ông Tổng giám đốc Hoàng, thành thật cảm tạ về các biện pháp tiền hô hậu ủng trình trọng.

Đúng với kế hoạch – một kế hoạch được ghi tỉ mỉ, từng ngày, từng giờ - Thanh Giang ngủ một giấc dài đến tối mịt.

Thức dậy, nàng tắm nước lạnh cho dẫn gân cốt, gọi bồi bưng thức ăn lên phòng. Ăn xong, nàng mở va-li lấy đồ nghề hóa trang. Trong vòng 10 phút ngắn ngủi. Thanh Giang đã biến thành người khác. Vẻ đẹp thường lệ của nàng không còn nữa : mặt nàng răn reo, sần sùi, đôi mắt rộng tinh anh, thu hẹp lại thành mắt lươn ti hí, kèm nhèm núp sau đôi kính cận thị siêu vẹo, những đường cong cao su trên ngực và hông cũng mất hút. Thoạt nhìn nàng, người đàn ông sung sức và trẻ tuổi nào cũng quay mặt.

Vì bụng nàng phưỡn ra, hông lép vào. Vì nàng đi kiểu chữ bát. Tệ hơn nữa, là nàng đi lệch một bên.

Với bộ mã cải trang tinh vi này, Thanh Giang không bị ai để ý khi xuống cầu thang, lạch bạch ra đường. Nhân viên lễ quán không để ý vì chủ nhân là người Tầu, dùng toàn xăm già, hàng ngày ra vào nườm nượp như mắc cửi.

Bọn dài lưng tống vải ăn no lại nằm của ông Hoàng nhả nha dưới đường bị qua mặt là lẽ tất nhiên. Thanh Giang khệnh khạng rảo qua chiếc Citroen sạm xỉt. Hai khối thịt mập ú đang phì phèo thuốc lá thơm ở băng trước. Khối thịt thứ ba dựa lưng vào thành xe, gương cặp mắt trắng đã nhìn về phía cửa chính của lễ quán.

Tuy trời tối, Thanh Giang vẫn thấy rõ như ban ngày. Nàng đã luyện nhờn tuyến quen với bóng tối từ nhiều năm nay.

Đến ngã tư, nàng dừng lại một phút. Máy điện tử trên mắt báo nàng biết là bọn nhân viên Mật vụ vô tích sự không vượt theo. Qua loa khuếch âm nàng nghe rõ tiếng cười đùa vô ý thức của họ trong xe.

Thanh Giang nhún vai đi thẳng.

Hành lý của nàng được bỏ lại ở lữ quán. Ngày mai, hoặc ngày mốt, nhân viên của ông Hoàng lên phòng khám xét thì sẽ chẳng thấy gì. Vì toàn là quần áo rẻ tiền mua ở Sài Gòn. Không một vết tích nào khả nghi, khiến họ có thể suy dẫn ra nàng là nhân viên gián điệp từ ngoại quốc lên vào.

Thanh Giang vẫy tắc-xi.

Mê hồn trận bắt đầu mở cửa.

* * * * *

Có lẽ Trời cũng đồng lõa với nhân viên điệp báo trên quả đất nên tối hôm ấy khí hậu dễ chịu một cách khác thường. 24 giờ trước, sở Khí tượng trình trọng loan tin một trận bão rất sắp thổi qua Hòn ngọc Viễn đông, mang theo những cơn mưa dai dẳng và bức bối.

Nhưng tối hôm ấy, trời không mưa. Hoàng hôn xuống rất nhanh, không kè cà, rền rã như mọi ngày, và nhất là không oi bức như mọi ngày, báo hiệu cơn mưa bất thần.

Đèn điện vừa mở trong thành phố thì trên vòm trời lóng mướt mặt trăng đã lộ dạng. Ánh trăng xanh biếc hòa lẫn ánh sáng nê-ông tạo cho Sài Gòn về đêm một diện mạo thần tiên.

Nguyệt Hằng đến Sài Gòn không phải để nhìn trăng, và đèn nê-ông. Mà là đến Sài Gòn để giết người. Giết một người mà từ trước đến nay chưa điệp viên Smerch nào giết nổi.

Cũng như Thanh Giang, nàng tuân tự thi hành mọi chi tiết được ghi sẵn trong kế hoạch hành động. Nàng không thay đổi nét mặt khi nghe âm thanh tè tè quen thuộc nhưng giục giã của máy phát tuyến tí hon : Thanh Giang báo tin bị theo.

Nghĩa là Nguyệt Hằng phải cấp tốc rời lữ quán Caravelle. Khác với Thanh Giang, nàng không thể cải trang thành bà già khòm khem để lên

xuống đường.

Vì lẽ khách sạn quốc tế này không dùng bà lão làm bồi phòng. Nguyệt Hằng lại không thích đội lốt bà lão. Nàng sẵn sàng hy sinh tất cả, ngoại trừ sắc đẹp mơn mớn thanh xuân. Và lại, nàng như con mèo, trước khi ăn thịt chú chuột khờ dại, muốn vờn một lát. Nàng sẽ ngang nhiên mặc đồ trắng lộng lẫy lượn lên, lượn xuống đại lộ Tự Do cho nhân viên của địch thấy, rồi mới chịu vào Chợ Lớn, đánh ván bài xả láng với Z.28.

Nguyệt Hằng bấm chuông.

Cô gái có thân hình nẩy lửa bước vào. Khuôn mặt kiêu diễm từng làm hàng vạn đàn ông đa tình chết ngất vụt trở nên lạnh lùng, còn lạnh lùng hơn tảng băng ở Bắc Cực nữa. Đang đắm mình trong nữ tính mềm yếu cố hữu, Nguyệt Hằng chỉ cần một vi phân tích tắc đồng hồ để biến thành tượng đá của nghề điệp báo tán nhân.

Trú sứ Smerch ở Sài Gòn đã giới thiệu cô gái làm thư ký cho Nguyệt Hằng. Nàng không cần biết tên thật cô gái là gì (vì nhận thấy hoàn toàn vô ích) mà chỉ nói một cách đơn giản trong buổi diện kiến đầu tiên tại lễ quán, ngay sau khi đặt chân xuống đường bay Tân Sơn Nhất.

- Tôi đã đọc kỹ hồ sơ về cô. Tôi tin rằng cô sẽ giúp chúng tôi được nhiều. Từ nay trở đi, cô mang tên là Jeanne. Jeanne là tên tây thông dụng. Con gái quý phái ở đây thường lấy tên Jeanne. Vũ nữ ở Đông kinh, Vọng các và Hồng Kông cũng sinh tên Jeanne. Còn tôi, cô cứ gọi là Li-Ming, bà Li-Ming. Chỉ có thể thôi. Xong việc, cô sẽ được trọng thưởng.

Chỉ có thể thôi... Jeanne không biết gì cả, ngoài một số hồ sơ chính thức của Câu lạc bộ Nguyệt ước. Theo chỉ thị Trung ương, Nguyệt Hằng phải thanh toán hết những nhân viên dưới quyền, gần xa dính líu đến kế hoạch Thái Bình Dương.

Nói cách khác, nàng phải thủ tiêu cô gái mang tên Jeanne. Chập tối, Jeanne đã rời văn phòng. Nhưng Nguyệt Hằng dặn nàng ở lại.

Jeanne nghiêng đầu :

- Thưa, bà gọi tôi.

Nguyệt Hằng chỉ ghé xa-lông :

- Cô ngồi xuống. Đêm nay, cô bận việc không?

- Không. Tôi định về xem chiếu bóng nhưng bà ra lệnh ở lại nên tôi hoãn đến thứ bảy tới.

- Cô đi xem xi nê với người yêu?

- Vâng. Với vị hôn phu.

- Nhân viên trong trú sứ?

- Không. Anh ấy là sinh viên trường Nông lâm sắp sửa tốt nghiệp.

- Cô đã trình cho Giám đốc trú sứ biết chưa?

- Thưa, rồi. Trú sứ đã cho phép. Nếu không gặp trở ngại giờ chót, chúng tôi sẽ thành hôn trong vòng một tháng nữa.

- Sau đó, cô còn hoạt động nữa không?

- Còn. Vì đó là lý tưởng của tôi.

- Cám ơn. Cô làm tôi bằng lòng rất nhiều. Tôi sẽ báo cáo về Trung ương để cất nhắc cô. Hồi chiều tôi giữ cô ở lại vì có một vài chuyện quan trọng cần giải quyết. Nhưng bây giờ thì công việc đã xong xuôi. Cô có thể thu xếp hồ sơ rồi trở về nhà.

Jeanne liếc nhìn đồng hồ tay. Nguyệt Hằng mỉm cười :

- Đang còn sớm chán. Cô có thể đi xem chiếu bóng tối nay.

Jeanne ngần ngừ một phút rồi nói :

- Nếu bà cho phép, tôi xin gọi điện thoại thẳng cho anh ấy. Tuy nhiên...

Nguyệt Hằng xua tay :

- Không sao. Cô cứ tự tiện.

Trong khi Jeanne lúi húi với máy điện thoại, Nguyệt Hằng lấy chai huýt-ky và hai cái ly màu xanh đặt trên bàn. Nàng rót rượu vào rồi đưa tận tay cho cô thư ký, giọng thân mật :

- Cô dùng với tôi cho vui.

Jeanne từ chối :

- Xin bà tha lỗi. Tôi không quen uống rượu mạnh.

Nguyệt Hằng cười to :

- Ồ, cô nên tập uống cho quen. Đi với đàn ông không biết uống rượu thì họ cười chết.

Cô gái nhắm mắt uống cạn một hơi. Thủy tinh màu xanh nên huyết-ky cũng nhuộm màu xanh. Thật ra, màu xanh do thủy tinh tạo ra thì ít mà màu xanh do một chất thuốc bột đặc biệt được Nguyệt Hằng bỏ vào ly thì nhiều. Vì thuốc bột màu xanh nên Nguyệt Hằng phải rót huyết-ky vào ly màu xanh.

Nguyệt Hằng hành động nhanh nhẹn và tài tình như chuyên gia ảo thuật. Nàng chỉ vung tay nhẹ nhàng là viên thuốc xanh kỳ lạ tuột xuống ly vào trong nháy mắt tan biến, không để lại dấu vết, ngoại trừ một màu xanh loãng nhạt.

Thuốc này không có mùi vị, trái lại, pha vào huyết-ky còn gia tăng mùi vị của rượu nữa. Nó là một độc dược có tác động rất chậm, pha vào nước lạnh thì làm nạn nhân thiệt mạng sau 6 giờ đồng hồ, còn pha vào rượu huyết-ky thì lại kéo dài hơn 12 tiếng. Đặc biệt của nó là nạn nhân tắt thở một cách êm ả, phần nhiều là mạch máu trên đầu bị đứt.

Uống cạn ly rượu, Jeanne sẽ vui thú được trọn đêm nay với người yêu. Nội ngày mai, nàng phải thành người thiên cổ. Phương pháp hạ sát của Nguyệt Hằng sẽ làm công an Sài gòn điên đầu. Trừ phi họ có cặp mắt thông thiên, nhìn thấu ruột gan thiên hạ thì mới khám phá ra nguyên nhân Jeanne chết...

Khi ấy Nguyệt Hằng đã rời Sài gòn.

Nguyệt Hằng cất chai huyết-ky vào tủ, khoác áo choàng ni-lông trắng hình lưới mắt cáo vào người. Gã đàn ông mũi lõ, râu mép gọt tĩa công phu, luôn luôn diện com-lê trắng toát, cà vạt lụa, và giày Ý mũi nhọn thượng hạng, chờ Nguyệt Hằng ở phòng ngoài không biết từ lúc nào.

Hắn cũng là nhân viên Smerch. Nhiệm vụ của hắn là hộ vệ Nguyệt Hằng, ngày đêm theo sát nàng. Trên giấy tờ, hắn là chồng của Li-Ming, đặc phái viên của câu lạc bộ Nguyệt ước. Nhưng trên thực tế, Nguyệt Hằng chỉ coi hắn như con bẹt-gê giữ nhà đặc lực, ngoan ngoãn, tuyệt đối trung thành với chủ nhân mà thôi.

Ngoài ra, nàng không còn cảm tình nào khác. Kể ra, hắn không đến nỗi xấu xí. Đứng cạnh diễn viên màn bạc nổi tiếng, hắn không thua sút là bao. Trái lại, hắn còn có duyên hơn. Và nhất là có bắp thịt tròn trạnh, rắn

chắc hơn, kết quả của công trình luyện tập chăm chỉ và kỳ khu. Song Nguyệt Hằng không hề thấy rung động. Và không riêng gì đối với hẳn. Nguyệt Hằng cũng chưa cảm thấy tâm hồn đổi khác khi được gần gũi Văn Bình. Z.28 kể được đàn bà thế giới mệnh danh là “cục nam châm khả ái”.

Thấy Nguyệt Hằng, hẳn nhoẻn miệng cười, đưa cánh tay cho nàng khoác. Hai người lững thững ra xe hơi.

Tối thứ bảy hoặc tối chủ nhật đẹp trời ở Sài Gòn còn nên thơ hơn ở mọi thủ phủ sống động khác trên thế giới nữa. Tuy nhiên, giọng văn chải chuốt hoa mỹ của nhà tiểu thuyết trữ tình, nét bút bay bướm thần tiên của nhà họa sĩ lập dị vẫn chưa thể mô tả được hết vẻ đẹp tiềm ẩn của thủ đô Sài Gòn.

Gã đàn ông ngoại quốc đạp bàn ga xăng. Chiếc xe lăn bánh từ từ trên đường Lê Lợi.

Hẳn hỏi Nguyệt Hằng :

- Mình đi đâu?

Nguyệt Hằng hất hàm :

- Nếu được toàn quyền quyết định, anh sẽ lái đi đâu?

- Lên Thủ Đức.

- Để làm gì?

- Mời Li-Ming vào quán Con Gà Quay, ăn gà quay đặc biệt với rượu vang nguyên chất. Ăn xong, nhảy ùm xuống hồ bơi.

- Anh sẽ chết vì bội thực.

- Chết như vậy còn sướng hơn chết dần, chết mòn như tôi hiện nay.

Trên nguyên tắc, Li-Ming là vợ của tôi, vợ hoàn toàn bằng xương, bằng thịt. Nhưng trên thực tế, tôi còn thua chồng hờ một bậc. Tôi chưa bao giờ có hân hạnh trò chuyện tâm tình với Li-Ming, và nhất là rủ đi ăn. Không phải đi ăn để bàn bạc về kế hoạch hành động. Mà là đi ăn với tư cách bạn thân. Bạn thân một cách... khác thường.

Nguyệt Hằng xì một tiếng rồi nói, giọng lạnh lùng :

- Cám ơn anh. Nhiều khi tôi cũng muốn tâm tình với anh như không có thời giờ. Nhân viên cùng tổ chức có tình ý với nhau là điều tối kỵ.

Phương chi chúng ta đang cần bình tĩnh và sáng suốt để hoàn thành một công tác quan trọng.

Mắt nàng trở nên sáng rực như có chất thép. Giọng nói lạnh lùng trở nên lạnh lùng thêm. Trong khi gã đàn ông há miệng ngạc nhiên. Nguyệt Hằng nói tiếp :

- Vả lại, tôi cần thanh toán lần đầu và cũng là lần cuối vấn đề tình cảm riêng với anh. Anh mới hoạt động chung với tôi nên chưa hiểu tôi nhiều, đứng hơn, anh không hiểu tôi chút nào hết. Từ thuở làm người đến nay tôi rất ghét đàn ông.

Ghét đàn ông, không phải vì cơ thể của tôi tàn tật, hoặc thiếu sót. Trái lại, cơ thể này nở hơn nhiều phụ nữ khác. Nhu cầu sinh lý cũng mạnh mẽ hơn nhiều phụ nữ khác. Sở dĩ tôi không yêu vì lòng tôi không thấy rung động.

Gã đàn ông thở dài :

- Tôi cầu Trời cho Li-Ming rung động vì tôi.

Nguyệt Hằng cười nửa miệng :

- Anh cầu cho đến khi đầu bạc răng long Trời cũng làm thỉnh không giúp. Trời có hay không là điều thắc mắc. Cho dầu có Trời nữa, tôi cũng không thèm nghe. Tôi chỉ nghe tôi mà thôi. Nguyên nhân rất dễ hiểu, tôi cần nói ra cho anh khỏi băn khoăn : tôi không thể rung động vì anh, vì anh chưa phải là mẫu mực đàn ông trong mộng của tôi.

- Li-Ming muốn người đàn ông lý tưởng ra sao?

- Cao lớn, khôi ngô, khỏe mạnh, khả ái.

- Tôi không dám tự phụ, nhưng nếu được phép phát biểu ý kiến, thì tôi xin nói rằng trong 4 điều kiện kể trên tôi đã có gần đủ, nếu không muốn cả quyết là đầy đủ.

- Anh nói đúng. Thân thể anh cao lớn, anh lại đẹp trai, còn đẹp trai hơn tài tử màn ảnh. Về sức khỏe, anh hơn hàng vạn người đàn ông khác. Chính vì anh có sức khỏe, anh giỏi võ nghệ nên được cử làm hộ vệ viên cho tôi. Anh lại rất lịch sự và khả ái đối với nữ giới. Tuy nhiên...

Anh là người ngoại quốc. Có lẽ vì vậy mà tôi không thể rung động.

- Tôi sẽ chờ đợi.

- Chờ đợi là quyền của anh. Song nếu anh nghe tôi, thì không nên chờ đợi nữa. Chờ đợi vô ích. Không bao giờ tôi mềm lòng vì anh đâu.

Mắt đỏ ngầu, gã đàn ông rút một bàn tay ra khỏi vô-lăng, định ôm vai Nguyệt Hằng, song bị hất đẩy một cách tàn nhẫn. Nguyệt Hằng nghiêm sắc mặt :

- Yêu cầu anh giữ đúng tôn ti trật tự, và đừng đi quá trớn. Dầu sao tôi cũng là cán bộ chỉ huy. Và anh chỉ là vệ sĩ.

Gã đàn ông đỏ mặt tía tai, song đã kềm hãm được phản ứng giận dữ nhờ có kinh nghiệm hoạt động. Hắn buông ra một câu nói chua chát và châm biếm :

- Vâng, tôi chỉ là vệ sĩ. Nhưng là vệ sĩ hiện tại. Trước khi tới Sài Gòn, tôi là trung tá. Trung tá hiện dịch của Smerch.

Nguyệt Hằng nhăn mặt :

- Phiền anh tiết kiệm lời nói hơn nữa. Và nhất là anh nên cư xử đàng hoàng để xứng với cấp trung tá hiện dịch.

Gã trung tá Smerch nín thình.

Nguyệt Hằng cũng nín thình.

Không khí trong xe có vẻ ngột ngạt. Trong cuộc đời hoạt động. Nguyệt Hằng đã sa vào nhiều hoàn cảnh tương tự. Nàng thường phải hoạt động chung với đàn ông. Nhân viên gián điệp Xô viết nên là thanh niên bảnh trai, cường tráng, cần đàn bà như con người cần dưỡng khí. Mỗi lần cọ sát như vậy, Nguyệt Hằng đều phải nghe những lời tán tỉnh. Rồi từ tán tỉnh đến hẳn học thất vọng.

Nguyệt Hằng không thể làm cách nào khác. Nàng không thể an ủi toàn thể giống đực trên trái đất.

Lần này trước khi lên đường, nàng định ninh Trung ương rút tĩa kinh nghiệm quá khứ sẽ không biệt phái bọn thanh niên khát vọng tình yêu để hoạt động với nàng. Nàng đã đoán lầm. Có lẽ Smerch không quan tâm đến sự lang chạ giữa nam và nữ, và đặc biệt là không để ý tới những đòi hỏi và trao đổi ái tình xác thịt. Và có lẽ Smerch muốn nàng giải quyết xác thịt với sĩ quan Smerch hơn là cống hiến cho người lạ.

Nghĩ vậy, Nguyệt Hằng đâm ra ghê tởm gã đàn ông lái xe. Nàng xô hẳn ra, giọng bức bối :

- Yêu cầu anh tiếp tục lái xe. Công việc đêm nay rất quan trọng. Sẩy tay, gây ra tai nạn xe hơi thì kế hoạch của Trung ương sẽ tan nát, anh sẽ phải gánh hết trách nhiệm.

Gã trung tá Smerch nghiêng rằng :

- Vâng, tôi nghe rõ rồi. Lần đầu tiên, tôi mới gặp một người đàn bà đẹp lạ lùng như Li-Ming.

- Tôi lạ lùng ra sao?

- Nhiều khi Li mâu thuẫn với chính mình. Tôi không tin Li là người đàn bà không tim. Thật ra, tim Li còn nhiều xúc cảm hơn tim thiên hạ nữa. Chẳng qua Li chưa gặp kẻ tương đồng đấy thôi. Li ơi, tôi không hề tin dị đoan, song tôi có linh tính là đêm nay nhiều chuyện nguy hiểm đến tính mạng sẽ xảy ra.

Nguyệt Hằng vuốt tóc gã đàn ông Smerch, cử chỉ nồng nàn như mẹ với con :

- Dĩ nhiên nhiều chuyện nguy hiểm đến tính mạng sẽ xảy ra trong đêm nay. Nhưng đó là sự nguy hiểm đã được tính toán chu đáo. Nếu sợ nguy hiểm, anh vẫn có thể không tham dự. Bây giờ còn sớm, anh được toàn quyền định đoạt.

- Trời ơi, Li khinh miệt tôi đến thế kia ư? Dầu sao tôi cũng là sĩ quan cao cấp, gần 10 năm lăn lộn trong nghề điệp báo, coi cái chết giản dị như châm lửa vào điều thuốc lá. Sở dĩ tôi ngần ngại là vì...

Nguyệt Hằng cắt ngang :

- Anh đừng nói nữa, mất thời giờ vô ích. Ngồi bên đàn bà, anh mất lương tri, anh không còn là anh nữa. Giờ đây, tôi hỏi anh lần chót, anh muốn tham dự công tác đêm nay không?

- Muốn.

- Vậy, anh đừng nhắc đến linh tính và nguy hiểm nữa.

Gã đàn ông lại thở dài.

Xe hơi phóng vào Chợ Lớn. Tuy mới đến Hòn ngọc Viễn đông lần đầu, và mới lưu lại một thời gian ngắn, hẳn vẫn lái xe quen thuộc như

người từng sống lâu năm. Như trong óc có máy báo hiệu chưa đến ngã tư đèn đỏ hẳn đã hãm bớt ga xăng. Hẳn lái không chậm vì đã thuộc đường, thuộc từ các ngã ba, ngã tư nhỏ đến những nơi đá đất ngổn ngang do công nhân lục lọi đào đường lấp ống cống. Song hẳn cũng lái không nhanh. Hẳn nương theo đoàn xe chạy trước để lựa tốc độ, khi chậm, khi nhanh bất thường. Tuy nói chuyện say sưa với Li-Ming, hẳn vẫn luôn luôn quan sát con đường nhựa lấp lánh ánh đèn phía trước, với hàng chục xe hơi nối đuôi nhau, với hàng trăm xe gắn máy xanh, đỏ, đen, hỗn loạn màu sắc, chạy như bay, tưởng chừng sắp sửa gây ra tai nạn.

Ruột gan hẳn nóng như lửa đốt. Nhưng hẳn không hiểu được nguyên nhân. Trong quá khứ, mỗi khi bắt tay vào công việc hiểm nghèo, hẳn thường đau nhói ở bao tử. Lần này, cảm giác kỳ quái này cũng tái hiện, nhưng lại dai dẳng và buốt nhức hơn. Đột nhiên, hẳn sợ chết. Hẳn sợ chết như từ trước đến nay chưa bao giờ được gần cận sự chết.

Trong một phút bấn loạn, hẳn liếc nhìn nữ điệp viên Li-Ming. Hẳn không biết Li-Ming là Nguyệt Hằng. Chu Thị Nguyệt Hằng, tức Thanh Tú.

Thấp thoáng dưới ánh đèn táp-lô xe hơi, nàng có vẻ đẹp huyền ảo như Nữ thần Nhan sắc. Song nhìn kỹ, sắc đẹp của nàng lại phảng phất sự chết chóc.

Gã đàn ông Smerch rùng mình.

Nguyệt Hằng bắt gặp giây phút yếu mềm của hẳn bằng đôi mắt. Nàng nói, giọng trách móc :

- Anh không chết đâu mà lo. Nếu phải chết thì nạn nhân đầu tiên là tôi. Z.28 có thể giết tôi bất cứ lúc nào.

- Tôi không thể khoanh tay nhìn kẻ thù hạ sát Li được. Theo kế hoạch, tôi phải chờ bên ngoài. Nếu Li không phản đối, tôi sẽ vào tận nơi.

Nguyệt Hằng nhăn mặt :

- Cám ơn anh.

Thái độ từ chối lạnh lùng của nàng cũng làm gã đàn ông nhăn mặt. Song hẳn nín thinh, không nói gì hết. Nguyệt Hằng cũng nín thinh. Xe hơi đã tới đường Tân đà và đậu lại.

Nhà hàng Arc en Ciel rục rờ dưới ánh đèn nê-ông.

* * * * *

Kế hoạch Thái Bình Dương của Smerch đã diễn ra một cách lưu loát như nước chảy trên sông Sài Gòn. Sở Mật vụ có hàng ngàn con mắt thông thiên của ông Hoàng vụt trở thành cận thị. Văn Bình, chàng điệp viên tài ba lỗi lạc, cũng trở thành hòn bột ngoan ngoãn trong bàn tay nhào nặn của Nguyệt Hằng.

Khi nàng rún rẩy bước vào, chàng nhận ra ngay. Nàng thuộc vào loại giai nhân không sao làm được, dầu chưa quen mặt bao giờ. Nàng tới đâu mang ánh sáng theo tới đấy. Không cần nhìn quanh tiếm ăn, Văn Bình đã biết là toàn thể thực khách đều chăm chú theo dõi từng cử chỉ nhỏ nhất của nàng, đàn ông để mơ tưởng giây phút thần tiên được ôm vào lòng, đàn bà để so sánh sắc đẹp và sự thèm muốn.

Buổi ăn sơ kiến cũng không có chi tiết nào đặc sắc. Nó cũng như hàng ngàn, hàng vạn bữa ăn khác giữa đàn ông và đàn bà mới quen nhau trên thế giới. Văn Bình sun soe rót rượu mời nàng. Nàng khước từ lấy lệ rồi bưng uống. Rồi hai người thi đua chuốc rượu cho nhau. Và dĩ nhiên là càng uống huyết-ky, Văn Bình càng sáng suốt. Hơi men nồng nàn càng làm Nguyệt Hằng đẹp thêm, và cũng như Văn Bình càng uống nàng càng tỉnh táo.

Thoạt đầu, hai người chỉ trao đổi những câu chuyện tầm phào. Đúng theo kế hoạch đã định, khi sắp đến món tráng miệng Nguyệt Hằng đề cập tới “công việc”. Nàng mở xác da, đưa cho Văn Bình một xấp ảnh, kèm theo ba tờ giấy đánh may ghi rõ hoàn cảnh của từng người đẹp, song Văn Bình xua tay :

- Đêm nay, tôi chưa muốn nói tới chuyện ấy.

Nguyệt Hằng sửng sốt :

- Vậy ông muốn đến khi nào?

- Không khi nào cả.

- Trời ơi! Nếu ông không lưu ý tới đề nghị của công ty thì ông mời tôi đến đây làm gì?

- Tôi mời cô, mời riêng cô, không can dự đến câu lạc bộ Nguyệt ước. Nói cho đúng, tôi tới lữ quán Caravelle là để nhân cơ hội làm quen với

cô. Mọi việc khác chỉ là phụ.

Nghe chàng nói, Nguyệt Hằng cúi xuống ly rượu. Khi ấy, hai người đã đến tuần sâm-banh. Tuy nhiên, họ không uống sâm-banh nguyên chất, mà là pha thành cốc-tay. Nghe Văn Bình ân cần dặn bồi, Nguyệt Hằng gật đầu tán phục :

- Em biết cách pha của anh rồi. Đó là “sâm-banh thiếu nữ”, uống một mình thì nhẹ nhưng uống sau huyết-ky thì say kinh khủng [2] . Anh định đầu độc em phải không?

Văn Bình cười :

- Em yên tâm. Loại này làm say thật, nhưng say rất nhẹ nhàng, không nhưc đầu.

Hai người đã bắt đầu dùng ngô ngữ anh em thân mật. Nguyệt Hằng chỉ phản đối lấy lệ. Nàng có thể uống một chực ly “sâm-banh thiếu nữ” cũng vẫn tỉnh như sáo sậu.

Trời dần dần khuya. Nguyệt Hằng giả vờ dựa lưng vào ghế, hai mắt lim dim. Văn Bình nhìn vào giữa mắt nàng :

- Chúng mình về nhé!

Dĩ nhiên! Nguyệt Hằng thừa biết Z.28 sẽ đưa nàng về phòng riêng. Song nàng không đáp lại. Nàng ngoan ngoãn theo chàng ra đường. Thấy Nguyệt Hằng nhón nhác, chàng nói :

- Anh muốn kín đáo nên không lái xe riêng. Chờ anh một phút, để anh gọi tắc xi. Ở kia, tắc xi đây rồi...

Văn Bình không thể ngờ được đây là tắc-xi của Smerch. Tài xế đội mũ kết thụp xuống trán, lạng lẽ gài số 2, phóng thẳng, không nói nửa lời.

Xe về đến gần chợ Bến thành, Văn Bình mới ghéncổ, dặn tài xế :

- Quẹo tay phải :

Nguyệt Hằng ngả vào vai Văn Bình, mùi da thịt thơm thơm thoảng ra. Nếu không dùng mỹ phẩm ái tình, da thịt của nàng đã đủ sức hấp dẫn những người đàn ông khó tính nhất hoàn vũ, huống hồ nàng lại dùng son môi KZ và nước hoa KH, hai thần được quyếncũ do phòng hóa học Smerch chế tạo đặc biệt cho nàng. Trong xe tắc-xi chật chội, mùi thơm

phẳng phất một sự khêu gợi lạ lùng. Văn Bình là kẻ giang hồ mà chịu đựng không nổi. Chàng ngậy ngất ghé môi vào má Nguyệt Hằng.

Nàng vẫn để yên. Đụng vào môi nàng là chàng không thể nào cầm lòng được nữa. Dầu chàng là gang thép, son môi KZ sẽ biến chàng thành bù nhìn dễ bảo, lửa tình bốc ngùn ngụt, không mãnh lực nào trên cõi đất ngăn cản được nữa.

Nguyệt Hằng ngửa mặt, hé môi cho Văn Bình hôn. Tuy không hề có cảm tình mặn mà với người đàn ông xa lạ mà nàng có bốn phận hạ sát đêm nay, nàng vẫn xao xuyến.

Nếu trước khi gặp Văn Bình, nàng không uống thuốc K-9 của Smerch, không biết nàng sẽ xao xuyến đến đâu nữa. Phút này, Nguyệt Hằng mới nhận thấy tướng H. và Thanh Giang nói đúng. Gã thanh niên khôi ngô và cường tráng Z.28 phải là bậc thầy trong nghệ thuật quyến rũ nữ giới.

Tuy nhiên, niềm xao xuyến chỉ thoáng qua như cơn gió mát đêm hè. Nguyệt Hằng trở lại tảng đá vô tri giác như cũ. Song le Văn Bình không khám phá ra sự thay đổi đột ngột trong nội tâm cô gái tuyệt đẹp nổi danh là nữ thần ám sát của Smerch.

Tắc-xi đậu lại trước một bin-đình cao ngất ngưỡng mới cất ở đường bác sĩ Calmette. Ở lầu 3, Văn Bình đã có một tổ uyên ương kín đáo. Kín đáo đến nỗi những người thân nhất cũng không biết.

Văn Bình là con người như hàng triệu con người tầm thường khác trên trái đất nên đã mờ mắt, mù trí khôn bên cạnh đàn bà đẹp. Giá chàng còn sáng suốt, chàng sẽ thắc mắc khi thấy Li-Ming tiếp tục tỏ cử chỉ ngoan ngoãn, ngoan ngoãn một cách ngoài sự tưởng tượng.

Và giá chàng thận trọng như thường lệ, chịu khó quay lưng lại, quan sát tứ phía thì con mắt có tài xuyên thủng màn tối của chàng sẽ có thể phăng ra một vài chi tiết khả nghi.

Thật vậy, phía sau xe tắc-xi đang còn hai xe hơi khác nữa. Xe thứ nhất là của gã ngoại kiều. Hẳn dừng ở đầu đường, song vẫn ngồi yên sau vô-lăng, không mở cửa xuống.

Thanh Giang, nữ chuyên viên Smerch, lái xe sau. Đó là một chiếc Citroen vô danh, đen đũi, xấu xí, rất quen thuộc với thành phố Sài Gòn. Thanh Giang vượt qua tắc-xi, quẹo bên trái rồi dừng bên lề.

Trong khi ấy, Văn Bình đã dìu Nguyệt Hằng lên lầu.

Dưới đường, Thanh Giang mở nút vô tuyến điện trước mặt. Bề ngoài, ai cũng lầm đây là máy thu thanh gắn trong xe hơi, kỳ thật là một loại dụng cụ thu thanh điện tử đặc biệt. Tất cả những âm thanh phát ra gần Văn Bình và Nguyệt Hằng đều được thu vào một bộ phận chuyển tuyến giấu trong quai xách tay của Nguyệt Hằng. Bộ phận chuyển tuyến này phát âm lại nghe rõ mồn một trong xe Citroen.

Tuy nhiên, nếu ai đứng sát xe Citroen, những âm thanh này vẫn không lọt được vào tai, dầu là tai rất thính. Vì lẽ giản dị, âm thanh chỉ được truyền riêng vào tai Thanh Giang. Trong tai trái của nàng, khuất sau mái tóc, có một cái nút nhỏ, chỉ lớn bằng đầu bút chì nguyên tử. Cái nút này là máy vi-âm khuếch đại. Muốn nghe to, nhỏ, Thanh Giang chỉ cần vặn nút ở táp-lô. Nàng tha hồ dựa lưng vào ghế, theo dõi cuộc tình tự giữa nhà nữ thiện xạ và con quý vật sắp sửa bị làm thọt.

Đối với người đàn ông khác, thì chắc hẳn Thanh Giang phải chờ đợi lâu, ít nhất cũng từ nửa tiếng đến một tiếng đồng hồ. Vì cũng phải giáo đầu bằng một vài câu chuyện tầm phào, trước khi bước thẳng vào mục phiêu.

Song Văn Bình lại tấn công một cách nóng sốt. Cửa phòng mới đóng, chàng đã kéo Nguyệt Hằng vào lòng, hôn thật lâu. Và cái hôn này chưa hết thì cái hôn khác lại tiếp theo.

Nguyệt Hằng đặt cái xách da xuống bàn phấn. Văn Bình đã trang trí căn phòng theo kiểu Nhật, tất cả đều thấp thỏi, và xinh xẻo. Đồ gỗ bằng lát tích nhiều màu được mua tại Đông kinh tạo ra một bầu không khí tươi trẻ, và mát mắt, khiến cho hơi nóng nhiệt đới không len lỏi được vào phòng. Cái máy điều hòa không khí bên dưới cửa sổ đóng chặt được sơn trắng toát. Với 22.000 BTU, chiếc Philco tối tân này có thể biến Sài Gòn thành Bắc cực trong chớp mắt.

Văn Bình cầm xách da của Nguyệt Hằng lên ngắm nghía. Tuy nổi tiếng bình tĩnh, Nguyệt Hằng cũng chột dạ. Nếu Z.28 táy máy thì nguy.

Dụng cụ điện tử chuyển âm được gắn an toàn, song con mắt thành thạo của một điệp viên nhiều năm lăn lộn trong nghề như Văn Bình có thể khám phá ra sau 60 giây đồng hồ quan sát.

Nhưng Văn Bình chỉ buột miệng khen ngợi :

- Xắc em đẹp quá!

Mà xắc của nàng đẹp thật! Nền ví bằng nhựa êpôxy trắng, óng ánh như chứa lân tinh. Nhựa êpôxy có sức chịu đựng vô cùng bền bỉ : bánh xe hơi nghiêng lên, cái xắc cũng không vỡ. Sở dĩ Smerch dùng nhựa êpôxy làm ví tay vì sợ bất ngờ dụng cụ vô tuyến bị tuột ra ngoài. Lẽ ra khi cầm ví, Văn Bình phải nhận ngay được là nhựa êpôxy. Vì hơn ai hết, chàng rất quen với loại nhựa độc nhất vô nhị này. Mọi sở gián điệp trên thế giới đều dùng nó để lót tường những văn phòng bí mật. Riêng ông Hoàng đã sai chế tạo một cây súng lục riêng, bắn đạn bằng giấy nhựa êpôxy. Giấy bắn vào tường, dính chặt lấy, biến thành cái thang, điệp viên bám vào và trèo lên thoăn thoắt trong nháy mắt.

Vậy mà Văn Bình chẳng thấy gì hết.

Chàng chỉ nghĩ đến sắc đẹp.

Nhĩ đến Nguyệt Hằng... Và nghĩ đến cách chinh phục nàng đêm nay. Chàng trả lại xắc tay xuống bàn, rồi mở tủ rượu, đơn đả :

- Em uống gì để anh pha.

Tủ rượu của Văn Bình gồm mọi rượu đắt tiền nhất. Chàng khoe chai huyết-ky trong vắt, Nguyệt Hằng lắc đầu :

- Không em thích uống Kirsch.

Văn Bình reo lên :

- Uống Kirsch lúc này thì tuyệt. Anh có nhiều cách pha cốc-tay Kirsch tuyệt ngon. Em biết Kirsch pha chung với si-rô hạnh đào thành vì không?

- Anh đa tình ghê. Đó là “hôn môi em đi” [3] .

Văn Bình cúi xuống hôn vào môi nàng. Nàng ấy nhẹ ra :

- Cái anh này thật hay lợi dụng.

Cầm chai Kirsch lên, Văn Bình ngần ngừ rồi nói :

- Pha với si rô hạnh đào không ngon bằng với gin và curacao.

Nguyệt Hằng nheo một con mắt trong cử chỉ lả lơi :

- Hừ, anh còn quên hai vị nữa. Đó là lá cam với nước trái chanh. Nào, anh pha “giường tân hôn” [4] cho em...

Nàng chỉ nói vậy rồi nằm nhoài xuống giường. Văn Bình từ từ tiến lại. Việc làm đầu tiên của chàng là tắt ngọn đèn nê-ông tò mò trắng trợn trên trần, và thay vào bằng ngọn đèn đêm màu vàng nhạt đặt trên bàn đêm ở đầu giường.

Chàng biết người đẹp đã ngấm rượu. Nguyệt Hằng quay mặt vào tường như sợ ánh đèn. Phản ứng thường có ở người say. Nhất là là đàn bà say, bên cạnh đàn ông tràn trề sức sống. Nguyệt Hằng không say mấy may song nàng thích tránh ánh đèn vì sợ luồng nhỡn tuyến soi mói của Văn Bình. Có thể trong một vi-phân thời gian nào đó, linh tính điệp viên lão luyện thức dậy, chàng sẽ khám phá ra nàng giả vờ say. Như cô gái giang hồ cần giải quyết nhanh chóng để tiếp khách mới và về nhà ngủ, Nguyệt Hằng cố ý rút ngắn giai đoạn sửa soạn.

[1] Tức là phương pháp đo góc, radio-gonio. Tác giả đã dẫn giải kỹ thuật này trong nhiều cuốn truyện đã được xuất bản. Tưởng cần nói thêm là hiện nay kỹ thuật đo-góc đã tới trình độ cao siêu, xe hơi đo-góc không cần gắn ăng-ten dài như xưa nữa.

[2] Đó là champagne for girls, cách pha như sau: một thì đường, một thìa nước, 2 lá bạc hà nghiền nhỏ, một ly sâm-banh, 1 khoanh cam và 1 trái nho.

[3] Kiss my lips là một cốc-tay Tây phương gồm ½ rượu Kirsch, ½ Noyau de Poissy, 1 muỗng sirô hạnh đào. Phải rót vào ly givré. Ly givré nghĩa là ly mà mép được thoa bằng múi chanh hoặc múi cam, rồi cái ly được nhận xuống đường muối độ nửa phân tây.

[4] Đó là cốc-tay Lit Nuptial (giường hợp cẩn) pha như sau: 3/8 rượu gin, 2/8 Kirsch, 1/8 curacao, 1/8 hoa cam, và 1/8 nước trái chanh.

Người Thứ 8
Nữ Thần Ám Sát
Chương 8
Phụ kết

Tác giả dùng danh từ “phụ kết” thay cho “đoạn kết” như thường lệ vì nghĩ rằng đây chỉ là phần phụ. Bạn đọc có thể ngừng đọc mà vẫn hiểu trọn cốt truyện. Vì thật ra cốt truyện chỉ cần gói ghém vào một câu: “Nguyệt Hằng điệp viên Xô viết, được lệnh giết Văn Bình nhưng không giết, vì lẽ Văn Bình là bạn ngày xưa”. Tuy nhiên, tác giả viết thêm phụ kết để giải thích nốt hai nghi vấn: Sau khi Nguyệt Hằng ra đi, Văn Bình ra sao? Ông Hoàng bị Smerch lừa hay không?

Người Thứ Tám

* * * * *

Mãi đến trưa hôm sau, Văn Bình mới tỉnh dậy.

Ngày thứ hai, thiên hạ nô nức đi làm sau những cuộc vui chủ nhật, ngủ trưa là sự bê bối đặc biệt của kẻ vô công rồi nghề. Văn Bình thường có thói quen biến thứ hai trong tuần lễ thành ngày ngủ bù. Tuy nhiên, trưa thứ hai ấy, sau khi tỉnh dậy, Văn Bình có cảm tưởng như vừa ngủ luôn một giấc nhiều tuần lễ dài giăng dặc. Mặt chàng đỏ gay vì xấu hổ như chàng trai tên tò tán gái ngoài đường bị gái tát tai, năm đầu ngón tay in hằn trên má, giữa đám đông người.

Ngẩng đầu lên, chàng nhận ra Lê Diệp, anh chàng sếu vườn chuyên môn đùa dai của sở Mật vụ. Câu đầu tiên của Văn Bình là :

- Đây là đâu?

Lê Diệp cười nụ :

- Dưỡng đường.

- Tôi bị thương ư?

- Không. Anh chỉ bị ngất đi. Y sĩ cho biết anh bị đánh vào mê huyết. Kể ra, sau khi tiêm thuốc khỏe, anh có thể hồi tỉnh, nhưng vì trong máu anh còn quá nhiều thuốc mê.

- Thuốc mê?

- Phải, thuốc mê pha lẫn với rượu

- Lạ nhỉ? Tự tay tôi pha cốc tay kia mà.

- Phải, tự tay anh pha cốc tay Kiss my lips và Lit Nuptial cho giai nhân. Ngược lại, tự tay giai nhân đã bỏ thuốc mê vào ly riêng của anh.

- Nàng đâu rồi? Đừng bắt nàng, giết nàng tội nghiệp. Trăm sự đều do tôi mà ra cả. Làm sao anh biết tôi bị nạn mà đến cứu?

- Nàng.

- Nàng là ai?

- Là Nguyệt Hằng.

- Nguyệt Hằng là ai mới được chứ?

- Là Li-Ming của anh.

- Trời ơi, anh chở giùm tôi vào nhà thương điên ngay bây giờ, nếu không tôi chết mất. Tôi điên hẳn rồi, anh ạ. Bây giờ tôi mới biết là ngu xuẩn. Ông Hoàng, Nguyên Hương, Quỳnh Loan căn dặn mà tôi không chịu nghe. Tôi đĩnh ninh giỏi giang hơn họ. Ngờ đâu họ cừ khôi hơn tôi nhiều. Tức chết mất, Lê Diệp ơi... lần này nữa, tôi lại thấp mưu thua trí đàn bà.

Lê Diệp lặng thình tay mân mê cái quẹt máy của Văn Bình để trên bàn đêm. Văn Bình ngồi nhóm dậy, giọng cầu khẩn :

- Van anh, xin anh nói rõ cho tôi biết. Như vậy Li-Ming tức Nguyệt Hằng không phải là nhân viên của địch, vì nàng đã cứu tôi. À, nhưng còn... còn ly rượu pha thuốc mê, còn phát atemi vào mê huyết... Không lẽ nàng lập mưu hại tôi rồi lại cứu tôi. Thôi, tôi hiểu rồi, nàng là nhân viên ban Biệt vụ, anh toa rập với Nguyên Hương để xỏ tôi một võ cho cạch đến già. Anh coi chừng, lần này tôi không chịu nhin nữa, tôi quyết làm ra chuyện.

Lê Diệp nghiêm sắc mặt :

- Ở vào địa vị anh, tôi sẽ chẳng làm gì hết. Anh chị em trong Sở sẽ cười cho, anh biết không? Nguyệt Hằng không phải là nhân viên ban Biệt

vụ. Nàng là nhân viên đặc biệt của Smerch, được mệnh danh là Nữ thần Âm sát.

- Tại sao nàng không giết tôi?

- Rồi anh sẽ biết. Gần sáng, nhân viên thường trực tại Công ty Điện tử đường Nguyễn Huệ hốt hoảng báo tin cho tôi bằng vô tuyến điện, nói là anh đang ngất ngư trong một bin-đình gần chợ Bến Thành. Tôi vội lấy xe Honda thập tự đến tìm. Quả anh đang ngất ngư thật... Trong phòng, còn có hai xác người. Nguyệt Hằng đã biến mất. Biến mất sau khi gọi điện thoại cho tổng đài.

Văn Bình thở dài, nhìn qua cửa sổ ra sân tràn ngập nắng vàng rực rỡ :

- Thế là hết. Tôi không còn hy vọng gặp lại nàng nữa.

Lê Diệp tắt máy điều hòa khí hậu, rồi mở toang cửa sổ :

- Anh yêu Nguyệt Hằng lắm ư?

Văn Bình vẫn thở dài :

- Dừng tiếng yêu lắm, e không đúng. Nhưng tôi có cảm tưởng là rất thân thiết với nàng. Dường như chúng tôi đã quen nhau từ lâu rồi.

Văn Bình vụt quay lại. Bình hoa lê-đơn vàng lộng lẫy được đặt chính chệch giữa phòng. Trời ơi, sự thật đã quá rõ ràng như 2 với 2 là 4 mà đến phút này, đến khi con chim xanh đã bay bổng ngàn phương chàng mới khám phá ra. Chàng muốn tát mạnh vào má để tự trừng phạt. Cuộc sống êm ả ở thủ đô từng bừng lạc thú đã làm gân cốt và tâm trí chàng rỉ sét. Nếu chàng khôn ngoan chút nữa.

- Không cần khôn ngoan nhiều, mà chỉ cần khôn ngoan chút nữa thôi – chàng đã biết là bình đựng hoa lê-đơn hiện bày trong phòng dưỡng đường cũng là bình đựng hoa lê-đơn trong tổ chim xanh của chàng ở gần chợ Bến Thành.

Và đó cũng là cái bình đựng hoa quen thuộc trong văn phòng Nguyên Hương. Nghĩa là Nguyên Hương và ông Hoàng ghê gớm đã dính vào nội vụ từ đầu đến cuối. Một lần nữa – phải, thêm một lần tai hại nữa – điệp viên hữu danh Z.28 đã khờ khạo lao đầu vào cạm bẫy do người nhà trường ra.

Bây giờ Văn Bình đã hiểu tại sao ông Hoàng sai người đặt bình hoa lê-đơn màu vàng trong phòng chàng ở đường đường. Ông muốn ngầm bảo với chàng là từ nay trở đi đừng hồng qua mặt ông nữa.

Dĩ vãng như tia lửa loang trên đường thuốc súng bùng vậ náo nhiệt trong lòng Văn Bình. Lê-đơn vàng, lê-đơn vàng... Chàng nhớ ra rồi... Thảo nào, đêm qua, khi thấy hoa lê-đơn vàng, nàng vụt đổi sắc mặt. Trong khoảng khắc, nàng trở nên ưu tư. Nhiều lần, nàng hé miệng định nói, song lại nín lặng.

Mười mấy năm trước, khi nàng còn là cô bé tóc chẻ làm hai nhánh, mặc áo bain-soleil màu vàng, thắt nơ vàng, dậu giày ban vàng – tất cả trên người đều vàng – nàng đã rủ chàng ra vườn hoa lê-đơn. Toàn là hoa lê-đơn vàng. Chàng bế cô bé lên lòng, thủ thủ :

- Tại sao ba em lại thích lê-đơn vàng?

Cô bé đáp :

- Em không biết. Thả em xuống đất đi.

- Tại sao?

- Em cũng không biết.

Chàng không chịu thả cô bé xuống đất, và cứ ôm cứng trong vòng tay. Cô bé làm mặt giận, lúi thủi đi ngược giòng suối lên gốc si lớn nhất vùng, ngồi một mình nhặt sỏi trắng ném là là trên làn nước trắng. Không hiểu sao chàng thấy gần gũi, thân thiết với cô bé lạ thường, mặc dầu mới gặp. Chàng có cảm tưởng cô bé là em út ruột thịt của chàng. Chàng không dám nghĩ rộng ra nữa, vì cô bé mới lên 5.

Bỗng nàng thét lên như bị rắn cắn.

Mà quả thật là cô bé bị rắn cắn. Một con rắn hổ xanh lè đang uốn khúc bò lại, lưỡi đỏ hoét reo vu vu. Loại rắn này rất nguy hiểm, bị cắn là mất mạng như chơi. Văn Bình phi thân tới. Trong tay chàng không có khí giới nào hết. Trong cơn hốt hoảng, chàng bỏ quên cây ná và túi tên trên phiến đá.

Chỉ nghĩ đến tính mạng cô bé, chàng nhảy chồm lên thân rắn. Bàn tay chàng xiết quanh cổ nó. Nó cong đuôi, quất vào mặt chàng. Song sức

mạnh phi thường của cậu thiếu niên, 15, 16 đã bẻ nát xương sống con vật giết người.

Khi chàng buông xác rắn ra ngòi thở thì cô bé vùng chạy lại ôm lấy chàng khóc nức nở. Cô bé nhí nhảnh ngày xưa là Nguyệt Hằng. Cậu thiếu niên giết rắn là Văn Bình.

Ông Hoàng sai đặt hoa lê-đơn vàng trong phòng chàng là để Nguyệt Hằng nhìn thấy, gợi lại chuyện cũ. Nghĩ là ông Hoàng đã nắm gọn quá khứ của hai người trong lòng bàn tay. Trời ơi, ông Hoàng đã biết, cái gì cũng biết.

Nhưng người điên, Văn Bình xấn lại, nắm cổ áo Lê Diệp, giọng đe dọa :

- Ông Hoàng đâu rồi?

Lê Diệp vẫn cười nụ :

- Đáp phi cơ qua Phi Luật Tân từ sáng sớm, trong khi anh còn ngủ say. Ông cụ không thể hoãn cuộc hành trình vì nội ngày nay phải mổ ở căn cứ Clark. Trước khi ra trường bay, ông cụ đã viết thư để lại cho anh.

Lê Diệp rút trong túi ra một cái ống tròn bằng nhôm, bề ngoài như ống thuốc át-pi-rin, đầu được gắn xi kín. Chàng lấy lưỡi dao nạy vỡ lằn xi đỏ, rồi dốc ngược ống xuống, một cuộn giấy tròn tuột ra.

Văn Bình cầm trên đọc. Đó là một phong thư dán kín, bên trên như sau :

“Thư tối mật gửi cho Z.28.

Mở ra phải đọc ngay, vì trong vòng 120 giây đồng hồ, chữ viết sẽ biến mất.”

Bóc phong bì, Văn Bình thấy ở trong một tờ giấy xanh nhạt, không có chữ. Nhưng chỉ trong chớp mắt, những giòng chữ đánh máy màu nâu sẫm hiện lên rõ ràng.

Nội dung lá thư của ông Tổng giám đốc như sau :

“Thân gửi Văn Bình.

Lẽ ra, tôi không thể giải thích nội vụ, để anh tự ý tìm hiểu tiện hơn, vì muốn giải thích tôi phải mở tập hồ sơ tối mật mà trên nguyên tắc chỉ riêng Giám đốc được biết, sống để dạ chết đem đi. Và lại, tôi không muốn

làm mất lòng anh lần nữa, vì trong thời gian qua, do sự cần thiết của công vụ, cũng như do sự đối xử vụng về của tôi, tôi đã làm anh mất lòng nhiều lần.

Để bảo vệ bí mật, tôi nhờ Lê Diệp trao thư này tận tay cho anh, và sau khi anh đọc, Lê Diệp sẽ đích thân tiêu hủy.

Những việc xảy ra trong vòng mấy tháng nay là hoàn toàn giả tạo, hoàn toàn do tôi sắp xếp để đánh lừa đối phương. Hẳn anh đã biết rằng Smerch vừa thiết lập được ở Sài Gòn một mạng lưới thu thập tin tức vô cùng đặc lực. Chúng ta đã đánh bại được GRU và KGB, song Smerch chưa hề bị sút mẻ.

Nhân vật chỉ huy Smerch hiện thời ở Hà Nội là trung tướng H. với sự phụ tá của Trần Quốc Hoàn, nguyên bộ trưởng Công an. Hoàn đưa một thủ tục tin cậy và tài giỏi vào miền Nam giữ chức Giám đốc trú sứ Smerch, mang tên giả là Minh Ngọc. Minh Ngọc cũng như anh, mê gái một cách lạ lùng, nhưng hoạt động cũng hữu hiệu một cách lạ lùng.

Sau một thời gian theo dõi và điều tra công phu, chúng ta đã phăng ra Minh Ngọc. Song tôi không thể bắt hắn và giết hắn, vì lẽ Trần Quốc Hoàn sẽ cử nhân viên khác vào thay thế. Tổ chức do Minh Ngọc gây dựng được ở đây lại gồm toàn cán bộ cừ khôi. Muốn nhổ cỏ tận gốc, chúng ta phải làm cách nào mượn tay đối phương để loại trừ Minh Ngọc.

Cơ hội này đã tới khi Smerch thi hành kế hoạch Đại tây dương nhằm ám sát yếu nhân điệp báo Miền Nam. Tôi bèn bố trí cho Minh Ngọc thất bại nặng nề.

Theo truyền thống nghề nghiệp, Giám đốc trú sứ bắt lực thường bị hạ đẳng công tác. Nhờ tay trong, tôi đã tạo ra điều kiện để Trung ương Smerch triệu hồi Minh Ngọc. Đồng thời, triệu hồi toàn thể nhân viên trong trú sứ.

Sự triệu hồi này rất quan trọng đối với chúng ta : vì chúng ta chỉ khám phá ra Minh Ngọc chứ chưa khám phá ra được toàn thể nhân viên dưới quyền, và đặc biệt là hoàn toàn mù tịt về một cơ sở được mệnh danh là Tiểu tổ Kiểm gián của Smerch, hoạt động song song với trú sứ Minh Ngọc tại Sài Gòn, và cả Minh Ngọc cũng không biết nữa.

HẾT

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vy.

Nguồn: vietmessenger.com

Được bạn: Mọt Sách đưa lên

vào ngày: 24 tháng 1 năm 2004